

*Clasa a
XII-a E*

OPȚIONAL
DE SCRIERE
CREATIVĂ

MAI 2017

OPȚIONAL DE SCRIERE CREATIVĂ

CLASA A XII-A E

2017

PROFESOR COORDONATOR: COSTEA MONICA

TEHNOREDACTARE: VOICAN IUSTINA, IACOB LAURA

CORECTURĂ: VOICAN IUSTINA

GRAFICĂ: ROTARU ELIDA

COLEGIUL NAȚIONAL „PETRU RAREȘ” PIATRA NEAMȚ

Motivul existenței Lillei

Iuliana Albu

Chiar nu-și putea da seama despre ce avea să urmeze. Se gândea la același subiect, un subiect marcant pentru întreaga ei existență.

Lilla avea o slujbă mulțumitoare, iar la cei 26 de ani ai ei, a fi stewardesă poate era ceva chiar peste așteptări. Crescută de mică în Budapesta, a fost nevoită să aibă și câteva dintre calitățile ungarilor, cum ar fi civilizația și respectul față de țara lor, mai ales. Fiind modelată foarte bine de părinți și de școală, a ajuns la vârsta de 23 de ani să fie conștientă că pasiunea pe care o dezvoltase pentru întreaga lume, firea ei empatică, profesionalismul de care dădea dovada prin comunicare și prin lucrul în echipă, da și aspectul său fizic o îndreptau clar spre această meserie. După câteva luni de experiență, o moarte la bord, un avort spontan, sângerări nazale și 10 pasageri leșinați, putea considera că singurul lucru surprinzător ar fi doar o naștere la bord. Deoarece dorința ei de a vizita mult mai multe țări o domina, toate aceste experiențe marcante nu au făcut-o să renunțe, dar cu timpul familia devenise doar un apel telefonic, iar pasiunea ei pentru bachata era doar o amintire.

Chiar dacă țările în care călătorea se schimbau des, începea să creadă că viața ei se transformase într-o rutină în care trebuie să indici locurile pasagerilor, să încurajezi persoanele ce se tem de înălțime, să ai în observație copiii care călătoresc singuri și să împarți alune, adică administrarea și întreținerea snackbar-ului de la bord. Căruciorul pentru distribuirea gustărilor a devenit preferatul ei după ce a întâlnit o femeie poate prea sociabilă care a început să-i povestească despre momentul în care cineva i-a schimbat viața oferindu-i slujba pentru care a simțit că a fost făcută. După câteva minute, aceasta i-a oferit o carte de vizită a unei femei pe nume Amanda care avea nevoie de o antrenoare de dans. Lilla, surprinsă, din acel moment nu s-a mai putut concentra la munca ei, se gândea mereu cum ar fi să se întoarcă în Ungaria la familia ei și să devină antrenoare de dans, așa cum visa de când a învățat bachata.

Aparent, gândul de a se întoarce devenea doar un vis, dar momentul în care sunetele de alarmă porniseră, iar măștile de oxigen coborâseră, o făcuse să înțeleagă că trebuie să facă tot posibilul pentru a-și îndeplini visul, pentru a nu muri într-un accident aviatic. Era vorba despre o defecțiune la motor, ce a însemnat o aterizare forțată pe un câmp, dar o sperietură adevărată.

Din acel moment hotărâse că viața înseamnă mai mult decât zboruri cu avionul sau punerea bagajelor de mână ale unor celebrități în compartimentele speciale. Până să renunțe la firma de aviație, s-a asigurat de existența postului de antrenoare. Despărțirea de echipa cu care a colaborat atâta timp și de țara în care și-a petrecut cele mai multe săptămâni din cei trei ani nu a fost ușoară, dar gândul că va sta mai mult cu familia și că nu va mai împarți alune în timpul turbulențelor, era mult mai îmbucurător.

După toate aceste lucruri întâmplare a devenit conștientă de singura șansă pe care a avut-o pentru a-și schimba viața, iar acest subiect marcant pentru existența ei a devenit unul dintre situațiile încântătoare, dar Lilla mereu a fost considerată norocoasă.

Nu e totul pierdut...

Andrei Ioana- Elena

Se privea în vechile fotografii din albumul ros la unul dintre colțuri. Nu se recunoștea; atinse cu degetele obrazul curat al tânărului din imagine. Apoi își duse mâna la față și scoase un oftat scurt. Nu mai era el. Unde se scurseseră atâția ani? Refuza să creadă că a îmbătrânit, că a îmbătrânit fără să-și termine creația. Își promisesese că va trăi adierea aceasta de vânt numită viață cu demnitatea unui artist. Sau artiștii nu sunt mereu demni? Ce mai conta acum? Și-așa nu mai avea când să-și ducă la îndeplinire visurile... Mai luă o gură de cafea și se îndreptă spre fereastră să-și odihnească privirile, urmărind pașii grăbiți ai trecătorilor. Era miezul zilei. Strada era plină de oameni, zeci de figuri necunoscute, care parcă urmau traiectoria unei pânze țesute, își vedeau nepăsători de drumul lor. Toate fețele erau mohorâte, fiecare om mergea cu capul în jos, fără să arunce măcar o privire spre cei cu care împărțea traseul. Oare așa fusese și el?

- Haide, dragule, e ora prânzului!

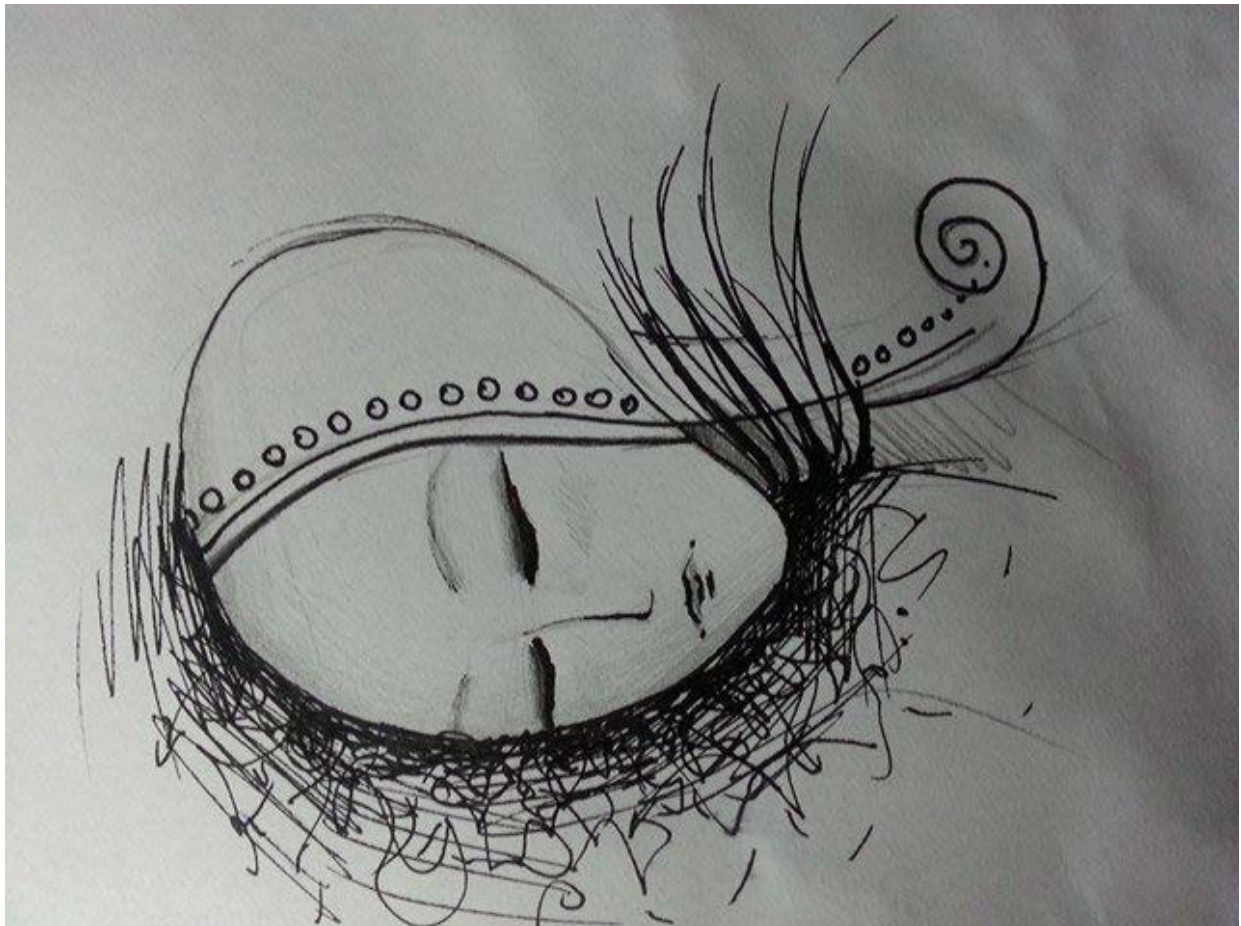
Femeia de lângă el părea să aibă vreo treizeci de ani. Îmbrăcată într-o rochie de casă de culoarea somonului, aceasta avea o față senină, cu niște ochi negri, mari și rotunzi, cu buzele ușor cărnoase și pline de farmec. Se așeză lângă el și privea gânditoare înspre porțiunea de grădină care se zărea prin geamul îngust. O luase de nevastă în urmă cu zece ani, după ce se întorsese din război, unde o cunoscuse – cum altfel? – într-un spital improvizat în care ajunsese cu o rană la un picior. N-o iubea, însă îi era necesară prezența ei și o considera legătura lui cu lumea. Voia să-i închine rezultatul muncii și talentului său artistic, dar n-avea suficiente resurse sufletești pentru a o iubi. Se dăruise cu înfocare picturii încă de la vârste fragede și jurase că doar acesteia îi va fi supus și fidel. Ea știuse de la bun început acest lucru și nu aștepta nimic. Fără a-și adresa prea multe întrebări, acceptase și își însușise acest destin, considerând că e datoria ei să-i fie sprijin și alinare, mai ales în momentele de impas creator, cum le numea el...

După masă, ca de obicei, se așeza în fața șevaletului și începea să picteze ore întregi. Niciodată, dar niciodată la sfârșitul zilei nu era mulțumit de ce realizase. Știa că poate mai mult, că este capabil de lucruri cu adevărat mărețe, dar nu reușea să le atingă; ceva îi lipsea sau, cel puțin, așa credea el. Cu fiecare zi care trecea, devenea mai agitat, mai aprig, mai mânios, îl durea în carne această neputință, mai ales fiindcă nu știa cum s-o definească. Începuse a se îndoii de talentul său, simțea că se scufundă într-o mlaștină în care, cu cât se zbătea mai tare să iasă, cu atât mocirla îl trăgea mai înverșunată înăuntru. Soția sa îl privea în taină și îi spunea mereu că fiecare om are un rol diferit: unii creează, alții se bucură de creația aceluia. Ea știa că arta se întâlnește la tot pasul, dar că ea necesită un ochi antrenat pentru a putea fi observată. Chiar dacă o perioadă de confuzie poate dura ani de zile, puterea de creație dintr-un om nu moare. Ea doar își adună resursele, pentru a înflori mai falnică apoi. Lui îi era greu să înțeleagă acest lucru.

Într-o zi, femeia muri. Suferea de o boală cruntă, care nu-i mai dăduse dreptul la replică. La ultima criză a pictorului, aceasta îi spuse: „Adu-ți aminte, arta cere sacrificii! Eu te iubesc pe tine și aceasta e opera mea de artă! Tu, însă, ai altă menire. Nu te opri din pictat!”. Abia după moartea acesteia, el realizase marea înțelepciune de care dăduse dovadă. Îl iubise, fără să pretindă același lucru, dorind doar ca el să nu piardă din vedere scopul cu care fusese trimis pe pământ: acela de a crea. Dar nu mai găsea putere să continue fără ea, fără acest sprijin pe care-l crezuse de neclintit, veșnic. Și, totuși, viața nu se oprea aici.

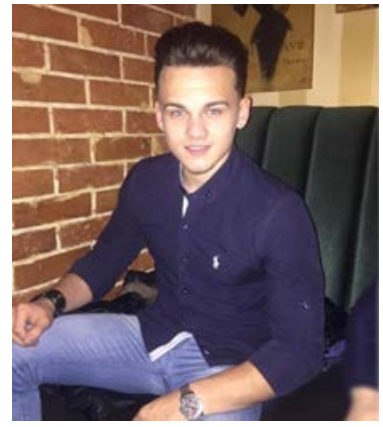
*

Închise ochii. Rămase așa câteva momente și scoase un oftat. De la moartea femeii trecuseră mai bine de treizeci de ani. Dar, poate că nu totul era pierdut. Într-adevăr, nu mai avea aceeași forță și vitalitate ca odinioară, dar îi promisese soției sale că nu va abandona lupta, mai ales pe aceea cu el însuși. Încă mai avea de ce se minuna în viață, căci oare nu uluirea în fața acestui splendid spectacol al lumii e cheia artei? Făcu o plecăciune, fără să știe cui, și se îndreptă spre șevalet. Haide, bătrâne, încă ești viu, fă ceva încât să meriți acest lucru!

Viața ca-n vis

Apetri Alex Alberto Constantin

Viață ca-n vis și suflet trist sau pur și simplu o viață normală cu un fir drept și lin iar sufletul împlinit? Această situație îl macină pe Richard, un tânăr antreprenor de succes cu vise mari și ambiție de fier. Vineri seară, cina obișnuită servită la extravagantul restaurant Sky. Etajul 110, o seara liniștită, sub plasa de steele, mai mare și mai bogată ca niciodată. Isabella și Richard nu-și șoptesc nimic. Ea pierdută pe gândurile sufletului, el pierdut în soluțiile vieții. El ridică privirea, servește în pahar vinul roșu iar, cu glas călduros își întreabă prietena:

- Puiul meu, de ce ești tristă?

Isabella ezită inițial să răspundă, dar cu capul tot plecat, uitându-se la feliile ei de salată cu urme de somon rostește:

-Nimic, doar ne vreau mai departe, vreau să fim o familie, vreau să rămână ceva în urma noastră!

Dar Richard plecă privirea, nu rostește un cuvânt. Ambalaj tare, conținut dulce și moale. Și trece ziua, nu ești nici prima, nu va fi nici ultima, ea obosită să-i mai spună, el plictisit să o mai asculte. O nouă șansă își face apariția odată cu răsăritul soarelui. Telefonul sună, Richard răspunde, puțin gâfâind după alergarea de dimineață. Ușor se aude:

-Domnule, sunt aici!

Iar într-un timp prea scurt și Richard ajunge. În sala de ședințe o stare de bună voie se așterne, de ce oare? Clișeul spune că trebuie să fie tensiune. Numai lui Richard i se poate întâmpla așa ceva iar, cu zâmbetul pe buze acesta primește un cec cu prea multe zerouri pentru a putea fi reținute. Richard se retrage în biroul lui, etajul 18, o zi prea frumoasă să o admiri din spatele geamului. O priveliște captivantă, nu-i atrage atenția probabil total dezactivat de gândurile ce-i curg. Se deșteaptă, își toarnă un pahar de whisky bine meritat, se așează pe canapea și îndelung privește la ceasul de pe perete. Oare de ce e supărat Richard? Poate ca i-au intrat în contul bancar o sumă prea mare? Sau poate că nu are lângă cine să se bucure? Isabella a ajuns în punctul de a fi total dezinteresată din punct de vedere material iar el în punctul cel mai greu al vieții. Un tsunami de întrebări îi trec prin cap lui Richard: să mă dedic cu totul unei alte ființe, să trăiesc pentru un alt eu doar pentru răsplata sufletească? Am timp, sunt încă tânăr, dar dacă percepția de a fugări ziua doar ca să nu te fugărească ea pe tine e greșită? Dacă zilele doar fug și nu după tine ci doar de tine? Să mă risc să trăiesc pentru altcineva sau să risc, ca într-o bună zi să nu mai am pentru ce trăi?

Iubirea unui glonț

Bertalan Antonia

Razele soarelui de toamnă învăluie strada Molière din marele Paris. O zi obișnuită în care lumea își urmează monotonia de zi cu zi fără a încerca măcar pentru o secundă să iasă din anonim.

În acea dimineață de început de octombrie , Lena se îndreaptă spre serviciu , iar în drumul său zărește pe distinsul domn Pierre de care ea este îndrăgostită. Aceștia se salută , dar nimic mai mult , sentimentele dintre cei doi sunt mult prea puternice pentru a și le putea manifesta unu față de altul . Lena este o chelneriță în vârstă de 28 ani, părul scurt , creș și roșcat, înaltă, pasionată de balet, de fapt, fostă balerină care acum s-a resemnat cu accidentul pe care l-a avut în urma cu un an la coloană . În fiecare dimineață îl servește pe Pierre cu un espresso și un croissant pe care acesta îl savurează admirând covorul frunzelor de toamna de pe străzile Parisului urmărind-o pe Lena , ascunzându-și privirea după un ziar. Pierre este un tânăr în vârstă de 35 ani , brunet , ochii albaștri , nu foarte înalt dar nici scund , este pasionat de tot ceea ce înseamna moda , dar si de mașini de epocă, lucrează la o firmă . Următoarea dimineață de toamnă se anunță a fi obișnuită . Când Lena îi aduce comanda , acesta își face curaj și o roagă să ia un loc lângă el pentru o secundă pentru că dorește să îi împărtășească ceva. Lena îl refuză și pleacă.

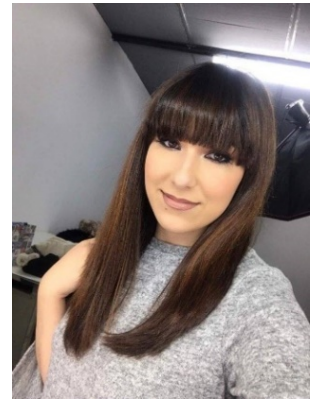
În gândul și în sufletul ei își dorea să stea cu el să povestească , poate pentru că aveau multe lucruri în comun , aștepta acest moment de mult timp și cu toate acestea pleacă , dar totuși se întoarce la 45 grade cu corpul încercând-o un sentiment de regret .

După 15 minute iese din cafenea , iar în momentul în care aceasta închide ușa , un sunet de arma se aude în spatele ei.....în acele momente Lena și-a dorit ca printrei cei împușcați să nu fie si Pierre. Dar când își întoarce privirea Pierre era întins pe jos , lovit de un glonț lângă inima , lângă el alți câțiva oameni erau victimele unui atentat terorist. Lena realizează gravitatea situației și aleargă către el. S-a oprit , nu știa ce să facă . Pierre cu ultima lui putere a luat-o de mână și a pus-o lângă buzunarul sacoului său unde se afla bilețelul pe care acesta dorea să i-l dea pentru a-i cere o întâlnire în acea seară. În jurul lor toată lumea țipa , urla , era debusolată , dar cei doi erau în mijlocul străzii , iar toată lumea trecea pe lângă ei și țipau, iar ei erau în lumea lor.....Lena îl luă în brațe.

În acele momente ale vieții , Lena a realizat că orice clipă din viață contează și trebuie trăită. În haosul din jurul ei știa că Pierre o iubea , iar ea și-a promis că de acum încolo îl va păstra în gândul ei.

Scrisoare de adio

Boacșă Teodora

De două săptămâni plouă încontinuu. O dată cu începerea ploii promisem ordin să înaintăm către frontul de est. Cu toții credeam că asta nu e o idee bună. În special datorită faptului că în acel moment nimic nu acționa în favoarea noastră, de la condițiile vremii, până la numărul crescând al soldaților uciși. Rezervele de hrană începuseră să scadă, muniția devenea din ce în ce mai puțină, iar ajutoarele străine promise nu mai ajungeau. Cu toții știam că e imposibil să câștigăm bătălia, însă, cu toate astea, ordinele de le cei mai mari erau să înaintăm, lucru ce însemna o sinucidere sigură. Nu aveam voie să obiectăm, deoarece ne-ar fiomorât și pe noi (după cum pățiseră alți trei camarazi). Eram niște pioni neînsemnați cu care se jucau niște oameni bogați pentru niște scopuri economice și niște bucăți de pământ, așa că pierderea unei astfel de vieți pentru ei nu însemna nimic, în timp ce pentru noi era tot ceea ce aveam. Mă uit în jurul meu și observ oameni smulși din diferite locuri, pentru o cauză ignorantă, pentru a purta bătăliile altor persoane care nici măcar nu îndrăznesc să ni se alătore și să lupte cot la cot, cum făceau voievozii pe vremuri, ci care stau în capitală, în lux și confort. Noi, în schimb, bieți oameni care am fi avut un alt viitor, trebuie să ne târâm prin noroaie, să vedem în fiecare zi cum mor oameni, soldați cu care în urmă cu câteva minute împărtășeam gânduri despre acasă, să mâncăm lături, să trăim prin tot felul de locuri murdare, fără odihnă și să încercăm să supraviețuim în cele mai nefavorabile condiții, primind un tratament de la ofițerii și generalii noștri mai rău decât primesc niște dobitoace nefolositoare prin gospodărie. După ce vezi toate astea, cum vor ei să ne întoarcem acasă și să ne mai continuăm noi viața, normal, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Am fi avut alt destin. Poate nu chiar cel mai însemnat, însă măcar ar fi fost al nostru, ar fi fost deciziile și consecințele noastre. Poate nu ar fi fost atât de efemer. Acum trăim ca niște insecte mizerabile sau ca niște clovni neputincioși, așteptând noi comenzi, noi ordine.

Fiecare soldat de aici are propria poveste cu propriile dezamăgiri. Henrich ar fi putut deveni un mare doctor. L-am cunoscut în urmă cu o săptămână, când am ajuns în tabăra din Varșovia. Ajunsesse cu greu la Universitatea de Medicină din Berlin, după multe sacrificii, având certitudinea că într-o zi toate eforturile depuse vor da rezultate. Avea un volum de cunoștințe impresionant, atât din domeniul medicinei, cât și din alte arii, cum ar fi literatura, filosofia, istoria, fizica și multe altele. Era o persoană cultă, cu toate șansele de reușită. Acum, în loc să salveze vieți, este nevoit să le ia de dragul războiului. Toată munca lui s-a dus o dată cu o banală semnătură pe un tratat. Când l-am întâlnit eu, deja înnebunise. Nu aș fi crezut niciodată că în spatele unui aspect atât de comun, neîngrijit și schimonosit de traumele războiului, s-ar putea ascunde o astfel de personalitate. Am auzit povestea lui din greșeală, la o masă, când am preferat cu toții să spunem povești, decât să mâncăm ce ne era pus la dispoziție, în speranța că ne vor ține maimult de foame. De câteva zile nu-l mai găsește nimeni. Se crede ori că a reușit să fugă, ori că

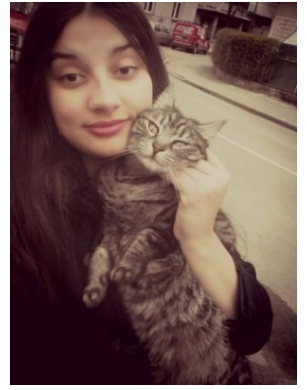
a fost prins de inamici, ori că zace printre mormanele de cadavre mucegăite. Ar fi putut avea alt destin. Am auzit numai povești pe tipar, aceasta de când am fost obligat să mă înrolez. De unde aveam noi să știm ce va izbucni?

Și eu ... Încă nu realizam ce se întâmplă. Eram nervos, frustrat și enervat pentru că trebuia să lupt pentru scopurile și credințele altor persoane, care nu erau și ale mele. Eram nervos pentru că a trebuit să-mipărăsesc soția, copilul nou-născut, părinții bolnavi care aveau nevoie de ajutorul meu și slujba care avea grijă de bunul trai al întregii familii, lăsând-o în grija nesimțitei sorți. Nu prea primeam scrisori de acasă, lucru comun pe front. Treaba noastră nu era să ne plângem de milă, ci să doborâm orice urmă de inamic, altfel noi am fi fost cei doborâți. Dețineam o prăvălie care vindea jucării. Cartierul în care locuiam și în care îmi desfășuram afacerea era unul liniștit, plăcut, presărat cu tot felul de oameni prietenoși, preocupați de bunăstarea tuturor. Statul a luat clădirile, le-a dărâmat și a construit o fabrică de armament. Cu toții au fost nevoiți să se mute în niște cartiere sărăcicioase, mizere, de la periferia orașului, primind o compensație, departe de a fi suficientă. Afacerea mea, cât și muca de o viață a altor persoane, s-a dus încâteva minute. Iar noi nu am putut să ne împotrivim. Nu puteam face nimic pentru a ne apăra. Nu ne puteam revolta, nu puteam lupta pentru ceea ce era al nostru pentru că trebuia să luptăm pentru ceea ce era alaltora.

Aseară, pe front, am fost grav împușcat. Doctorii de aici nu-mi mai dau mult de trăit, așa că au aruncat în scârbă un bandaj îmbibat cu o soluție pe rană și au plecat. Nici nu le-a păsat câtuși de puțin de durerea mea sau de o posibilă însănătoșire. Eram doar un pion neînsemnat. Pentru ei eram doar un fel de insectă care tocmai a fost zdrobită și pentru care nici nu se mai oboseau să încerce să mai facă ceva. Eram ca și mort. În infirmeria improvizată de aici, mă uit în jur și văd atât de mulți oameni diferiți, de toate vârstele, cu fete care mai de care mai interesante și expresive, care ascundeau cine știe ce povești de viață, o atât de mare varietate aflată într-o situație comună. Nimeni nu putea face nimic. Și nu am făcut nimic ca să merităm asta. Ca să merităm să ni se întrerupă cursul vieților în felul acesta de niște politicieni ahtiați după bogății și putere. Ei ar fi trebuit să fie aici și acum, nu noi. Ei ar fi trebuit să lupte, pentru că ei au luat această decizie, nu noi. Ei ar fi trebuit să plătescă cu sânge prețul cerut, nu noi, bieții cetățeni care ne vedeam de viață, sperând că și ea ne va vedea pe noi și ne va acorda momente care să ne facă să nu ne simțim atât de efemeri. I-am scris soției și părinților o scrisoare de adio pe care i-am dat-o unei asistene, împreună cu câțiva franci, rugând-o să o trimită. Mi-a zâmbit frumos și mi-a promis că va face așa. După câțiva pași văd că pune banii în buzunar și aruncă scrisoarea. Am strigat la ea, dar nu m-a auzit. Am strigat, dar nimeni nu m-a auzit. Cel mai probabil până mâine dimineață voi muri, având certitudinea că aș fi putut avea alt destin...

Obsesii infantile

Botez, Emanuela

Ora 4 dimineața. Dormeam și probabil visam la ceva frumos, când, deodată, am auzit un zdrăngănit puternic în ușă. Pe jumătate adormită am deschis și am remarcat-o pe Marie, care stătea în fața ușii, cu un zâmbet de criminală în serie, scăpată de la psihiatrie.

-Gata, e timpul, lopețile și sacul sunt în mașină! Spuse ea.

-Stai, la ce te referi?

-Oh, păi azi e 3 iulie, ziua lui, și îl vom răpi. La șase dimineață iese să ducă gunoiul, iar atunci îi dăm subtil cu lopata în cap și îl bagam în portbagajul mașinii, fără să fim văzute.

-Bine, spusei eu, uitasem de minunatul tău plan. Ești sigură totuși că așa răpești pe cineva?

-Desigur, doar am văzut în telenovele!

Am încercat să schițez ceva, dar nu mi-a ieșit, așa că am spus doar:

-Bine, fie, mă îmbrac și mergem.

După 45 de minute, eram amândouă în mașină și aranjam portbagajul, și m-am gândit să întreb de ce îl răpim.

-Ce întrebare e asta?! Îl răpim, după care voi sta cu el, am să îl leg de ceva, să mă privească și să se îndrăgostească de mine!

-Prea bine, am murmurat. Cred că ai nevoie de un control psihiatric.

La șase fără cinci minute eram în fața blocului lui și așteptam. Când a ieșit, ne-am dus în spatele lui, i-am dat cu lopata în moalele capului și ne-am chinuit să îl târâm până l-am băgat în portbagaj.

-Ce greu e! Ce mănâncă omul asta? M-am gândit eu să întreb.

-Oh, dimineața trei sendvișuri, la prânz o pizza, seara friptură și bea 3 litri de vin, spuse Marie. Am rămas perplexă, întrebându-mă de unde știe atâtea despre bietul om care se afla în portbagajul nostru.

-Și..cum îl cheamă?

-Oh, Alfred. L-am văzut pe stradă de câteva ori și am realizat că este marea mea iubire.

-Bine, ești nebună. Ce facem cu el acum?

-Mergem cu dânsul la casa mea de la țară și îl închidem acolo, în beci, să nu fugă.

După două ore de condus, am ajuns unde dorea Marie. Ne-am chinuit să-l târâm până în beci, l-am mai lovit de vreo două ori, căci se trezise și voia să țipe.

-Mulțumesc, îmi spuse Marie, acum du-te în casă și dormi, voi rămâne cu el așteptând să se trezească.

M-am conformat și am plecat. Alfred începu să deschidă ochii și se uită șocat în jur, văzând-o pe Marie ascuțind un cuțit în fața lui.

-Tu cine ești și unde sunt? Murmură el în timp ce respira sacadat.

-Eu sunt femeia care te iubește și te află la mine acasă!

-Bine, dar..ne cunoaștem măcar?

-Desigur, ai trecut pe lângă mine de patru ori, pe stradă.

-Nu-mi amintesc. Ai putea totuși să mă eliberezi?

-Nu încă, întâi o să trebuiască să-mi declari iubire veșnică, spuse Marie entuziasmată.

-Uite, domnișoară, îmi pare rău, dar nu ești ceea ce îmi doresc de la viață. În plus, telefonul meu are GPS și voi fi localizat curând, dacă îmi dai drumul acum, poliția nu o să afle nimic, promit. Marie se enervă și îl lovi pe Alfred, astfel încât acesta își pierdu cunoștința.

-Telefon, hmm, spuse Marie, ia să văd eu cu cine și ce vorbește. Îi luă telefonul din buzunar și după ce îi citi toate conversațiile, se enervă la culme și veni în casă.

-Draci și blestemății, urlă Marie.

-Ce ai pățit? Am întrebat-o.

-Nesimțitul e un fustangiu, mă înșeală, nu-l mai vreau.

Am liniștit-o și am coborât din nou la Alfred, acesta se trezise și Marie se aplecă spre el:

-Te mai întreb o singură dată, vrei să fugim în lume, să uităm de toate și să fim suflete pereche?

-Ți-am spus că nu, femeie nebună, eliberează-mă!

Marie se întoarse spre mine.

-Ce facem acum?

-Draga mea, după ce l-am văzut vânat, cu trei coaste rupte iar pe deasupra, m-a refuzat, nu-l mai vreau. Hai să plecăm.

-Și cu el ce facem?

-Du-te sus, vin și eu imediat.

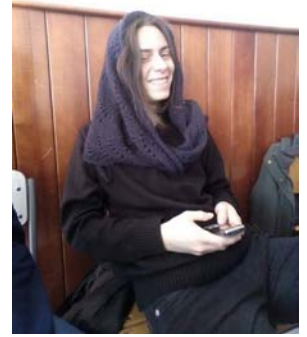
După câteva minute, Marie urcă și avea o figură împietrită. Am urcat în mașină amândouă și se lăsă o tăcere apăsătoare între noi. După un timp, Marie exclamă:

-Îl știi pe tipul care vinde cosmetice la mall? Cred că acela e sufletul meu pereche!

-Oh, nu...iar începem?

Jurnalul unui pianist

Burduja Mihnea

Incepea un nou an școlar la Colegiul de muzica Juliard din New York. Era primul meu an la Juliard. După mii de ore petrecute în sălile de repetiție din Atlanta, visul de a ajunge la Juliard mi-a devenit realitate. Faptul că aveam să-mi ating toate țelurile muzicale mă făcea să mă gândesc la cariera înfloritoare pe care urma să o am. John Lennon sau Frank Zappa erau doar iluzii ale trecutului pe lângă imaginea pe care o aveam despre viitorul meu. Eram convins că voi avea lumea la picioare; că nimic nu mă va opri și nimeni nu putea să-mi ia aceasta dorință.

Mergând pe culoarele colegiului, îi puteam auzi pe toți ceilalți studenți discutând despre golurile lor. Grupul de snobi ai muzicii clasice nu puteau înțelege de ce arpegiile lui Wagner aveau mereu nuanțe bizare “mereu augmenta cvinta”. Răspunsul răsuna numai în subconștientul meu. Țineam prea mult la asemenea subtilități ca să le dezvălui fără noimă. Grupul de tineri jazamani au căzut în capcana lui Carlie Parker. Ce-i drept, nu mulți pot spune că el a mai adăugat o nota mixolidianului. Intr-un final am ajuns în sala de repetiții.

Mă uimea faptul căera goală. Pe o ușă veche și zgâriată din capătul opus al sălii a intrat un bătrânel scund cu un început de chelie și cu sos de roșii pe cămașă. Intuind că era doar omul de serviciu, m-am așezat la primul pian pe care l-am văzut.

Cursurile începeau într-o ora. N-aveam timp nici de legato, nici de staccato și nici de flagiolet. Așa că mi-am zis să exersez niște arpegii diminuate în minutele pe care le aveam. Deși era felul meu preferat de a-mi începe rutina, calmul și siguranța mea a fost tulburată de o voce aspră ce m-a forțat să mă opresc.

Bătrânelul pe care-l văzusem cu puțin timp în urmămi-a schimbat partitura din față cu una a cărei titlu era” Django Reinhardt Opus 5 in Fa diez dorian”. Spunându-mi că revine în trei minute, a ieșit din încăpere dându-mi de înțeles că aveam trei minute să învăț acel cântec.

Nu mai eram atât de sigur că era doar un îngrijitor oarecare. În timp ce mă uitam peste partituri îmi imaginam că era un savant al muzicii a cărei pasiuni pentru meseria sa îl ajuta să neglijeze toate celelalte aspecte instrumentale ale vieții. Putea fi vreun alt profesor sever sau chiar directorul școlii. Toate aceste presupuneri au fost însă alungate de reparația sa .Nu întâlnisem niciodată un om care să mă intimideze numai dintr-o privire. Am început să tremur și să respir din ce în ce mai greu. Dintr-o dată cheia Fa arăta precum cheia Do. Degetele aveau o suta de kilograme.Clapele erau mai mici. Scaunul era prea sus. Simțeam că-mi împietriese creierul.

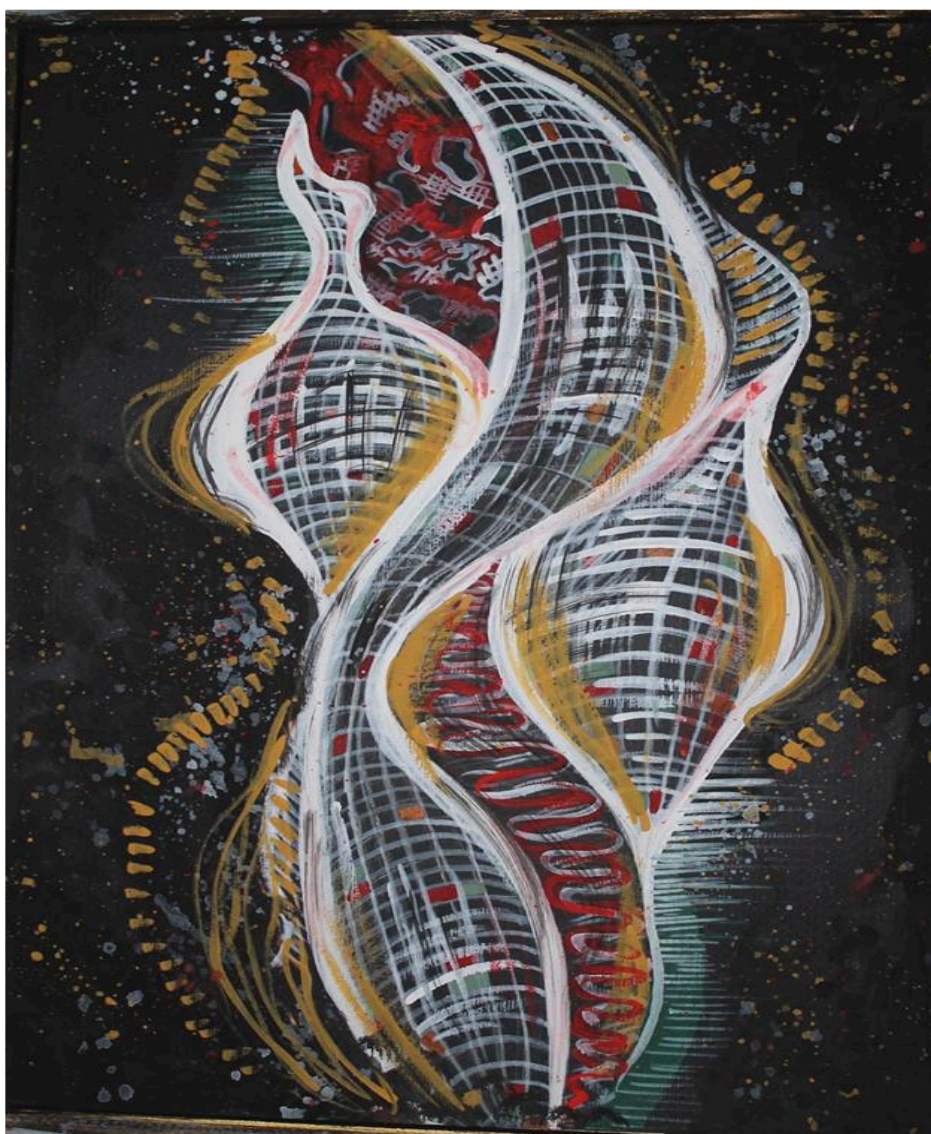
În tot acest timp, bătrânul savant mă urmarea uimit neștiind ce să spună sau să facă. Mi-a spus însa un singur lucru: “ Când ești gata poți începe “. Aceste cuvinte ușor îngăduitoare mi-au redat controlul emoțiilor. Am început piesa și totul curgea perfect. După nici un minut ,savantul a ieșit din sală. Nu a schițat nicio expresie facială. Nu știam dacă trebuie să continui piesa sau să mă opresc și să dau uitării visele mele extravagante. Însă până să mă decid, bătrânelul savant

reapăru făcându-mi semn să mă opresc. Mi-a întins un bilețel cu o adresă din centrul New Yorkului spunându-mi: “Vino la această adresă după cursuri. Vreau să văd ce vei face și atunci”.

După terminarea cursurilor, am mers sceptic către adresa de pe bilet, crezând că urma să trec printr-o tensiune mult mai apăsătoare decât celei trăite anterior în acea zi.

Odată intrat în acea clădire ce părea a fi o veche sală de repetiții, bătrânelul m-a luat de braț și m-a condus către un pian în fața căreia stătea Django Reinhardt însoțit de alți doi gentlemani. Nimeni nu scotea o vorba așa că mi-am zis să răspund cu aceeași monedă. Piesa de pe partitură era “Django Reinhardt Opus 5 in Fa diez dorian”. Tensiunea era aceeași însă încrederea îmi revenise odata ce am observat că știam piesa.

Văzându-mă tulburat, dar oarecum sigur Django și-a îndreptat privirea spre mine spunându-mi : “Când ești gata poți începe! “.

Tabula Rasa

Buruiană Mihail

Nu mai rezistam. Nu înțelegeam ce se întâmplase. De ce el și nu eu? Fusesem amândoi la Litere, în același an, am locuit chiar în aceeași cameră. Cum se făcea că el a ajuns peste noapte un scriitor de succes în timp ce eu mă chinuiam de doi ani să-mi termin prima carte? Îl știam de ce era în stare. Să nu fi fost el adevăratul autor al cărții? Măcinat de aceste gânduri, am decis să-mi calc pe mândrie și să-l întreb.

„Răspunsul e simplu. Mai ții minte ce-ți spuneam mereu în facultate? Cum că realitatea e mai ciudată decât ficțiunea. Însă tu nu mă credeai niciodată. Spuneai că ar fi jignitor pentru tine, pentru noi, studenți ai literaturii, să recunoaștem că oricât ne-am storce creierii, nu am putea să inventăm o lume mai stranie decât cea în care trăim. La urma urmei, din asta urma să ne câștigăm existența. Mereu mi te credeai superior în facultate și cel mai probabil încă te consideri așa. Nu mă deranjează, am învățat să accept oamenii așa cum sunt. Însă acum tu vii și-mi ceri sfatul.” „Nu ți-am cerut nici un sfat. Doar te-am întrebat cum s-a întâmplat de ai devenit așa cunoscut peste noapte” „Desigur, Robert. Ce spui de asta: onorează-mă cu o vizită mâine pe la ora patru. Prefer să discut lucrurile astea în persoană, nu la telefon.”

De obicei urăsc să întârzii, însă de data aceasta am făcut o excepție. Fusesem ofensat de remarcă lui. Eu, să vin la el pentru sfaturi? Ha! Ajuns la reședința respectivului cu mai bine de un ceas după ora stabilită, am intrat țanțoș în holul lui înalt. Însă schema mea neobrăzată nu avusese efectul dorit. Nu părea enervat. Părea, din contră, fericit să mă vadă, de parcă aș fi fost blocat în trafic sau în vreo furtună, iar faptul că am ajuns într-un final la domiciliul lui ar fi fost o mare realizare. Ce fel de om e așa bucuros când musafirul lui întârzie o oră? O persoană sinceră aș zice, așa cum e Tudor, și nu o persoană care doar pretinde și se minte zilnic că este, așa cum sunt eu. După schimbul uzual de amabilități, Tudor a schimbat foarte rapid subiectul. Era o persoană foarte expresivă. Puteam mereu să-mi dau seama când avea să zică ceva important. Știam că urma să-mi satisfacă curiozitatea.

„Mai ții minte ce-ți spuneam mereu în facultate? Cum că realitatea e mai ciudată decât ficțiunea. Nu mă lăsați niciodată să termin ce aveam de spus. Toate acele universuri bizare pe care le pune un scriitor pe hârtie, toate acele universuri se află în creierul scriitorului. Ca să-și poată exprima gândurile, ca să-și poată înnăbuși acel sentiment asfixiant care-i spune că orice scrie nu e destul de bun și care nu-i permite să mai încheie o propoziție, omul trebuie să-și cunoască părțile cele mai adânci și întunecate ale minții sale. Ca să-ți înfrângi inamicul trebuie să-ți cunoști inamicul, iar dușmanul tău este propria ta gândire. Știu asta pentru că și eu mă aflu în aceeași situație, dar spre deosebire de tine nu mi-am permis luxul de a aștepta doi ani până să mă plec în fața cuiva. Dacă-ți amintești, am trecut și pe la tine, implorându-te să mă ajuți. Mi-ai întors spatele. Mi-ai reproșat cu îndrăzneală că un scriitor trebuie să-și croiască singur drumul, că orice ajutor mi-ai fi dat mi-ar fi făcut mai mult rău decât bine. Așa ar trebui să-ți faci și eu acum.”

Dar te iert. Tu nu erai iluminat. Revenind, cazul meu a ajuns cumva la o persoană influentă. Nu-i știu numele. Un purtător de cuvânt al acestui binefăcător anonim m-a contactat, și mi-a oferit ceva, promițându-mi o carieră înfloritoare ca scriitor, cerând nimic în schimb decât ca și eu să împart acest secret cu altcineva, atunci când mi se va cere ajutorul.”

Pe cât de încrezut eram înainte să vin aici, pe atât de umil eram acum în fața lui. Oricât de mult încercam să-mi păstrez imaginea, nu puteam să-l refuz. S-a uitat la mine insistent până când am dat din cap aprobator, moment în care a scos o punguță din buzunar în care se afla o pastilă.

Când am ajuns înapoi acasă, greutatea acestui secret mă obosea. Am decis să mă culc pentru ca atunci când voi înghiți cheița spre succesul meu să pot analiza această decizie cu o minte proaspătă, cu toate că decizia era deja luată. Cel puțin în mintea mea obosită. De asta trebuia să dorm. Siguranța mea mă înspăimânta. Eu niciodată nu sunt așa decis.

După un mic dejun copios și o cafea pe care am savurat-o ca și cum ar fi fost ultima, parțial și datorită faptului că nu eram complet sigur că pastila nu era pur și simplu otravă, am decis să înghit pastila, pe care am dat-o pe gât cu ultimul strop de cafea rămas în ceașcă.

M-am gândit că ar trebui să fiu relaxat și oarecum pregătit când pastila avea să-și facă efectul. La urma urmei, trebuia să-mi deschidă o ușă spre o parte încă neexplorată a minții mele. N-aș vrea să mă prindă spălând vasele sau dând cu aspiratorul. Locul cel mai potrivit mi s-a părut fotoliul unde stăteam în fiecare seară și citeam. Era deja un loc consacrat de dezvoltare mintală. Calm, am așteptat. Cinci, zece minute. Nimic. Jumătate de oră. Nimic.

Ce era pastila asta la urma urmei? Ce ar fi trebuit să simt? Tudor a încercat din răspuțeri să fie cât mai neclar în legătură cu ea. Mă întrebam dacă ar trebui să-l sun. Să mă lămurească. Dar dacă avea să fie halucinogenă și urma să mă pierd cu firea în timp ce vorbeam cu el la telefon? Probabil ar fi înțeles. Însă nu-mi puteam găsi telefonul.

Frustrat și săturat de căutarea telefonului, un sentiment ciudat m-a cuprins. Voiam să scriu. Îmi venea să scriu. Așa că m-am așezat și am scris. Gânduri stranii îmi treceau prin cap. Amintiri din școala generală. Amintiri de la casa bunicilor. Toate se legau cu situația curentă a vieții mele. Toate lucrurile pe care le făcusem în viața mea, toate micile răutați, toate influențaseră negativ o anumită parte a vieții mele, de la un verde pierdut într-o intersecție până la vărsatul cafelei pe pantalonii mei preferați, fix înainte de un interviu foarte important.

De ce nu existau însă și consecințe pozitive? Cu siguranță, am făcut și fapte bune în viața asta. Însă răsfoind aceste amintiri, care în mintea mea luaseră forma unui album foto, nu puteam să găsesc nimic folositor făcut pe deplin de dragul altcuiva. Lângă fiecare amintire, erau două coloane. Una care să arate cât de mult avea să mă ajute acea acțiune în viitorul apropiat, cealaltă care să arate dacă pentru persoana cu care interacționeam era o experiență pozitivă sau negativă. În acel moment, mă ajuta perfect să vizualizez marea iluzie pe care o trăiam. De ce fiecare faptă bună avea un interes clar, însă fiecare remarcă jignitoare, fiecare malițiozitate era împărtășită celorlalți într-un spirit pur altruist? Și când se făcuse deja patru dimineața?

Am adormit imediat după ce mi-am așezat capul pe pernă. Când m-am trezit, primul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să citesc ce scrisesem aseară. Dezamăgitor însă deloc surprinzător, pe foaie nu se aflau decât niște mângâlituri fără sens, asemeni unei desen făcut de un copil de doi ani. În schimb, acum, lucid fiind, puteam să scriu. Puteam să scriu pentru că până atunci, crezând că întreaga lume era mereu împotriva mea, conștiința îmi era înnegrită. Eram, în sfârșit, eliberat.

Existență

Chiriac Raluca

Era prima lor plimbare în parc pe anul acesta. Așteptaseră de atâta timp soarele și iată că el nu a întârziat să apară. Bătrânul, la cei optzeci și doi de ani ai săi, se bucura din plin de creația divinității și savura fiecare rază de soare și adiere de vânt care îi mângâia obrajii palizi și uscați de trecerea timpului. Soarele ardea puternic, iar razele sale acopereau florile plăpânde de viorele, încălzindu-le dulce. Din celălalt capăt al parcului, o siluetă acoperită de o rochie roșie a unei doamne mai în vârstă se ondulează în valurile de raze.

Cât despre timp, începu el să își spună, e viața pe care o împărțim cu toți cei pe care îi iubim, este posibilitatea de a lăsa acea viață altcuiva, să o prelungim, să lăsăm ceva în urmă...și își privi, involuntar nepotul de doar cinci ani, care se juca încontinuu cu o monedă veche de bronz, păstrată chiar de el, bătută de armata rusească în timpul războiului cu turcii, purtat între 1768 și 1774, pe care era inscripționată stema Moldovei și Valahiei, însoțită de anul care abia se mai putea recunoaște în capătul monedei: 1773. Trecuse timpul și singurele care îi mai aduceau aminte de crudul război, erau cele trei goluri provocate de gloanțe. Se simțea împlinit. Își vedea scopul atins și tot ce mai putea face era să se bucure de viață, așa cum este ea. Toate îl fascinau...până și norii împrăștiați pe cer îi dădeau o lecție importantă: oricât de mulți ar fi, până la urmă tot trec, iar cerul rămâne senin, întocmai ca și viața lui, biruind toate necazurile și bucurându-se pe deplin de tot ce îl făcea să renască: copiii, nepoții și soția sa, care și acum reușea să îi alunge orice amar și să îl surprindă cu aceeași privire cu care îl cucerise prima dată.

Gândurile sale îi sunt întrerupte de vocea pițigăiată a lui Matei, nepotul său, care nu mai contenea cu întrebările:

- Bunicule, vezi păsărelele care zboară deasupra noastră?
- Desigur...Bătrânul afișă un zâmbet larg, dar lipsit de veselie pe care o putu observa foarte bine la nepotul său.
- Dar, bunicule, ele de ce zboară? Nu le este frică de înălțime sau că vor cădea? Îl știi și tu pe Paco, stă doar în colivie, spuse băiețelul dezamăgit.
- Puiule, libertatea o învățăm de la ele...Nu ți-am spus? Puiul de om trebuie să învețe să privească în sus, și cum altfel am putea să facem asta, dacă nu cu ajutorul lor?! Atât de frumoase sunt în zbor, printre crengi, printre picăturile de ploaie...
- Bunicule, dar noi ținem colivia mai sus pentru că pisica vrea să îl mănânce pe Paco, nu ca să privesc în sus. Și...bunicule, noi de ce nu zburăm?
- Gândește-te, Matei. Ai mai putea tu să fugi, să faci iarna îngeri de zăpadă sau să înoți? De aceea nu zburăm...sunt mai frumoase lucrurile pe pământ.
- Nu sunt frumoase, bunicule, pentru că fetița de la grădiniță de care îmi place, fuge de mine. De ce nu mă iubește? Mama a spus odată că sunt iubit de toți.

– Puișor, sunt sigur că te iubește și ea, însă așa se întâmplă mereu, iubim atât de tare, încât nu știm ce să facem și fugim de acele persoane. În plus, iubirea se află aici - și cu un gest timid, îi așază mâna în dreptul inimii - sunt sigur că la un moment dat, iubirea altei inimi o va simți pe a ta.

– Exact, bunicule. Așa cum simt acum eu iubirea ta, nu?

– Da, și cu un ton slab continuă, iar când nu voi mai putea fi cu tine, stelele vor fi cele care îți vor trimite toată iubirea mea, și când îți va fi dor, te vei uita la ele.

Între cei doi se instalează liniștea. Replica dată anterior i se păru greoaie bătrânului, pentru un copil de doar cinci ani. Amândoi priveau spre cerul limpede, când iarăși, curiozitatea răzbește:

– Dar stelele nu sunt pe cer, bunelule ,șuieră vocea copilului. De ce?

– Pentru că noaptea se joacă cu luna. În alte nopți, ne veghează...iar mamele lor le cheamă la culcare ziua, la fel cum și pe tine te roagă mama ta să mai dormi.

Râsul inocent al copilului atrase atenția câtorva persoane din parc. Din nou liniștea se instalase. Bătrânul își aducea aminte cum și bunicul său îl amuza cu astfel de ironii, cum îl înarma cu vorbe înțelepte și cum l-a format ca om...și iată, timpul l-a adus în același loc, arătându-i ce înseamnă cu adevărat înțelepciunea, căci nimeni nu ajunge să o aibă din întâmplare. E echivalentă cu răbdarea, își spuse el. Deși împovărat de ani, nu încetase niciodată să speră, să creadă că lumea va putea deveni mai bună într-o zi și mai ales, nu înceta să zâmbescă oricui, în orice loc, uneori creând în jurul său confuzie.

„O să crească și el, își va înălța privirea atât de sus, încât îl vom pierde”, își spuse el, admirându-și gărgărița cu același surâs cu care făcu parcă și soarele să strălucească mai tare. În ochii copilului se putea citi inocența, nu exista frică, nesiguranță sau îndoială, iar lumea părea nesfârșită în privirea sa. Însă întotdeauna viața a știut să ne arate că există un sfârșit...că cercul acesta în care ne-nvârtim mai și cedează.

„Copiii și nepoții compensează faptul că îmbătrânim”, își repetă acum întruna.

Timpul trecu, iar Matei nu mai este copilul de cinci ani care nu înțelegea cerul, păsările, iubirea și regretul. Și tocmai de asta îi pare rău. Pe lângă trupul în putere pe care îl avea, exista și rațiunea pe care i-o oferise timpul...această rațiune care uneori te pune la pământ. Reușise să înțeleagă fiecare vorbă, fiecare surâs al bunicului său, chiar dacă acum, pe aceeași bancă din parc, el nu îl mai însoțea. Acum înțelesese de ce stelele îi puteau fi prietene, că cerul va fi locul în care își va pierde cel mai mult gândurile...și mai era ceva...cu timpul realizase că viața se hrănește cu energia și eforturile sale, lucru ce nu îl observase însă la bunicul său. Cu toate acestea, nu putea da înapoi...știa că e prins în prezent și că trebuie să-i facă față.

Gândurile și trăirile sale sunt întrerupte de o voce senină și caldă:

– Tati, îmi este frig. Mergem acasă?

Fascinația neprevăzutului

Constantin Marina-Mădălina

Când s-a întors de la gară, apusul revărsa culori stranii peste orașul tăcut, peste străzile și casele amorțite, lungindu-i amuzant umbra, săltândă, când de-alungul străzii pietruite, când pe ziduri și garduri. În lumina aceea stranie a descoperit că îi place clădirea de la numărul 46, una dintre cele multe, pe lângă care-a mai trecut de-atâtea ori, însă niciodată parcă îndeajuns de atentă. Arcuirea ferestrelor și întunericul din spatele lor erau ca niște ochi privind curioși pe sub gene și pe sub sprânceana roșie-ntunecată a acoperișului. A stat puțin să se gândească dacă ar fi potrivit să scoată aparatul de fotografiat și să surprindă imaginea asta ca ruptă dintr-un film european, când o Ea îl caută pe un El rătăcind pe străduța îngustă până când i-ar zări casa, posibil aceasta, și s-ar așeza pe treptele de la intrare așteptând ca el să sosească sau să coboare și să rămână acolo amândoi, în apusul ăsta singuratic și blând și să se privească cu teamă și cu dragoste ca mai apoi să se piardă de mână urcând treptele sau plecând să rătăcească în lume.

Dar strada era pustie, nu exista personajul care să aștepte sau cel care să sosească și soarele nu stă o veșnicie pentru ea așa că s-a uitat stânga-dreapta să vadă dacă totuși o fi cineva pe-acolo gândindu-se că va avea probleme cu datul explicațiilor, ca atunci când rămăsese blocată peste gardul unei case încercând să fotografieze joaca dintre un cațel și-o pisică albă, iar proprietarul nu avusese o reacție deloc prietenoasă, surprinzând-o. Cum nu venea nimeni din dreapta, iar din stânga soarele diminuea raza de observație în mod convenabil, concluzia generală a fost că nu e nimeni și că n-ar strica o imortalizare caldă a razelor trandafirii pe fațada bătrână și interesantă a casei. Până la urmă nu avea cum să invadeze intimitatea cuiva și totuși în fața acestei case se simțea ca intrată în sufletul cuiva, se simțea rușinată și necuviincioasă. Studie puțin geamurile, erau groase, iar îndărătul lor se puteau observa cu greu valurile rare de perdele și de draperii mai toate trase. Era o liniște care o miră într-un fel și pe care nu se așteptase în niciun caz s-o găsească. De obicei taxiul o ducea până în fața casei ei, mai precis numărul 67, un bloc stângaci cu patru etaje izolat ca o insulă în cartierul de case, dar azi a vrut să coboare la capătul străzii sub pretextul ca n-ar strica să-și cumpere în drum spre casă o sticlă de whisky și un pachet de țigări de la magazinul mic și înghesuit al unui arab burtos, singurul deschis într-o zi de duminică și cu prețuri potrivite unui mic monopol, desigur.

Așa că auzi zgomotul fermoarului de la rucsac ca pe-o ruptură în liniștea aceea, iar pe cel de pornire al aparatului ca pe-un semnal de alarmă. Iși spuse că e prea agitată pentru o pustietate caldă și de-altfel primitoare și trase câteva cadre din diferite unghiuri. O fascina mai ales intrarea îngustă, dar care ascundea în umbră și răcoare o scară ce părea a fi în spirală, cu trepte din piatră grea. Împinse ușor ușa cât să pătrundă ceva mai multă lumină din aceea galbenă, dar scârțâitul o făcu să schițeze un gest de retragere și de tras atent cu urechea în jur. Cum nimic nu se întâmplă, se relaxă îndeajuns cât să pășească înăuntru și să surprindă chiar și o primă ușă interioară masivă cu decorațiuni din fier forjat. Pe cât de îngustă i se păruse ușa de la intrare pe atât de masivă era aceasta în fața căreia zăbovi mult și din toate unghiurile. Lumina pătrundea

dezvelind splendoarea acestei uși ascunse, ornamentele ei groase, dar și praful care părea neatins de multă vreme. Cu toate acestea căsuțele poștale erau îngrijite, proaspăt vopsite și dădeau de înțeles că nu sunt mai mult de șase apartamente, câte unul la parter și mansardă, câte două la nivelele intermediare. La numărul șase părea cam pustiu judecând după teancul de plicuri și ziare înghesuite. Fotografie căsuțele, un lacăt parcă din alte vremuri și un scaun așezat strategic ca și cum în orice moment portarul ar trebui să apară și să se-așeze în apărarea fortăreței. Scara urca într-adevăr în spirală, iar de undeva de sus pătrundeau raze colorate în roșu și albastru. Probabil un vitraliu... Era foarte posibil la cum arăta clădirea și judecând și după arcade a existat preocuparea certă a cuiva pasionat de arhitectură și mister. Se hotărâ să urce încetșor până la ultimul etaj în căutarea aceluși imaginar vitraliu. Își derulă rapid un scenariu în minte în caz că s-ar trezi cineva să întrebe de ce și pentru ce se află aici și înaintă. Pentru o clipă se gândi cât de fragilă pare clădirea din exterior și cât de puternică e pe dinăuntru. Se apropia de sursa luminilor colorate și cum se sfârșiră treptele, descoperi drept în față un vitraliu impresionant, rotund, unde un înger cu aripile strânse primea pe brațul său un vultur. Culorile erau proaspete, iar detaliile făceau totul să pară incredibil de real. Soarele era drept în față și o izbi gândul că nu e întâmplător că se află în acel moment acolo. Soarele se strecură apoi înăuntru prin ochiul îngerului și nu mai era deloc întâmplător. Își potrive aparatul și surprinse câteva cadre însă pe deplin nemulțumită de rezultat, abandona. Preferă să se uite în sus la feeria de culori răsfrânte pe zidurile bătrâne cu colțuri blând arcuite.

În dreapta scării se afla o ușă identică cu cea de la parter, dar mult mai prăfuită și peste care se întinsesera din loc în loc fire argintii de pânza de păianjen. În dreapta ușii se afla o băncuță din piatră desprinsă din zid într-un mod atât de firesc încât parcă zidul ar fi născut-o acolo pentru propria-i odihnă. Nu era mare, cât pentru doua persoane. Și le imagina, un el și o ea cu capul sprijinit pe umărul lui, cu ochii îndreptați spre vitraliu. Se așeză ca să facă o probă. Privea imaginea ce i se părea acum nesfârșită, iar vulturul parcă atunci cobora din cer urmând ca îngerul să-și întoarcă privirea spre ea de îndată ce pasărea uriașă i se va așeza pe mâna întinsă. Se simți liniștită ca un copil cuminte ce asculta o poveste întâia oară.

Soarele începu să coboare după clădiri și lumina se transforma într-una galbenă-albastruie, mult mai intimă și în același timp mai rece. Se ridică să pozeze cadrul cu băncuța din piatră și ușa aceea imens de tăcută. Se mai roti de câteva ori cu gândul că după ce se va stinge și ultima rază va coborâ treptele și va ajunge acasă să desfacă sticla de whisky, să-și toarne o jumătate de pahar și poate un cub, două de gheață, se va așeza frântă după atâta drum pe unul dintre cele două fotolii și-și va încheia seara în cel mai simplu mod cu putință. Începu să coboare treptele când ușa din spatele ei se deschise brusc și se așeză acea liniște de mormânt. Simți că sângele izbucnește într-un clocot, așa cum se întâmplă în diminețile când ibricul cu apă pentru cafea rămâne uitat minute în șir pe ochiul arzând.

–M-ați căutat? Eu nu așteptam pe nimeni...

Vocea o făcu să se întoarcă și să observe așa cum bănuia după timbru, un bărbat înalt, cu părul cărunț, trecut de 60 de ani, poate chiar de 70... Era oarecum indescifrabil chipul lui. Vru să spună că întâmplător a urcat și că îi place foarte mult acest loc, că i se pare cea mai interesantă descoperire a vieții ei și că ar vrea să mai rămână.

– Acum daca tot ați urcat, poate ați dori să aflați ce e cu acest loc. Foarte puțini urcă până aici...

– Nu... spuse ea. A fost o greșeală....Eu am vrut... Dar nu contează... Mă scuzați...
Bună seara!

Și pașii coborâra treptele templului cu un singur gând, acela al propriei izgoniri din rai.

– Domnișoară, vă rog, n-am vrut să vă sperii...

Când vocea bătrânului dispărea încet-încet ramânând ca un ecou în turn, ea lăsa în urmă uși grele de metal și intrarea îngustă și zidurile unei case care iată, în lipsa soarelui, devenea comună peisajului, un simplu numar 46 pe lângă care mai trecuse de-atâtea ori. Respirația ei agitată și pașii ,ce s-ar fi putut transforma în alergat la cel mai mic imbold, erau tot ce mai rămăsese. O așteptau: blocul ei gri, cu ferestrele luminate, cu perdele subțiri, zgomotos la ceas de seară când agitațiile din bucătării fac să răsune oale și tacâmuri și chiar să se împrăstie în aer mirosuri de fripturi, blocul ei netemplu, cu trepte banale nespinalate, cu balustrada lucioasă din plastic pe care văzuse deseori copii coborând , cu uși de lemn , neprăfuite, un fotoliu, sticla de whisky, țigara poate. Plăcuța numărului 67 atârna într-un cui ruginit și părea singură, tăcută și resemnată din vacarmul pe care ușa de la intrare îl ascundea.

Experiență eșuată

Costînea Mihai

A început un nou an școlar. Aveam alte gânduri, alte idei pe care voiam să le pun în aplicare. Nici acum nu mi-am dat seama ce voiam de la mine, dar constatam că mă descurc foarte bine la chimie. Exista doar un singur dezavantaj, acela că la clasă aveam doar o singură oră. Nu știu de ce, dar atunci mă simțeam cel mai relaxat și înțelegeam în mare parte lecția predată. Îmi plăcea să învăț la acest obiect și credeam că sunt doar niște formule banale pe care trebuia să le pun în aplicare.

Mi-a intrat în cap ideea unui transfer la una din clasele cu profil real. Habar nu aveam ce mă așteaptă, dar îmi doream acest lucru. M-am dus pentru prima dată la secretariat unde nu mi s-a dat nicio șansă deoarece anul școlar începuse. În schimb mi s-a dat oportunitatea să fac o cerere de transfer. Prima dată nu știam nici măcar cum trebuie să încep. Îmi doream să sune foarte bine și să fie convingătoare deoarece era citită de doamna director. După câteva zile duc cererea la secretariat unde mi s-a spus să aștept până la finalul semestrului. Aveam impresia că toate lucrurile s-au realizat și că trebuia doar să învăț.

Încercam mereu să răspund la ora de chimie. Voiam să intru în atenția profesorului pentru a vedea că îmi dau interesul. Într-una din ore, doamna profesoară ne dictează o problemă după care aștepta ca unul dintre elevii să vină la tablă să o rezolve. În clasă se făcuse o liniște deplină, iar doamna profesoară mă scoate la tablă. Cu o voce foarte dură și arțăgoasă aceasta îmi spune:

-Hai, băiete ia și rezolvă, ce stai și te uiți la mine!

-Acum.

Încep să scriu direct rezolvarea problemei și din nou aud acel glas enervant și nervos:

-Unde este ipoteza? Șterge! Așa ai învățat că se rezolvă o problemă?

După cinci minute în care am libertatea deplină să scriu pe tablă, doamna profesoară observă la finalul orei că am reușit să rezolv problema. Nu-mi venea să cred că mă laudă și nu comentează nimic, în plus îmi promite că voi avea un zece în catalog. Pentru mine a fost o motivație care mă încuraja să învăț mai bine.

La finalul lunii noiembrie primisem vestea minunată că vom primi un test ora viitoare din toată materia predată. În seara dinaintea testului iau cartea și caietul și încep să repet lecție cu lecție. Credeam că știu totul însă când m-am trezit cu foaia de test în față lucrurile s-au schimbat radical. Încep să scriu teoria la primele exerciții însă când am dat iar de probleme nu mai era așa simplu. M-am încurcat la calcule, nu îmi mai aminteam formulele, voiam să mă uit în caiet, dar nu puteam deoarece l-am uitat acasă, am scris o grămadă și nu am ajuns la niciun rezultat. Dau

impecabila lucrare sperând că notele nu se vor trece în catalog. Orele de chimie treceau repede și credeam că doamna profesoară a uitat de teste, deoarece nu le-a mai adus.

Spre finalul semestrului, cadrul didactic intră nervos pe ușă, se așează la catedră și începe să răsfoiască niște foi. Erau testele pe care le-am primit acum trei săptămâni. Notele se auzeau ca un număr de telefon trei,patru,cinci,șapte,doi ,șase,patru,trei,doi, trei. Când am văzut lucrarea mea cu un patru mare scris în stânga sus mi-a dat de gândit. Mi-am dat seama că nu eram așa de bun pe cât mă credeam,dar nu m-am descurajat.

Momentul când am cunoscut adevărata realitate a fost la o ascultare în fața clasei. Atunci am realizat că am tratat totul superficial și că, chimia nu este așa de ușoară pe cât pare. Mai mult decât atât stilul profesorului dur a avut un rol important pentru schimbarea deciziei mele.

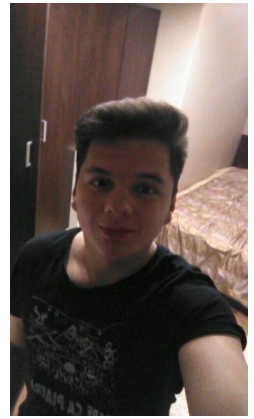
După ore m-am dus iarăși la secretariat,unde mi s-a spus că trebuie să fac iarăși o cerere prin care să-mi anulez transferul. Nu îmi venea să cred în ce m-am băgat, parcă am uitat să gândesc. A doua zi mă prezint cu fișa la secretariat, fiind foarte mulțumit că a fost acceptată.

Mă bucur că am reușit să evit o greșeală care putea să aibă consecințe pe viitor. În continuare apreciez obiectele cum ar fi chimia,fizica sau matematica chiar dacă nu le mai am în programa școlară. Am învățat că prima dată trebuie să cauți partea interesantă a lucrurilor după care să vezi și partea negativă.

Băutura e făcută ca să fie baută

Dițu Ionuț

Mihai Mihalache Mihalcea, poreclit „meșterul” datorită meticulozității și priceperii cu care-și practică meseria, se afla în hanul „Moartea Ficatului” din orașul „Distilații”, pe la finele anului 1870. Vârsta acestuia? Cam echivalentul numărului de zecimale ale anului în care se află eroul nostru. Care era meseria ce i-a adus acest prestigios pseudonim? Nimeni nu își aduce aminte. Poate a fost știut cândva, dar din cauza cantităților industriale de alcool servite la han, toată lumea uită până apucă să lase paharul pe masă. Cu toate acestea, Meșterul, binevoitor fiind, le amintea oamenilor de fiecare dată, în schimbul a câtorva halbe de pufoaică stinsă cu palincă fermentată dintr-o prună turmentată-specialitatea casei.

Cu toate că nu pare un om care are toate țițele pe casă, Meșterul își știa bine istorisirea. Drept urmare, incipitul acesteia era mereu același:

-Barman, băă, două pahare la băiatu’, am gura mai uscată decât un fund de cămilă în deșert.

De data aceasta, cei care ascultau povestea erau trei negustori de țuică de ultimă generație care lucrau la o nouă rețetă revoluționară numită „Răstignirea ficatului”. De ce „Răstignirea ficatului”? Fiindcă erai mort de beat trei zile și pe urmă înviai, dacă aveai noroc. Numele celor trei curajoși inventatori erau Romică Romaru zis și „Regele Rachiului”, Aurel Aurelian zis și „Alcool Autentic” și ultimul, ce avea rolul de șef de producție, Bob Babanul Burtă de Bere. Fiind istoviți după un drum lung și nesfârșit ce avea ca ultim scop găsirea ingredientelor ideale pentru licoarea amintită mai sus, cei trei s-au gândit că n-ar strica o porție dublă de P-pauză și paharul.

- Așa, unde rămăsesem, *sughit* pardon, unde rămăsesem. Vă spuneam de ce lumea a început să-mi spună meșterul. Era o zi răchiuoasă *sughit*, pardon, ploioasă și tocmai mă pregăteam să plec acasă după o zi de muncă. Trebuie să știți că eram posesorul unui loc de muncă foarte respectat, posedând o poziție demnă de invidiat cu un salariu la care nici nu visați.

-Ei, despre ce loc de muncă e vorba? Întreba Romică Romaru zis și „Regele Rachiului”.

-Nu-l întrerupe, bețivule! Strigă la el pe un ton Aurel Aurelian zis și „Alcool Autentic”

-*sughit* completă aprobator Bob Babanul Burtă de Bere.

-Ei, după cum spuneam, continuă Mihai Mihalache Mihalcea după ce trase o dușcă zdravănă, eram la muncă, îmbrăcat bine, cetățean onorabil, ce să mai. Și vine șeful și îmi spune că are nevoie să-i inventez un leac prin care să scape mai ușor de mahmureală, fiind un adevărat băutor de cursa lungă.

-Avea nevoie de „Răstignirea”!-remarcă cu mândrie Romică Romarul zis și „Regele Rachiului”

-Ba avea nevoie să-ți ții gură! I-o taie din scurt Aurel Aurelian zis și „Alcool Autentic”

-*sughiț*-exclamă intrigat Bob Babanul Burtă de Bere

Mihai Mihalache Mihalcea, profitând de acest scurt răgaz oferit de inteligenta discuție ce se purta la masa lui, își mai toarnă o halbă de pufoaică, după care continuă:

-Vă dați seama că am fost pus într-o situație dificilă. M-am simțit că la opt ani, când tata mi-a zis că apa face bine la sănătate. Debusolat complet, vă spun! Când i-am spus umil că eu nu obișnuiesc să beau, șeful mi-a spus pe un ton mai acru decât poșirca asta pe care o beau acum:

-Folosește-ți capul, meștere!

-Cunoscându-l pe șeful, m-am gândit că e altă dambla de-a lui, cum au toți șefii, dar persistă tot mai mult, punând accent pe aceeași frază „Folosește-ți capul, meștere!” Acest lucru îmi răsună în urechi zi de zi, până când, am bănuț ce vrea să spună șeful. Așadar, am mers în afara programului la un pahar de ceva ce avea mai multe grade decât însuși focul iadului. După ce ne-am aghezmuț bine, îl fixeț pe șef cu privirea vreo zece secunde și zdrang! Capul meu direct în gura lui șefu’. Cu mândrie în glasă și sânge pe frunte, mă uit la șefu’ și îi spun:

-*sughiț* Na băăă, *sughiț* mi-am folosit capul până la urmă! *sughiț*

Din păcate, șeful nu a gustat gluma, fiindu-i destul de greu fără cei patru dinți din față și m-a dat afară. De atunci, prieteni, beau în scopuri profesionale pentru a găsi leacul pentru mahmureală și pentru a-mirecăpăta gloria de altă dată.

Mărturie anonimă

Fermuș Iulia- Elena

Mă numesc Aleksander și locuiesc în New Orleans, un oraș din statul Louisiana, Statele Unite ale Americii. Sunt student la medicină și îmi place să trec pe la anticariate, găsesc chiar și lucruri noi la prețuri, aș putea spune, exagerat de scăzute.

La 23 februarie 2016 am fost la preferatul meu, cel de după Cartierul francez, cafeneaua „Café du monde”, unde se mănâncă cele mai bune gogoși prăjite vândute de o sută de ani. Aceasta este deschisă 24 de ore din 24, în fiecare zi, cu excepția zilei de Crăciun.

Revenind la acea zi, intrând pe ușa magazinului „second-hand” aveam încredere că voi găsi ceva care mă va încânta. Salutând doamna drăguță de la tezghea, m-am dus direct la raftul cel mai depărtat și am atins emoționat, cu nerăbdare cotoarele crăpate și m-am oprit pe cea intitulată „Prințesa Diana, poveste nespusă”. Chiar dacă am ales calea biologiei, dintotdeauna am avut o pasiune pentru istorie așa că cu indexul mâinii drepte am tras de partea superioară a cotorului astfel încât să-mi cadă leneș în mâna stângă. Era plăcută la atingere, cu coperta broșată de un crem murdar. Costa doar un dolar așa că m-am decis să o cumpăr. Încântat, m-am întors spre vânzătoare, tot cu ochii pe volum și imediat am scos un oftat- o foaie era desprinsă, nu aveam de gând să iau cărți cu așa urme de război așa că eram pe cale să o pun înapoi pe raft, totuși, nu înainte să pun pagina la loc. Când să fac asta am observat că era un plic, deci nu aparținea cărții, eram ușurat. L-am rotit pe toate părțile, simplu, gălbui, pe acesta nu se putea observa vreo semnătură. Încruntat, am început să îi rup sigiliul și i-am scos conținutul, o foaie împăturită neglijent. Pe prima pagină se putea observa urma degetului mic printr-o nuanță de vișiniu, probabil în urma sprijinirii acestuia pentru a scrie. Am ridicat privirea și am căutat un loc pentru a citi, imediat am zărit la capătul celălalt al încăperii o canapea, pe care stătea un băiat cu pantaloni dubios de strâmți așa că m-am așezat pe covor, proptit cu spatele de raft și am început să citesc cuvintele rânduite prin intermediul unui scris ce avea o manieră înșelătoare.

„Am 24 de ani și prezint primele simptome ale distrofiei musculare a centurilor- aceasta afectează mușchii umerilor, șoldurilor și chiar cei ai membrelor însă evoluția este lentă. Doctorii îmi spun că nu există un tratament curativ pentru această boală, medicația și terapiile existente având doar rolul de a o încetini dar eu știu, știu că nu e adevărat, am găsit calea: sânge pur. Dintotdeauna m- am întrebat cum e să curmi o viață; cum e să fii ultima persoană din viața alteia; cum e să fii cel care decide când ancora unui suflet trebuie desprinsă.

Fata care mă va ajuta va fi Nicole, are 16 ani și o văd în fiecare zi alergând prin fața casei mele pe la ora patru după- amiaza. Am ales-o pe ea deoarece îmi place... felul în care vorbește, se mișcă și se comportă. A fost născută în perioada în care «strugurii sunt verzi în ciorchine, când spre zări senine, rândunelele cerul inundă, când mieii se nasc. Așa că se va stinge când zăpada se așterne, când merele cad și vântul plânge orișunde, după frumusețile muribunde.»

(NOTĂ: Mi-am procurat niște somnifere fiind hotărâtă să o fac să sufere cât mai puțin posibil.) În ziua următoare am văzut-o și am fugit la poartă strigând.

- Nicole! Nicole?

Se oprește din alergat, se întoarce și își scoate căștile din urechi, îmi zâmbește încurcat.

- Da?... vine răspunsul.

- Bună, bănuiesc că ți-a spus mama ta că trebuie să-ți dau niște bani pe care i- am luat cu împrumut acum două zile? mă bâlbâi eu.

Cele două sprâncene frumos conturate se fac pentru scurt timp una și îmi spune că mama ei nu i- a spus nimic despre asta.

- E în regulă, mă grăbesc eu să îi spun, probabil nu a crezut că ne vom întâlni... încerc eu. Vino înăuntru, nu durează mult, doar să îi pun într-un plic și ți- i dau.

În timp ce mergeam cu Nicole în urma mea, mă gândeam la ce spusese părintele Arthur la ultima slujbă la care am fost... a șasea poruncă în decalog «Să nu ucizi.» dar... ceea ce voi face nu poate fi numită crimă, sacrificarea unei vieți pentru întărirea alteia.

- Totul e în regulă? mă întrebă văzând că m- am oprit din mers.

- D- da...da, urmează- mă, gândul îmi era la unde am pus plicul, te rog să închizi ușa, nu vreau să îmi iasă motanul- nu aveam niciun motan.

Am intrat în bucătărie, în frigider aveam pregătite două sticle, una de apă și alta de suc- amândouă având în conținut câte trei somnifere, pentru orice eventualitate.

-Suc de portocale sau apă minerală? întreb eu, scoțând produsele.

-Niciuna, mulțumesc. Am renunțat la carbogazoase, iar portocalele nu sunt pe gustul meu.

Asta m- a luat prin surprindere. Sângele năvălindu- mi în obraji am întreat:

- Ce zici de ghivecele de la fereastră? Le-am luat de la magazinul de lângă restaurantul Katie cu mama ta, miroase trandafirii, roșii.... culoarea mea preferată, am spus, uitându- mă la părul ei.

Nicole s- a întors, iar eu, profitând de situație am luat un mic cuțit cu care obișnuiam să curăț cartofii- ador cartofii prăjiți, de fapt ador totul când vine vorba de cartofi- în fine, preferam asta și nu îi înțelegeam pe cei din filmele de groază care se oboseau cu cele de măcelar, mari și grele... doar pentru a tăia o beregată.

- Oh, da, miros foarte frumos, eu prefer culoarea gal...

M- am repezit și i-am cuprins în palma stângă fruntea, iar cuțitul i l- am dus la gât. Nicole a încremenit dar la fel și eu... ceva era în neregulă, nu puteam trage cuțitul să despice, mușchii nu mi se supuneau. Involuntar, am dat drumul armei care a căzut cu un zgomot înfundat pe mocheta. Dezmeticindu-se, fata s-a eliberat de cealaltă mână a mea și a dat să fugă spre ușa de ieșire care avea blocaj automat, plângând sacadat, imitând perfect o criză de astm ceea ce Nicole nu a avea, îmi făcusem temele despre viața ei- de aceea am fost surprinsă de lipsa mea de cunoaștere în privința băuturii. Îngrozită, cu ochii ca scoși din orbite, s- a repezit la cubul de fier de pe măsuta de sticlă din mijlocul camerei, iar eu înțelegând, am sărit pe ea, doborând- o. Părul lung, roșcat și buclat, era prins în coada de care am început să o trag, ținând- o departe de potențiala armă. Am început să o izbesc de podea, oprindu- mă doar atunci când am văzut sânge, era inconștientă, nu la asta am sperat. Am luat cuțitul de unde îl scăpasem, târând- o după mine. Nesuportând dâra roșie care rămânea, am luat corpul în brațe ducându- l în cada din baie. Am dezbrăcat-o și am dat drumul la apă. M-am bucurat că nu avea să mai sufere și i- am băgat cuțitul adânc în ceafă, sunetul scos fiind identic cu cel al unui pepene copt despicat. Pieptul alb a mai tresărit o singură dată în urma ultimei bătăi de inimă și apoi... apoi nimic. M- am băgat și eu în cadă dar nu înainte să mă dezbrac, să îi cretez vena jugulară și încheieturile. Era micuță așa că stăteam lejer. Apa a recut imediat la roz apoi la roșu, i- am luat o mână și am dus deschizătura la propriile- mi buze, cald, gust metalic, sărat, un pic dulce, de abia perceptibil, îmbătător. Am ajuns să îl beau dar nu era asemeni sângelui uscat pe care îmi făcea plăcere să îl ling de pe rană... a trebuit să mă opresc și să respir adânc, nu intenționeam să îl vărs după atâta lucru, era prețios. În ciuda efortului de a îl reține am început să tușesc violent și apoi să îl vărs în afara căzii. M-am scufundat de trei ori apoi m- am ridicat și m- am îndreptat spre oglindă, părul odată blond- spic de grâu era acum roșu. În liniștea profundă, disturbată doar de picăturile de apă roz ce cădeau de pe mine pe gresia albă, cuvintele scoase din gura cu buze subțiri a fetei reflectate s- au auzit clar: **Numele meu...este Nicole Smith.**"

Cine sunt eu?

Galer Oana

Avusesem cea mai neplăcută dimineață, de parcă ghinionul s-a lipit de mine și nu voia să îmi dea drumul, iar ziua încă nu se sfârșise.

A început cu alarma pe care nu am auzit-o și astfel m-am trezit nervos și agitat. Abia mi-am găsit hainele în vălmășagul din cameră; mă obișnuisem cu ideea ca mama să facă ordine, însă ea lucrase până târziu. Aș fi putut să îi ușurez munca, dar era mai comod să pierd timpul în fața calculatorului. O scânteie a fost de ajuns pentru a declanșa ploaia de nemulțumiri din partea mamei la adresa mea.

Nu am mai zăbovit și am plecat grăbit spre școală. Străduțele înguste și umbroase dintre blocurile vechi de cărămidă nu mi-au plăcut niciodată, îmi inspirau neîncredere, dar nu aveam de ales. Ca în niciuna din zile, era o mișcare febrilă neobișnuită, agitația resimțindu-se în aer.

„Traversez și am ajuns” mi-am spus în timp ce fixam cu privirea liceul. Cobor de pe trotuar și fac un pas spre axul drumului. Zgomotul scurt, asurzitor, asemenea scrijelirii unei table cu cretă, și mirosul înecăcios de cauciuc încins mi-au blocat toate simțurile. Mi-am târât îngrozit pașii până pe partea cealaltă, fără curajul de a mă uita în urmă.

Încă bulversat de cele întâmplare până atunci, ajuns la școală, stăteam singur în ultima banca, furat de măreția bătrânului stejar ce se vedea pe fereastra. Am tresărit la auzul numelui meu rostit de profesor: „David, tu cum te vezi în viitor? Ce fel de om crezi că vei deveni?”

Nu știam de unde am plecat și nici cum am ajuns acolo. Eram confuz. Teama iute și tăioasă încerca să mă înșface în ghearele ascuțite, dar armonia locului în care mă aflam mi-a adus liniște și mulțumire lăuntrică. Credeam că sunt la școală, dar acum mă aflam într-un colț fermecător de natura, pictat în culori vii și intense, în care vegheau tăcuți copacii cu ani grei în spate, iar prin frunzișul des al străjerilor pădurii, își făceau loc, sfioase, câteva raze de soare.

Același stejar, bătrânul din curtea școlii, care făcea față capriciilor vremii era acolo. Cum era asta posibil?

-Apropie-te de mine, și fără teama. Mă îndemna o voce puternică, dar caldă.

-Săm mă apropii de tine?! Dar nu văd pe nimeni..

-Oh, mă vezi în fiecare zi. Mă știi prea bine; deseori, evadezi din strâmta încăpere și m-ai cere la vorbă, dar eu nu îți pot răspunde, iar tu știi asta. Ești tulburat și te frământa viitorul, omul care vei deveni, întrebarea „ce tip de om vrei să fii?”, la care nu ai un răspuns concret... Poate crezi că totul e la mâna destinului, că orice ai face nu poți schimba cursul vieții, plănuit deja. Te voi ajuta să găsești un răspuns...făcu o scurtă pauză, se lăsă o liniște apăsătoare, care parcă urla...

Și a dispărut... proiectându-mă în mijlocul unei camere, unde un om însetat de dorința de a domina își umplea golul fără sfârșit cu suferința provocată celorlalți. În mâinile-i pline de furie oarbă, biata femeie și-a dat ultima suflare. Pe asta se baza existența lui, sentimentul nestăpânit de dușmănie alimentat

continuu, aducându-i o iluzie de împlinire. Prăpastia pe marginea căreia se afla se adâncea cu fiecare rău săvârșit, sufletul lui devenind sec și rece, îndepărtându-l de concepția de om. O fiară cu chip uman și un suflet meschin pierdut în întunericul propriilor complexe.

Îl invocam pe cel care m-a lăsat să cunosc răutatea și urâțul. Nu îmi plăcea ce vedeam, doream să scap cât mai repede. Aveam multe întrebări la care nu găseam un răspuns logic. Pleoapele mi-au coborât încet până când doar întunericul a rămas. Mă simțeam slăbit și îmi controlam cu greu mușchii. Mă uit înapoi spre drumul pe care abia l-am parcurs și anume, cunoașterea sentimentelor ce îmi erau străine înainte. Acum doar ideea că m-aș fi putut întoarce acolo mi-a tulburat și cele mai adânci gânduri.

Cu un entuziasm straniu și, în același timp, cuprins de o teama de necunoscut, m-am înarmat sufletește ca pentru război, strecurându-se stingheră și dorința unui basm cu final fericit

“Unde sunt?” a fost prima întrebare care și-a făcut loc în mintea mea. Îmi aducea aminte de un cartier sărac, din București, acolo unde, în drumul spre școală, văd zilnic bărbați cu o atitudine pasivă și femei cu capul plecat și mâna întinsă, la pieptul cărora scâncesc suflete nevinovate. Cel din capătul străzii mi-a atras atenția, simțeam că îi cunosc povestea, iar povara ce îl apăsa era acum resimțită și de mine. Ajunsesse acolo în urma gestului conștient de autodistrugere, asemenea cangrenării, producându-se de-a lungul timpului, lent, blând și treptat. Astenia i-a cuprins întreaga existență, se mințea el, dorindu-și să se ascundă de lume în cel mai îndepărtat ungher și necunoscut de nimeni. Își considera existența lipsită de sens. Prin plăcerea de a nu face nimic, așteptând să vină totul de la sine, fără un obiectiv precis, fără dorința de a evolua, dependența de alții, lenea, delăsarea și complacerea în continua decădere fiind paraziți cu rădăcini puternice. Voința, perseverența și pofta de a-și depăși condiția de mult nu au mai fost scoase la aer, degradându-se în întunecata temnița condusă de nepăsare.

Indignat de ruina în care se afla bărbatul și sentimentele de tristețe și neîmplinire care l-au împrejmuț, mi-am spus tranșant și răspicat „Nu vreau să ajung așa!”.

Nu am apucat să meditez la cum să împiedic degradarea mea ca om, fiind curios să aflu ce mai urma. Bruce, stăteam față în față cu un bărbat cărunt și plâpând la înfățișare. Lumina zilei îi mângâia fața brăzdată de timp și obrajii aprinși. Ochii neîmblânziți îi spuneau povestea. Oricât de nedreaptă ar fi fost viața cu el, ghidul în călătoria efemeră i-a fost binele, iar obiectivul fericirea. În schimbul ajutorului oferit, nu aștepta nimic, răsplata fiind bucuria ce îi copleșea întregul spirit. Nu era un om fără greșeli, dar avea puterea de a-și ușura inima distrugând sentimente grele precum: ura, invidia, gelozia, răzbunarea. Asemeni celorlalți, împlinirea bătrânului era fericirea, pe care a obținut-o muncind din greu, învățând din greșeli și trăind în armonie cu el însuși, dar și cu ceilalți.

În acel moment am simțit cum traseul vieții mi-a fost schimbat. Amprenta puternică lăsată de caracterul corect, profund și nobil al celui aflat în fața mea a sădit în sufletu-mi gingaș lăstarul fericirii, dezvoltarea sa armonioasă depinzând de alegerile mele.

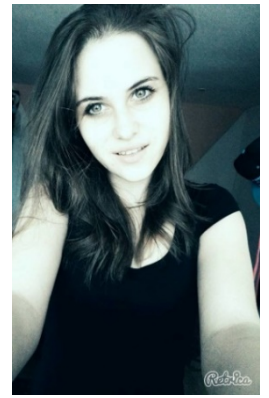
Atunci am înțeles că totul depinde numai de mine, de alegerile pe care le fac. Doream să fiu fericit, împlinit cu mine însumi, să îi molipsesc pe oameni cu energie și optimism. Să fac bine din toată inima și să savurez fiecare zi a vieții ca și cum ar fi ultima.

„David, îmi poți da un răspuns? Sau ești cu gândul în altă parte?”

Îmi întorc capul dinspre fereastră și mă uit la profesor, încercând să mă reculeg și să formulez un răspuns potrivit.

Mereu alături de ea

Găucan Otilia

Manhattan, a doua săptămână din ianuarie

John și-a luat câteva zile de concediu ca să o ajute pe fiica sa, Rose, să se instaleze în New York, unde urmează începă studiile la medicină.

Și-a lăsat fata entuziasmată de noua viață care o așteaptă și a plecat să se ocupe de un lucru ceva mai special. Taxiul îl lăsa în fața unui turn din oțel și sticlă de la intersecția Park Avenue cu Strada 52. Intră în clădire și luă liftul până la etajul douăzeci și opt, unde se afla sediul unui important cabinet medical. În ajun și-a făcut un set complet de investigații și radiografii, iar acum așteaptă rezultatele. John a preferat să-și facă analizele la New York, pentru că la San Francisco îl cunoaște aproape toată lumea medicală, în ultimul timp fiind nevoit să-și facă analizele mai des.

-Intră, te rog, îl invită Kenedy Skills, unul dintre asociații cabinetului.

Cei doi s-au cunoscut în liceu și au rămas în legături bune. John ia loc într-un fotoliu, în timp ce vechiul său prieten deschide un dosar cu coperti cartonate, de unde scoate câteva radiografii pe care le înșiră pe birou.

-Voi fi sincer cu tine, John..ți spune el arătându-i radiografiile.

-Am cancer, nu?

-Da.

-Grav?

-Mă tem că da.

Tace câteva momente ca să se obișnuiască cu gândul.

-Cât mi-a mai rămas?

-Câteva luni.

Un sfert de oră mai târziu John este iarăși în stradă, printre zgârie-nori, mașini și claxoane. Cerul e senin, dar e un ger ca la poli.

Încă șocat de vestea aflată, merge la întâmplare pe străzi, rătăcit, cuprins de frisoane, aproape aiurind.

În timp ce trece pe lângă un lanț de magazine cu îmbrăcăminte, se trezește față în față cu reflexia lui în geamul unei vitrine. Singurul gând care i se plimba precum o muscă în zig-zaguri, neostenită, vârându-se prin toate colțurile minții lui era: „Problema nu e că avem prea puțin timp. Problema e că pierdem prea mult și ne dăm seama când e prea târziu.”

Cuprins parcă de-o nebunie, își privi încă o dată imaginea în oglinda geamului și flutură în aer radiografia plămânilor învăluite de cancer, ca și când s-ar mai putea face ceva.

Două luni mai târziu

John aștepta în dreptul ferestrei, pândind taxiul pe care tocmai îl comandase. Voia să meargă în oraș ca să se întâlnească cu fiica lui, care sosea direct de la aeroport.

Se privi în oglindă. Exteriorul arăta încă prezentabil, dar toate „măruntaiele” păreau să cedeze: dureri toracice, tulburări musculare, arsuri în zona lombară...încet, dar sigur, cancerul lucra.

Simțind nevoia de un stimul, cotrobăi în sertarele unui dulăpior din lemn lăcuit, căutând o țigară începută, care mai conținea și alte substanțe pe lângă tutun. Băgă mâna în buzunar, scoase bricheta și își aprinse țigara. Nu era un supporter înfocat al „ierbii” și nici nu milita în sprijinul virtuților medicale ale cannabisului. Cu toate acestea, acum își îngăduise un mic „tratament”. Trase câteva fumuri și simți că prinde curaj. Apoi închise ochii încercând să-și regăsească liniștea interioară, dar claxonul insistent al taxiului îl smulse din meditație.

Ajunse la restaurantul preferat al fiicei sale, cu doar câteva minute înainte de ora întâlnirii. Urcă la etaj și se așeză la o masă mică, lângă peretele de sticlă ce îi permitea să admire priveliștea.

Cocoșat pe un taburet înalt, John privea amuzat cum bucătarii parcă se luptau cu bucățile de carne, spărgeau ouă și rumeneau felii de șuncă pe o plită imensă din fontă. „Și eu nu pot face nici măcar o clătită, pentru că imediat ce o arunc în aer să o învârt, se lipește de tavan”, gândi el, schițând un zâmbet abia detectabil. Era un loc original, decorat în stilul anilor cincizeci, unde se serveau porții generoase din mâncăruri tradiționale ale americanilor, cele dinainte de epoca colesterolului și a regimurilor alimentare. Se serveau delicii culinare după care toată lumea tânjește în secret: burgeri, cartofi prăjiți, înghețată, milkshake. Din boxe se revărsau piesele trupei lui, Black Sabbath. „Măcar atât să rămână după moartea mea”...gândul i-a fost întrerupt de intrarea unui nou client în salon.

Era o tânără înaltă, subțirică, cu părul roșcat și ciufulit, care radia de nerăbdare. O tânără de vreo douăzeci de ani. O fată. Fata lui. Rose. O observă primul și timp de câteva clipe rămase fără cuvinte.

Arăta uimitor, nu încăpea îndoială, cu puloverul gri, lung și strâns pe corp, colanții de culoare neagră și cizmele înalte din piele. Din nefericire nu era singurul care o urmărea. La masa de alături un grup de tineri își manifesta entuziasmul, crezând că fata se îndreaptă spre ei. John aruncă o privire fioroasă. Tată fiind, îi blestema în gând pe fiecare dintre acești tineri care îi priveau fata doar ca pe un trofeu.

Într-un târziu, Rose îl observă și ea și îi făcu un semn vesel cu mâna.

În timp ce se apropia de el, vaporosă și strălucitoare, avu revelația că fiica lui era fără îndoială cea mai reușită realizare a vieții sale. Nu era, bineînțeles, primul părinte din lume care simțea așa ceva, dar acum că moartea era pe cale să câștige ultima bătălie, privea lucrurile cu alți ochi.

-Bună, tati, îl salută Rose, aplecându-se ca să îl sărute pe obraz.

-Salut, micuțo, cum a fost zborul?

-Nici nu l-am simțit, am dormit tot timpul!

Rose se așeză pe taburetul din fața lui, punând pe masă un mănunchi mare de chei și un telefon mobil.

-Am o foame de lup, spuse ea luând meniul pentru a se asigura că hamburgerul său preferat era încă pe listă.

Liniștită în această privință, începu să povestească plină de însuflețire despre studiile și viața la New York.

O găsea relaxată, superbă și strălucitoare.

Hipnotizat de râsetele ei în cascadă, se întreba cum va face să-i anunțe vestea bolii. Nu era deloc ușor pentru o fată de douăzeci de ani să afle dintr-o dată că tatăl ei suferă de cancer în fază terminală și că nu-i mai rămân decât două sau trei luni de viață.

John își cunoaștea bine fata. Rămăseseră foarte apropiați, chiar și după plecarea ei în New York. În ciuda aerului de femeie, era în continuare un copil plin de sensibilitate, bărbatul având toate motivele să presupună că vestea o va da peste cap.

Se temea de ce o să se întâmple. Nu credea cu adevărat nici în viața de apoi, nici în vreo formă de reîncarnare. Știa că îl aștepta nu doar sfârșitul vieții pe pământ, ci sfârșitul vieții pur și simplu. Trupul lui se va mistui într-un crematoriu, prietenul său cel mai bun, Michael, îi va împrăștia cu siguranță cenușa într-un loc pitoresc și gata, piesa va lua sfârșit.

Cam astea erau lucrurile pe care ar fi vrut să i le explice senin fiicei sale: că nu trebuia să-și facă griji pentru el, va face față cu bine. Și de altfel, obiectiv vorbind, moartea nu era un lucru scandalos: n-ar fi spus „nu” dacă i s-ar fi oferit câteva decenii de viață în plus, dar apucase să guste din plăcerile vieții, să-i cunoască bucuriile, durerile și surprizele...

-Și tu, toate bune? Îl întreabă Rose, întrerupându-i reflexiile.

O privi plin de tandrețe în timp ce își aranja o șuviță rebelă care-i căzuse peste ochii cu o privire de smarald, amestec de blândețe și inocență.

Simți ca un nod în gât și fu cuprins de emoție.

La naiba, trebuie să mă țin tare !

-Draga mea, trebuie să îți spun ceva...

Fetei îi dispăru zâmbetul de pe buze, ca și cum ar fi presimțit o veste proastă.

-Am tumoare la plămâni.

-Poftim?! exclamă ea, nevenindu-i să creadă.

Dată peste cap, nu mai spuse nimic preț de câteva clipe, după care întreabă, cu glasul sugrumat de teamă:

-Și o să ...o să scapi, nu ?

-Nu, draga mea, s-a ajuns la metastaze.

-Nu se poate...

Copleșită de veste, își lăsă capul în palme, apoi ridică din nou privirea. O lacrimă i se rostogoli pe obraz, dar nu abandonase încă o ultimă speranță.

-Dar... ai fost la specialiști? Au apărut tehnici noi pentru tratarea cancerului. Poate că...

-E prea târziu, o întrerupse el pe un ton care nu mai lăsa loc de îndoială.

Fata se șterse la ochi cu mâneca puloverului, dar lacrimile continuau să curgă fără oprire.

-Și de când știi?

-De două luni.

-Păi și...de ce nu mi-ai spus nimic?

-N-am vrut să te fac să suferi...

Se enervează:

-Deci de două luni vorbim la telefon și tu mă lași să bat câmpii despre fleacurile din viața mea, fără să-mi zici că ai cancer?

-Rose, tocmai începeai primul an de rezidențiat, e o perioadă grea pentru tine și...

-Te urăsc! strigă ea ridicându-se de la masă. Forța cu care o împinse făcu paharele să se izbească de podea lăsând cioburile să o acopere ca niște artificii de sticlă pe un cer nocturn din lemn.

După trei luni, pe patul de moarte

Întins pe canapeaua din verandă, înfodolit în pături, John privește pentru o ultimă oară soarele cum apune peste San Francisco. Tremură din toate încheieturile și, în ciuda măștii de oxigen, simte că n-are aer. Are senzația că tot corpul e pe cale să i se facă bucăți, dizolvându-se în neant. Momentul atât de temut a venit. Momentul plecării în marea călătorie. I-ar fi plăcut să poată muri cu seninătatea unui maestru zen. Dar nu-i deloc așa de simplu. Dimpotrivă, se simte descumpănit de parcă ar fi un puști. Îi e teamă. N-a vrut s-o cheme pe Rose, așa că nu are pe nimeni alături. Ca să nu plece din viață chiar singur, își îndreptă toate gândurile către Amanda. De la moartea soției sale, în urmă cu douăzeci de ani, trăise parcă numai pe jumătate, mai degrabă spectator decât actor al propriei sale vieți. Și, chiar când își dă sufletul, are impresia că o simte cu adevărat alături de el.

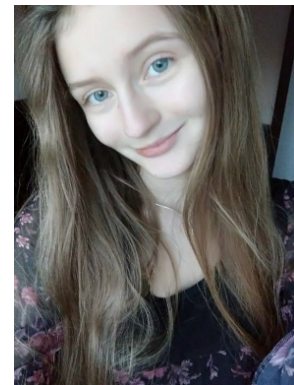
Trei zile mai târziu

Un soare frumos de primăvară lumina aleile cimitirului în care John își va duce eternitatea de acum încolo. După ceremonie, Rose merse pe plaja unde obișnuia să se plimbe cu tatăl său, când era mică. Cuprinsă de amintiri, făcu câțiva pași către mare. Un val se sparse de țârm, stropii ajungând până la ea, vântul se juca în părul ei de foc, uscându-i și lacrimile totodată.

Îl simțea. Tatăl ei era acolo. Era alături de ea.

Pe strada „Tudor Muşatescu”

Guraliuc Miruna- Georgiana

Am deschis ochii și m-am lovit de întuneric. Neantul mă absorbea ca o gaură neagră. Am încercat să mă ridic, însă niște frânghii mă țineau în loc. Am încercat să țip, dar cuvintele erau absorbite de o bucată de material aspru ce-mi zgâria papilele gustative. Un sunet de pași m-a făcut să amuțesc de spaimă. Mersul părea ca cel al călugărilor budiști ce se îndreaptă spre altarul de rugăciune, domol, măsurat, și totuși, ținând cont de modul în care tălpile lor călcau podeaua, extrem de hotărât.

La scurt timp, sunetul de pași s-a evaporat, luându-le locul niște voci de baritoni ce șușoteau între ei. Nu reușeam să înțeleg ce plănuiau, dar eram sigur că vorbeau despre mine și că făceam parte din „schema” lor. Doar gândindu-mă la asta, sudoarea mi-a invadat fruntea și obrajii, lăsându-mă pradă unor imagini ale viitorului. Un sunet de zdrăngănit de chei și un declic sec al unei încuietori au amortizat sunetul șușotelilor, iar un scârțâit puternic al unei uși grele, metalice, ale cărei balamale ar trebui unse și un fascicul de lumină animat de niște siluete bărbătești, masive, îmi distruge ca prin niște unde, speranța că voi mai ieși întreg de aici.

Doi urangutani și un lemur cu ochelari se apropie de mine, postându-se în fața mea, ca într-un film de acțiune de proastă calitate. Ușa din spatele lor se închide cu ecou infinit, zbârlindu-mi părul. Urangutanii s-au repezit la mine, dezlegându-mi frânghiile ce mă țineau în loc și bucata de material din gură, în timp ce lemurul privea plictisit încercările mele de a evada, până când urangutanul din dreapta mea, sătul de încercările mele, îmi oferă drept răsplată un pumn în burtă, lăsându-mă fără aer. Durerea m-a făcut să cad în genunchi, ghemuit și fără ajutor, ca un pui căzut din cuib. Voiam să mă îndepărtez de ei, să caut un colț de liniște în distopia în care mă aflam, să scap naibii odată de primatele astea nenorocite. Am încercat să îmi urlu nevinovăția pentru orice avea să mi se arunce în față, însă mai avea rost? Nimeni nu m-ar fi ascultat. Primatele m-au luat pe sus de parcă aș fi fost un simplu obiect care le încurcă calea, ținându-mă strâns de brațe, așteptând cu expresii tâmpe ordinele Lemurianului Suprem. Însă acesta nu a spus nimic, ci privindu-mă în continuare cu scârbă, face stânga-mprejur, întorcând capul spre mine, privind cu coada ochiului. Cu o ușoară aplecare a capului, se întoarce și începe să meargă. Ordinul a fost dat. Urangutanii l-au urmat, târându-mă după ei, ținând constant același tip de pași: mari și apăsați, stâng-drept... Stâng-drept... Lumina din următoarea cameră m-a orbit îngrozitor, făcându-mă să mă uit blegit spre o sursă de întuneric. Am încercat să scap din strânsoare, dar fără reușită: nu puteam să-mi mișc brațele care începeau să-mi amortescă în urma forței cu care eram ținut. Am fost aruncat ca o minge de baseball în mijlocul încăperii, probabil. Căzut în genunchi, am încercat să mă ridic, însă brațele nu mă mai ascultau; aveam impresia că nici nu le mai am. Mi-am ridicat privirea și, trecând de lumina orbitoare, am văzut,

spre surprinderea mea, că mă aflu într-un fel de sală a tronului. Un „Ce naiba?” răgușit scapă din corzile mele vocale, și cu cât priveam mai mult în jur, mă încâlceam în plasa întinsă de uimire și spaimă. Urangutanii arătau asemenea unor statui, păzind intrarea în cazul unor musafiri nepoftiți. Camera era nemobilată cu excepția unui scaun cu un spătar foarte înalt, pe care se așezase Lemurul. Avea o figură plictisită de viață, privindu-mă cu ochi reci, în timp ce capul i se sprijinea de palma dreaptă. Observându-mi încordarea și faptul că eram pregătit oricând să comit o acțiune de braconaj, printr-o simplă sclipire a ochilor și un ușor semn cu bărbia, urangutanii se postează de o parte și de alta a spatelui meu, așteptând o mișcare greșită din partea mea. Un urlat ascuțit al Lemurului, care aproape mi-a spart timpanele, a declanșat deschiderea succesivă a trei uși, pe care nu le observasem până atunci și prin care vreo patruzeci, cincizeci de maimuțe și-au făcut apariția, aliniindu-se de-a dreapta și de-a stânga tronului, transformându-se în statui cu priviri fixe, ațintite spre mine. Analizându-i, am distins specii de macaci, maimuțe cu trompă, cimpanzei, gorile, tamarinii și capucini, toți având aceleași figuri de ființe limitate, spălate pe creier (cu clor, probabil). Urmează o liniște apăsătoare, ce-mi păreau a fi secole și doar milisecunde pentru maimuțele alea păduchioase, în ale căror capete goale nu se aude decât cearta a doi neuroni tractoriști, nebărbieriști, mahmuri care încearcă să se bată cap în cap dar nu reușesc, lovindu-se de burțile umflate de bere și mici.

Tusea seacă a Lemurului a atras privirile maimuțelor imbecile spre el. „Acum ce?” mi-am zis în sinea mea. Cu o ușoară ridicare a brațului, acesta arată spre ușa din spate: urangutanii pleacă din spatele meu, dar reapar în câteva secunde, aducând cu ei o femeie tânără, înaltă, o Venus în carne și oase, dăruită privirilor superficiale din sală. În ciuda tratamentului la care era supusă (fiind ținută strâns de brațele-i subțiri și albe) „Venus” era calmul oceanului înainte de furtună, așteptând ca ieftina reproducere a tabloului renaștist să fie în sfârșit sfâșiată și arsă. Ea se îndreaptă cu pași de briză, trecând pe lângă mine, de parcă aș fi fost un gândac ce, până la urmă va sfârși strivit de talpa unui papuc de casă produs într-o fabrică chinezească. Ca într-o transă, tânăra se întoarce spre mine, privind în gol. Lemurul, cu o privire de șarpe și zâmbetul unui demon abia ieșit din flăcările Iadului, scoate de niciunde un cuțit, o apucă pe față de părul-i lung și-i taie gâtul cu o mișcare rapidă. Un urlat, pe care mai târziu l-am identificat ca fiind al meu, luând în considerare durerea îngrozitoare ce a urmat aceluși sunet. Am simțit cum câțiva stropi calzi îmi lovesc fața, ca niște picături mici de acid ce-mi găuresc corpul. Priveam înmărmurit cum „Venus” a căzut pe marmura rece și albă, ce în jurul ei devenea roșie, în ciuda încercărilor ei febrile de a împiedica evadarea „serului vieții”, care continua să țâșnească din rana deschisă, trecând printre degetele-i delicate, murdărindu-i rochia albă și câteva șuvițe de păr. Toate primatele din privire priveau în liniște corpul acum inert și fără viață, unii scărpinându-se confuzi în creștetul capului. Probabil că acum, sufletul ei s-a întors pe muntele Olimp, unde zeii au și început să sărbătorească revenirea ei.

Lemurul privea mândru scena ce se desfășura în fața lui și, aruncând cuțitul însângerat în balta de sânge ce se întindea leneș în fața mea, arătând spre mine, spunând clar și răspicat: „Tu ai făcut asta!”. Maimuțele au început să râdă strident, întreaga sală cufundându-se în hohotele lor

demonice. Râsul lor era atât de puternic, încât nu-mi mai puteam urmări firul gândurilor. Încercam să mă concentrez dar dacă mă uitam la ce se petrecea în jurul meu, liniștea de care voiam să mă prind se ducea naibii. Mă simțeam gol, fără nici un sprijin, fără nici o speranță. „Ce se întâmplă cu mine? Trezește-te! TREZEȘTE-TE, ți-am spus! E DOAR UN VIS!”

Mi-am acoperit urechile cu podul palmelor, încercând să mă smulg din infernul în care mă aflam. Am strâns puternic din ochi; iar gândurile mele urlau cu disperare, implorând orice divinitate să mă scoată din acest loc. Deodată n-am mai auzit nimic. Am deschis ochii și n-am văzut altceva decât niște statui de maimuțe. Mi-am îndepărtat mâinile de urechi și am făcut un pas spre Lemur, care își ridică brațul și arată cu degetul spre un capucin, care se afla în spatele sălii. Acesta începu să vorbească, repetând parcă o poezie învățată pe de rost: „Sâmbătă, 16 aprilie 2016, ora 23:49.” Lemurul se uită la mine, întrebându-mă dacă îmi amintesc acum de ce mă aflui aici. „Vă rog, nu...” dar n-am apucat să termin, căci un pumn mi-a venit în coaste, obligându-mă că de-acum să învăț „să sufăr în tăcere. M-am trântit în genunchi pe marmura rece, sprijinindu-mă în mâini, încercând să-mi recapăt suflul tulburat de loviturile urangutanilor. În tot acest timp, primatele mă priveau în liniște, ascultând sunetul respirației mele sacadate. Când au văzut că am reușit să-mi regăsesc ritmul, au continuat tortura. Un tamarin albinos, cu un incisiv lipsă, începe să repete propozițiile rostite de capucin, apoi, ca la un semn nevăzut, primatele s-au apucat să repete din nou și din nou acele propoziții. Priveam confuz corul fără dirijor din fața mea. Un gong a fost lovit de undeva în spate, amuțind întreaga încăpere. Maimuțoii nu mai ziceau nimic. Tăceau, iar mintea mea încă repeta, ca un ecou: „Sâmbătă...”. Lemurul mă întreabă din nou dacă știi de ce sunt aici. Nu i-am răspuns. Macacul din stânga lui continuă povestea: „În fața blocurilor de pe strada <<Tudor Mușatescu>>”. „Ce?! Dar eu nici măcar nu știu...” Maimuțele nu m-au lăsat să-mi termin propoziția, ci au început din nou să recite. Din nou și din nou, o luau de la capăt fără să schimbe ceva. Au început să vorbească ceva mai tare. Cu cât repetau mai mult intensitatea vocilor lor creștea, iar eu mă aflam la limita disperării, încercând din răspuț să-mi opresc gândurile care, parcă împotriva mea, repetau și ele odată cu maimuțele: „...pe strada <<Tudor Mușatescu>>”. Gongul sună din nou, de această dată mai tare, iar liniștea și pacea se instalează din nou în sală.

Lemurul se uită la mine, zâmbind. Pentru a treia oară, m-a întrebat dacă știi de ce sunt aici. Nu a așteptat nimeni un răspuns, căci toată lumea era atentă la un cimpanzeu care spunea: „Urmărită de tine în timp ce se întorcea de la serviciu, Victoria s-a oprit la non-stop să cumpere o cutie cu bomboane cu mentă. Era ora 23:49, iar strada <<Tudor Mușatescu>> era pustie până ai apărut tu! I-ai tăiat gâtul și ai început să zâmbești ca un cretin pe când ea se chinuia să mai trăiască măcar puțin!”, urlă și începu să se bată cu pumnii în piept, anunțând printr-un răget puternic începerea cântului corului de maimuțe. Vocile lor îmi zgâriau timpanele, cu cât vorbeau mai tare. Mi-am acoperit urechile, însă degeaba. Gândurile mele acompaniau corul cu aceleași cuvinte și note ascuțite. Au trecut milenii până când gongul bătu din nou și liniștea se reinstalează. O liniște deplină, de parcă toate maimuțele erau incapabile să articuleze un cuvânt.

Lemurul se ridică de pe tron, se apropie de mine și vorbește clar și răspicat: „Fapta pe care ai comis-o este ireversibilă. Va trebui să plătești pentru asta, fie că vrei, fie că nu, însă poți alege numai modul în care vei plăti. E la latitudinea ta. Acum pleacă! Îndeplinește ceea ce ți-ai propus.” Nici nu a terminat bine ceea ce a spus, că urangutanii m-au apucat de brațe, pe care mi le-au legat strâns. Imediat după, gura mi-a fost acoperită de bucata de material aspru. Acum pare că avea un gust amar, iar ochii mi-au fost învăluiți de un sac negru. M-au târât afară din sală prin niște coridoare întortocheate, apoi un scârțâit de ușă m-a binecuvântat cu o ușoară adiere de vânt. Eram afară, însă n-am avut timp să-mi inund plămânii cu aerul rece și proaspăt. Am fost trântit pe o banchetă de piatră a unei mașini ce duhnea a tutun și maimuță. Nu știu sigur cât am mers, dar ținând cont de curbele bruște ce mă izbeau de geamuri, probabil că ne îndreptam spre un loc în care soarta îmi va fi din nou hotărâtă. Am fost catapultat în spatele banchetei din față, ca rezultat al frânei bruște. Mașina s-a oprit, motorul torcea singur și la un moment dat, portierele s-au deschis și am fost ridicat ca o cârpă și aruncat în stradă ca un muc de țigară. Cineva s-a apropiat de mine și mi-a dezlegat mâinile, îmbrâncindu-mă apoi, motiv pentru care capul mi s-a lovit de bordură, amețindu-mă puțin. Sunetul închiderii portierelor m-a trezit din starea de letargie și gazele de eșapament mi-au provocat o tuse puternică, căutând cu disperare o gură de aer proaspăt. Roțile au scrâșnit nervoase și au pus mașina în mișcare, evaporându-se după colțul străzii. M-am ridicat repede și mi-am smuls bucata de sac de pe față. Văzându-mă liber, am început să fug cât de repede puteam, pe străzi lăturalnice, uitându-mă mereu în spate, de teamă să nu fiu urmărit.

M-am oprit într-un sfârșit, când picioarele mi-au cedat, iar pieptul se zbătea nervos, încercând să absoarbă aerul serii. Zece minute. Atât. Zece minute mi-a luat să-mi revin. Atunci m-am ridicat și am început să mă plimb, punându-mi mâinile în buzunar și rotindu-mi privirile în jur. M-am oprit în dreptul unui felinar din apropierea unui pod, pe care era lipită o plăcuță cu numele străzii, pe care l-am citit cu voce tare. Un urlet mi-a scăpat fără voie și sute de voci au început să-mi șoptească: „Sâmbătă, 16 aprilie 2016, ora 23... Pe strada <<Tudor Mușatescu>>... A apărut ea...”. Totul se învârtea în jurul meu și nu mai puteam judeca. Vocile însă continuau să spună povestea care se repeta la nesfârșit. Pentru prima dată, am simțit cu adevărat sentimentul de disperare. Mă împleticeam, orbecăind un moment de liniște. M-am cocoțat pe zidul ce ar fi oprit pietonii neatenți care se împiedică să cadă în gol, izbindu-se de apa rece, asigurându-li-se somnul de veci. Privind în jos, voicile au început să se piardă cu fiecare licărire de lumină pe suprafața apei. O boare de vânt mi-a lovit ușor fața. Am întins brațele și am închis ochii, lăsând vântul să se joace cu suprafața pielii mele. Când am deschis ochii, am început să aud, ca un ecou, vocea Lemurului, care se pierdea în noapte, printre blocuri, printre străzi, printre clipoceli de apă, printre bălți de sânge nevinovat, printre primare: „Poți alege modul în care vei plăti. E la latitudinea ta...”

Ceai sau cafea?

Iacob Laura

Era o dimineață de vară călduroasă, sufocantă, în care nu era prea mare agitație pe străzi. Drept vorbind, cine ar fi vrut să se topească încet-încet sub razele Soarelui acela, care, de fapt, mie îmi plăcea? M-am trezit devreme, tocmai pentru că vroiam să ies cât mai repede din casă și să mă bucur de temperaturi de care nu aveam parte prea des, sau mai bine spus, de care nu mă puteam bucura prea des. M-am plimbat vreo două ore prin oraș, fără o țintă anume, până am ajuns în fața unui chioșc de înghețată și am constatat că aveau la vânzare doar două arome: vanilie și ciocolată. Am ales un cornet cu două cupe de vanilie și zăbind o bancă la soare ceva mai încolo, am decis să mă așez și să mă odihnesc după promenada solitară, relativ obositoare. Priveam oamenii, care păreau mărunți în lumina orbitoare a amiezii, și orașul, încă amorțit. Am plecat mai departe și am mai parcurs încă trei ore prin oraș, care acum părea total schimbat, fiind mult mai agitat, dar în același timp indiferent față de oamenii care își găseau de treabă între zidurile sale. Am ajuns la periferie și am fost surprinsă să descopăr o cu totul altă lume aici, o frenezie de nedescris și un entuziasm pe care nu-l cunoscusem până atunci în centru, unde se presupune că se întâmplă „de toate”. Oamenii erau mai fericiți, mai preocupați, străzile erau gălăgioase, era un spectacol captivant. M-am așezat din nou, de data asta pe iarba din fața unui bloc și priveam un copil care își plimba câinele pe aleea din fața scării. Ceva mai încolo, o doamnă durdulie așeza rufele proaspăt spălate la uscat, pe un balcon înghesuit. O adiere plăcută veni de la florile pe care cineva tocmai le așezase pe pervazul de la bucătărie, și tot de acolo am simțit un miros de prăjituri proaspăt scoase din cuptor. Mi-am mutat privirea la blocul de vis-a-vis și am zărit un domn în vârstă care citea ziarul de dimineață pe o bancă la umbră. Alături, o fetiță zveltă, probabil nepoata sa, încerca să citească literele alfabetului dintr-un abecedar de pe vremea când bunicul său avea aceeași vârstă ca și ea. Se apropia momentul prânzului, așa că am decis să mă îndrept spre cel mai apropiat restaurant, sau măcar magazin, ca să îmi recapăt energia pentru a ajunge acasă. Am observat un „magazin mixt”, din acelea care se găsește cam în orice oraș și care oferă o gamă variată de cornuri cu ciocolată, sucuri acidulate și sandvișuri gata preparate. Am constatat cu stupeoare că acest magazin oferea trei feluri de meniu cu produse calde, inclusiv supă, pe lângă clasicele alimente ambalate. Nu am refuzat supa, și nici paste de la felul II și am plecat spre casă, pe jos. Am văzut din nou orașul, la fel de liniștit ca azi-dimineață, dar parcă mai afectuos cu locuitorii săi. Lumina aromată a după-amiezii se odihnea peste blocurile înalte, gri, dar totuși atât de diferite unele de altele. Parcul pe lângă care trec în fiecare zi când mă duc acasă era efervescent, zgomotos și parcă mai mare ca de obicei. Am decis să mă mai opresc o dată pe o bancă liberă, singura care mai avea parte de puțin soare. Eram obosită, dar mulțumită că am văzut atâtea într-o singură zi. Se făcu seară, iar parcul era luminat de felinarele de pe aleile sale, dar și de glasurile copiilor încă plini de energie. Stând pe bancă, am simțit cum cineva mă atinge ușor pe umăr, și am auzit o voce de femeie întrebându-mă dacă vreau ceai, cafea sau o altă gustare. Am încercat să-mi dau seama ce se întâmplă și am deschis ochii.

-Ceai, cafea? am mai fost întrebată încă o dată.

Mi-am dat seama că adormisem în avion. Persoana de lângă mine a cerut o ceașcă de cafea. Cât timp i-a fost oferite paharul de carton gri și plicurile cu zahăr brun m-am dezmeticit, și am privit pe fereastră norii vioiși care se adunau pe cerul senin și care acopereau peisajul unui orașel de munte. Stewardesa mă întrebă dacă m-am hotărât și am cerut o înghețată de vanilie, chiar dacă era a doua în aceeași zi.

90 de ani

Iliescu Raluca

Am fost construit acum mai bine de 90 de ani de către un bărbat a cărui nume s-a pierdut în decursul timpului. La început, am fost doar eu și alți trei prieteni, dar apoi a venit un al patrulea, destul de enervant, care se odihnea pe capetele noastre, iar noi îi susțineam întreaga greutate. Cea mai rea parte erau nopțile reci în care bătaia vântului ne biciuia spatele fără ezitare. După aproape doi ani de suferință, am fost vânduți unui om bogat, care, din fericire, a decis să mai adauge niște pereți, greutatea acoperișului fiind mai ușor de suportat. Stăpânul nostru a făcut din noi o adevărată bijuterie și era mândru de frumusețea noastră. Toți vecinii ne admirau când treceau pe lângă noi.

Dar, bucuria nu a durat mult. Într-o zi, vântul ne-a adus pe la urechi șoaptele începerii războiului și, pentru niște mici pereți, războiul însemna o sabie ce atârna asupra noastră, gata să ne distrugă. Ne-am văzut stăpânul speriat, transfigurat chiar, de un pericol ce era peste puterea noastră de a înțelege. La scurt timp după începerea războiului, stăpânul nostru ne-a părăsit, deși nu puteam înțelege ce alt loc i-ar fi oferit mai multă siguranță decât cea oferită de noi. La început am crezut că nu vom păți nimic deoarece eram departe de câmpul de luptă, dar pe zi ce trecea ne-am dat seama că era o minciună. Mi-am pierdut mulți prieteni dragi în acei ani cumpliți și pentru o bună bucată de timp nu am văzut țipenie de om.

Dar, într-o noapte am adăpostit cinci soldați englezi care ne-au spus povești. Așa am aflat cum dorința omului de a deține putere a condus la începerea războiului, cum un anume Adolf Hitler voia să extermine așa zisele rase parazite, am auzit despre locuri ca Auschwitz și Dachau din care nu exista scăpare și în care moarte câștigase lupta cu viața. Atunci, am înțeles alegerea stăpânului nostru de a ne părăsi: pentru a nu fi prins și trimis în brațele morții.

Când războiul a luat sfârșit, în jur nu exista nimic altceva decât ruină și durere. Cei care scăpaseră cu viață au revenit în locul unde, o dată, existau clădiri ce obișnuiau să însemne „acasă”. Printre toți acești căutători de trecut se afla și stăpânul nostru. M-am bucurat să știu că l-a păcălit cumva pe Hitler și că nu și-a găsit sfârșitul într-un lagăr de concentrare. S-a așezat în fața mea și a fixat urmele de gloanțe ce mi-au mângâiat suprafața nu cu mult timp în urmă. Privea pierdut și mi-am dat seama că ceva în ființa lui era schimbat, gândurile lui fiind undeva departe. Cine știe prin câte a trecută că să ajungă acasă? A construit din nou o casă și, deși putea să ne distrugă, ne-a păstărit, amintindu-i de toate lucrurile groaznice pe care oamenii le-au adus pe lume. În acești 90 de ani am învățat un singur lucru despre oameni: sunt capabili să distrugă destine și vise pentru a obține puterea.

Metastază

Laza Raluca

Aștept... mă simt invincibilă! În sfârșit te-am demascat.

Un aer rece și umed împânzește sala de judecată, iar gândul că acești pereți au auzit atâtea povești, poate mai rele decât a mea îmi provoacă un sentiment de cutremurare.

Se aud pași rari și apăsați... te aștept, tată!

O ușă mare și greoaie s-a deschis forțat, lăsând în urmă un scârțâit sfâșietor, ca un strigăt de ajutor, o sete de dreptate.

Am început să mă simt mică în fața ta, ca atunci când stăteam ghemuită îmbrățișându-mi genunchii de durere în urma loviturilor tale nenumărate, în urma unor fapte de-ale mele ne semnificative. Dacă picura vreo picătură de ulei pe jos însemna și o palmă, dacă nu dormeam când ajungea el acasă riscam să nu mai dorm toată noaptea de durerea bătailor de după, să audă ceva de rău în școală sau facultate deja putea însemna moartea. Nu se mai puneau probleme de ieșiri săptămânale sau bani de buzunar zilnic. Primeam aceste lucruri când considera el că merit ori atunci când avea întâlniri importante și își dorea să nu aflu nimic din ce se petrece. Din punctul lui de vedere ar trebui să-i fiu recunoscătoare. De ce? Pentru că încă trăiesc.

Întrebarea e cum am ajuns aici? sau... de ce atât de târziu? Am fost îndoctrinată de tine, tot ce îmi spuneai luam de bun augur, credeam că așa e normal să decurgă o relație familială, deși mă durea. Am crescut, am cunoscut oameni noi, pe Ana, care îmi povestea cum tatăl său în fiecare duminică o ducea la cofetărie să mănânce tartă cu pere și ce gust avea cel mai bun ceai cu lămâie, făcut tot de el când gripa îi invada corpul. Astfel, mi-am dat seama că locuiesc în casă cu propriul meu ucigaș.

Acum o lună. Călcam haine și i-a sunat telefonul. În grabă a sărit către el împiedicându-se de mine și din greșeală am scăpat fierul de călcat peste mâna lui. A dat ocupat apelului, fixându-și brusc privirea către mine, înroșindu-se la față în timp ce inspira aer adânc. Știam că nu o să mai fiu. Curând.

M-a luat cu ambele mâini și m-a ridicat. S-a uitat două secunde la mine fără să scoată un sunet după care m-a trântit atât de tare de perete încât lumina din fața ochilor s-a îngustat exact ca într-un film vechi, până a rămas negru. Nu îmi dădeam seama dacă urma să mor. Mi-a dat drumul și am simțit totul. Însă nu vedeam nimic. Am dus mâna la cap. Îmi curgea sângele șiroaie. Simțeam cum mi se scurg secundele de viață. Deja îmi acceptasem situația. Niciodată nu mă gândisem cum e dincolo și totuși eram atât de aproape, atât de des...

S-a auzit ușa de la intrare deschizându-se încet. Tatăl meu a părăsit casa. Așa credeam. Aud pași înăuntru. Tot mai încet, deoarece începeam să nu mai simt nimic. Cu ultimele puteri,

am recunoscut mâna care îmi atinge fața. Era Matei. Uitasem complet. Azi trebuia să vină pentru a i-l prezenta tatălui meu. A mai fost la noi, însă niciodată în prezența lui. Nu îmi știa povestea, dar aproape îmi făcusem curajul necesar de a mă confesa lui. Nu mai era nevoie. Era acolo. Avea în față aproape un cadavru orb și mut totodată. Eram atât de slăbită încât singura reacție a fost să îi strâng mâna. A înțeles totul, dar nu era timp de cercetări.

M-am trezit abia după 12 zile într-o clinică privată. Îmi aminteam totul însă nu realizasem cum au trecut atâtea zile. Aveam flori proaspete la cap, galbene, culoarea mea preferată.

Am aflat că în tot acest timp Matei s-a luptat pentru pedepsirea tatălui meu. Lucru deloc simplu deoarece nu fuseseră martori. Cu atât mai puțin era credibil dacă eu nu mai aveam să mă trezesc vreodată.

Acum, iată-mă aici. Am ocazia să spun totul. Să îți fur libertatea. Însă îmi dau seama că nu aș fi fericită să mă răzbun. Ci doar să știu că ai devenit omul care nu ai fost niciodată.

Încep să plâng necontrolat, șiroaie de lacrimi fierbinți inundându-mi fața tăcut. Ai slăbit mult tată, și inexplicabil, mi se face milă de tine, cu toate că nu mi-ai dăruit nimic bun vreodată.

E rândul meu să declar totul. Părerea mea ține de toată existența lui viitoare. Și parcă nu pot spune nimic, cuvintele mi s-au încuiat în suflet.

Negustorul de amoruri

Mancaș Ana- Maria

-Unul la 7 lei, două la 10! Oferta de miercuri. Avem neîmplinite, proprii, pierdute și regăsite, infantile.

Se apropie cineva. Asta-i!

Se uită curios, ezită. Pare să vrea unul de poftă, dar până la urmă trece mai departe. Merg foarte greu afacerile în ultimul timp. Nici nu mai știu când a avut cineva chef de dragoste.

Mai întâi m-au aruncat pe mine în stradă.

-Ce ți-e și cu dragostea asta! au zis ei. Au venit vreo dou bărbați la costum, în mai multe rânduri, studiind magazinul, dar nu păreau să fie interesați de nimic.

Vreo trei luni mai târziu au venit cu o hârtie să îmi zică cum că nu mai e locul meu acolo, că nu mai am profit. Pe vremea aia încă se mai folosea hârtie...

Mi-au zis că vor să facă ceva cu mâncare rapidă, iar spre dezamăgirea mea mâncarea aia nici măcar nu fugea.

A trebuit să îmi iau borcanele și prafurile și să plec.

N-am vrut să renunț, sperând că o să găsesc un spațiu să îl înlocuiesc pe cel vechi.

O săptămână de căutări neîncetate, dar nimeni numai avea spații de închiriat cu bani puțini. La sfârșitul aceleiași săptămâni, librarul ce avusese magazinul lângă al meu a fost dat și el afară, iar acum împărțim același colț de atradă.

Lui i-a mers mai bine azi. A vândut vreo trei reviste de modă. Niște elevi cu teme la istorie probabil.

O tânără cu pași de aer se îndreaptă spre mine. Era plăpândă și avea o mină curioasă cu ochi aproape pisicoși, puțin pierduți. Și-a plimbat lenș privirea peste borcanele și cutiuțele întinse pe vechea bucată de material din fața mea. Eram rușinat de cusăturile desfăcute și de locurile destrămate ale materialului.

Aș fi zis ceva, orice să-i atrag atenția, dar cuvintele păreau să stea departe de aura de solemnitate creată în jurul ei. Știam că orice vorbă aruncată de mine ar fi fost inutilă. Atenția îi fusese deja stârnită și asta era!

Hainele eu îmi arătaseră de ce îi trezisem un grăunte de curiozitate: întreaga ei persoană părea desprinsă din timpurile în care îmi mergea bine.

Și-a ridicat privirea dintre recipiente, anunțându-mă că era cazul să încep ceea ce aveam de făcut. I-am enumerat sa de-obicei toate mărfurile. A început cu borcanul cel mai mare: acel cu amoruri pierdute și regăsite. A încercat să îl ridice, însă era prea greu pentru ea. S-a lăsat pe vine și l-a scuturat cu greu

studiind substanța portocalie, ușor gelatinoasă. Pe mine amorul ăsta m-a costat vreo 5 ani din viață. Ea, nemulțumită însă, a trecut mai departe.

Și-a îndreptat atenția spre ceva mai atrăgător, dar deasemenea trecător. Micile granule fumurii au captivat-o câteva secunde, până când a dat drumul unei mici granule pe limbă, iar efervescenta acesteia a nemulțumit-o. Nici eu

Și-a îndreptat privirea spre o altă mică sticlă, plină cu lichid gălbui, agitat, pe care aproape că îl vedeau zburând revoltat, încercând să evadeze din recipient. Neîmplinirea amorului pe care o conținea sticluța m-a mai costat vreo doi ani.

Amorurile carnale îmi era cele mai respingătoare. Pasta sângerie, înțepătoare, dar ademenitoare îmi stârnea senzația de repulsie doar la aruncarea unei priviri spre ea. Din toate câte încercasem, acesta a fost cel mai efemer și poate inutil, de asta nu le ziceam niciodată clienților mei că vând așa ceva. Însă ei mereu erau atrași aproape inexplicabil de acel tip de amoruri. În aparență, pe acest tip de amoruri pierdusem cel mai puțin timp, însă după o analiză amănunțită am realizat că nopțile pierdute cu aceasta pe tot parcursul vieții câtăreau încă vreun an și jumătate

Pe ea nu o atrăgeau în niciun fel, din fericire.

Am privit-o trecând la următorul amor și mi-am zis: "Aici se oprește!". A luat firavul borcănaș, l-a deschis și aproape am surprins momentul în care nările i-au fost îmbrățișate de mirosul dulce și subtil, trandafiriu ce știam că e ținut captiv acolo, de amorul infantil, copilăresc.

Simțeam că borcănașul fin mâna ei e binecuvântată de privirea intrigată ce-l analizează. Deja vizualizam cum borcănașul se va odihni în mâna ei, iar în intimitatea casei va fi deschis cu nerăbdare, iar degetele subțiri vor atinge substanța rozalie, cremoasă și apoi va fi savurat cu grijă. Eram dispus să i-l dau fără bani doar să știu că undeva este stârnită din nou prima grimasă a amorului.

Ca orice client care vrea să pară că e încă în dubii a rămas cu micul borcan în mână și a încercat să îmi creeze impresia că încă cercetează, uitându-se atent, dar străin la celălalt.

O mișcare neașteptă m-a surprins. S-a uitat în ochii mei apoi și mi-a spus, cântând emoționată:

-Ăsta e, pe ăsta îl vreau! și a îndreptat spre mine o sticluță de care nici nu o văzusem apropiindu-se până atunci.

Fumul albastrui din mică sticlă stranie părea că îmi zâmbește viclean.

Ochii mi-au ieșit din orbite, înnebunit de hăul în care tocmai fusesem aruncat. Înghițind în sec, dar cu ultimele puteri i-am luat banii și i-am lăsat sticluța ce îi oferea acea încântare, grețoasă pentru mine.

Mi-am privit ultimul client îndepărtându-se, punându-și în mâini amorul propriu.

TIC TAC

Marcu Cezara

Trece timpul. Oh, dar cum trece timpul! Parcă nu mai sunt omul de ieri, de săptămâna trecută, de acum cinci,, ani. Nici în oglindă, nici în suflet. Timpul mi-a erodat și chipul și sufletul, așa cum apa modelează piatra după ciocniri repetate. Tot ce am simțit, ce am trăit, ce m-a bucurat și ce m-a durut și-a pus amprenta pe care omul care sunt astăzi și o va face în continuare cu omul care voi fi peste ani. Sunt momente uneori, când mă filtrez prin oglinda timpului și parcă nu-mi vine să cred că cea pe care o privesc față în față sunt chiar eu. Nu-mi vine să cred că a fost o vreme când idealurile mele erau altele, că oamenii care mă înconjurau erau alții sau altfel, că eu însămi aveam un alt spirit. Parcă în fiecare an devin un alt eu, iar acest lucru, recunosc, mi se pare destul de straniu uneori. Să par aceeași, dar să fiu totuși altfel. A trecut timpul, au trecut anii, unele iubiri au dispărut în neant, ca și cum n-ar fi fost, unii oameni au rămas prezenți în sufletul meu ca și cum n-ar fi plecat niciodată, viața mi-a dat și mi-a luat, m-a ingenucheat și m-a ridicat. A trecut an după an, timp în care în viața mea s-au produs schimbări mai mici sau mai mari, care cu o precizie nevăzută mi-au modelat atât chipul, cât sufletul. Astăzi, văd pe chipul meu o seninătate de care uitasem, iar în suflet simt o liniște pe care o pierdusem. În fiecare zi mă joc cu timpul, iar asta pentru că uneori și el a făcut la fel. Mă joc pentru că pot și pentru că vreau să îi arăt că eu îmi stabilesc prioritățile. Eu decid ce mai poate aștepta și ce nu. Timpul nu îți îngăduie clipe în plus pentru visurile tale, la fel cum odată cu trecerea lui, te îndepărtează de joacă. Nu știu cât la sută îi place atunci când îi sfidezi regulile, când te întorci spre trecut sau când te avânți în viitor fără să-ți pui prea multe întrebări. Și totuși, atunci când trăiești riscând, ai parte de cele mai frumoase experiențe. Oamenii, în general, au un talent incredibil de a pierde timpul – mai ales atunci când au de făcut ceva ce nu au chef să facă.

Totuși, se spune că avem doar o viață... deci fiecare secundă din viața noastră trebuie valorificată – nu? Cel puțin eu așa gândesc. Fiecare lucru cu care-mi “consum” timp trebuie să merite.

Anotimpurile

Moroșan Melina

Un alb imaculat împânzea totul. În depărtare era o lumină angelică. Totul părea atât de liniștit încât răutățile lumii erau aproape inexistente. Simțind aceste senzații, m-am desprins de universul feeric și am zărit un om mergând încet și abătut, de parcă toate greutatea lumii ar fi ajuns pe umerii lui gârboviți și uitați de ani.

După câteva clipe, și-a înălțat mâinile ca o chemare către niște forțe ascunse, nepătrunse, pe care mintea umană nici în cele mai inspirate momente, nu ar putea să și le imagineze.

Din neant au răsărit patru persoane. Primul era un copil, era vesel, arăta ca și cum ar avea 4-5 ani, era curios, timid, dar foarte energic. Când te uitai la el, simțeai esența purității. Al doilea era un adolescent, părea îngreunat de propriile gânduri și frustrări, dar care reușea să strălucească și să-i eclipseze pe toți ceilalți prin bucuria pe care reușea să o mimeze. Lângă el stătea un adult abătut și plin de griji, rece și apatic. Încet și stresat și grăbit, îndemnându-i pe cei 2 să învețe ca să n-o ia pe căi greșite. La câțiva metri de ei, stătea o bătrânică liniștită, care îi privea pe toți, pe fața ei se putea citi resemnarea și dorința de a da timpul înapoi.

Cel ce îi invocă le spuse:

- Probabil vă întrebați de ce v-am chemat.

Copilul deja începuse să sară de fericire și să întrebe cu ce poate ajuta. Acesta le-a spus că le va încredința un porumbel, iar ei vor fi nevoiți să-i arate ce și cum face fiecare, pentru ce este bun.

-Pentru că tu ești nerăbdător, îți încredințez ție, copilule, creația mea.

Copilul grăbit luă porumbelul și pocni din degete. Ajunși la locul potrivit, copilul începu să îi spună cât de frumoasă e natura și ce plăcut e să vezi florile, iarba, natura ce începe să prindă viață și să redea bucuria și căldura în sufletele tuturor.

- Porumbelule, sarcina mea este să îți spun cu ce mă ocup. Dacă vrei, poți să îmi spui "Primăvara" așa îmi spun cei ce mă cunosc. Uite? Vezi! Bobocei! Ia să vedem ce flori sunt! Copilul își desfăcu pungața în care avea un praf strălucitor și-l aruncă spre flori. După puțin timp, au început să iasă la iveală câteva flori frumoase.

-Vezi?! Sunt magnolii! Sunt magnolii! Așa perfecte.

Porumbelul se uită uimit la copil și îi spuse:

-Sunt doar niște flori, nimic important. Tu ai adus la viață asemenea plantă? E doar o floare. Puțin praf magic și a crescut instant.

-Nu e doar o floare, e o parte din ceea ce fac, fiecare lucru mărunț are importanță.

-Dacă tu consideri asta, spuse porumbelul dezamăgit. În acel moment apăru vara, venea indiferentă, plictisită. Aceasta luă porumbelul și plecă cu el fără să dea nicio explicație copilului.

Porumbelul se uita la cel de al doilea anotimp și nu înțelegea ce pășise. După un moment în care au mers și au mers, porumbelul îl întrebă:

-De ce ești abătut?

-Stai, tu vorbești? Mă rog, nu contează. În jurul meu sunt numai minciuni, ură, dezgust. Nu simți tot ceea ce mă doare și încântă? Nimeni nu mă înțelege. Vrei să vezi ca să poți înțelege?

-Sună tentant, spuse porumbelul.

Tânărul luă porumbelul și cu pași repezi îl duse la el acasă. Ziua se grăbea să treacă.

-Uite, spuse tânărul. Aici locuiesc. Simți senzația apăsătoare?

-Da, o simt.

-Furia, dezgustul, simt că vreau să gust viața din plin, să o duc la apogeu, iar apoi să se termine.

-Înțeleaptă decizie, spuse porumbelul. Ziua se încheie, orele curg precum un râu și va trebui să plec curând.

O tăcere mormântală se lăsă între cei doi. În acel moment apăru toamna grăbită. Aceasta luă porumbelul și îi aminti ca de obicei adolescentului să își facă curat în cameră, să nu mai stea degeaba și să facă ceva cu viața lui.

-Nu am mult timp la dispoziție, spuse toamna. Am de adus culori țipătoare în natură, trebuie să anunț începerea școlii, să fac cele mai grele lucruri, tot timpul eu am cel mai mult, mereu trebuie să muncesc enorm pentru cei din jurul meu, dar nimeni să nu aprecieze efortul, simt că ma dedic degeaba, copiii rămân cu nostalgia verii, adolescenții cu dezgustul, cei ca mine cu indiferența, iar bătrânii cu durerea că se apropie de sfârșit. Trecând peste, nu am timp să îți spun ce fac. Te duc la iarnă, oricum ea mereu stă și aduce neplăceri, mereu ne îngreunează. După un timp scurt, porumbelul zări o bătrână ce se uita în gol, câteva secunde a rămas tăcut de teamă să nu deranjeze al patrulea anotimp.

Când îl observă, bătrâna îl luă în mână și îl întrebă cu o curiozitate și cu o blândețe:

-Ce mai faci? Deja a venit rândul meu? Ce grăbiți sunt toți.

-Probabil îmi vei arăta cu ce te ocupi.

-Cu ce mă ocup? Momentan nu mă ocup cu nimic, am rămas doar cu amintirile.

Porumbelul se uita cu ochii întredeschiși la anotimp și îi spuse:

-De ce simt că mă sting?

-Pentru că asta aduc eu, natura moare, mor oamenii din cauza frigului.

-Și eu?

-Și tu!

-De ce?

-Pentru că eu sunt ultimul anotimp și drumul tău se oprește aici. Consider că ai aflat prea multe și că nu mai are rost să stai pe Pământ, oricum nu ai avea cum să înțelegi, nu poți concepe adevăratul sens al vieții și sarcinile pe care le are fiecare anotimp.

După aceste vorbe, porumbelul stătea fără suflare în palma bătrânei.

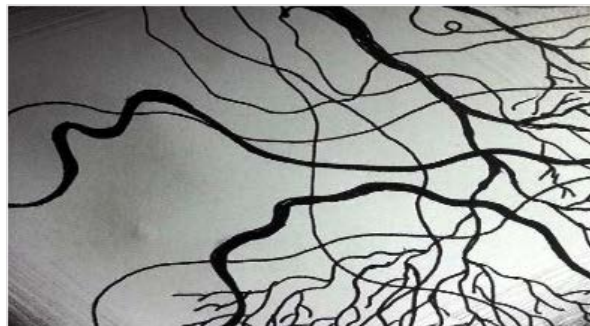
Timul trecu, iar anotimpurile au fost iar convocate.

- Unde e porumbelul? Întrebă zeitatea. În acel moment, ultimul anotimp îi întinsese vietea.

Dumnezeu se uită la porumbel mort, apoi la anotimpuri și le făcu semn să plece.

Era supărat, era supărat că niciuna din cele mai mici creații de ale lui nu s-a putut ridica la nivelul dorit, era trist că într-un moment al slăbiciunii lui crease Pământul, viețuitoarele, oamenii.

Stând pe gânduri un timp îndelungat ajunsese la o concluzie: "Timul le va decide soarta, îmi reneg creația."

Viciu

Nanu Andreea

Ajunsă la vârsta de 18 de ani, pot să spun că aveam destule plăceri care-mi tăiau din longevitate. Îmi plăcea să fumez destul de mult, să beau vin sau tărie zilnic, să ies cu prietenii cu fiecare ocazie, să fac petreceri nesfârșite la mine acasă, dar plăcerea supremă erau drogurile, în special marijuana pentru că mă relaxa foarte mult, mai ales după despartirea de cel de care fusesem îndrăgostită și plecarea sa la facultate în Germania. La minunatele petreceri date la mine acasă acesta era biletul de intrare.

Totuși,aveam o perioadă de când un singur gând care îmi măcina timpul de la lăsarea nopții până aproape la răsăritul soarelui, deseori. Mă simțeam vinovată că am acest viciu și mă întrebam ce m-a făcut să experimentez asta și când am fumat prima dată.

Îmi curgea prin vene o dorință inexplicabilă de a afla care a fost rădăcina acestei dependențe. Pentru a fi mai aproape de răspunsul acestei întrebări am început să răresc petrecerile fără sfârșit și am ales să mă aprovizionez în fiecare zi cu o cantitate considerabilă din drogul mult iubit. Astfel, puteam sta singură în liniște și să gândesc. Îmi făceam singură câte o țigară și savuram momentul în care substanța nocivă îmi fura din luciditate.

Atunci, mintea mea începea o luptă imposibilă, încercam să aprind o amintire care era deja stinsă. Mă așezam la birou cu un carnet și un creion în față, pregătită să notez vreo frântură de amintire. Mă simțeam nepuntincioasă, propria memorie se lupta împotriva mea, asta da trădare. Eram enervată și mai mult de faptul că orice altceva îmi puteam aminti, chiar cu lux de amănunte. Puteam să povestesc oricând despre cum îmi bandaja bunica rănila pe care le obțineam ca pe un trofeu după fiecare impact cu asfaltul ard de soare, despre cea mai mare boacăna pe care am făcut-o cu o buna prietenă pe la 4 ani, despre prima oară când am mers cu bicicleta sau despre primul sărut, dar când era vorba de ceva, relativ recent, parcă memoria mea suferea o amnezie selectivă.

Ajungeam să scriu obsesiv pe foaie, unele cuvinte chiar și de 20-30 de ori, mai fumam, mai scriam, mai desenam câte ceva la care îmi fugea gândul, mintea mea fiind destul de instabilă în acea stare. În cele din urmă nu ajungeam la niciun rezultat și de multe ori adormeam cu capul pe birou sau chiar pe covorul moale din mijlocul camerei.

Sătulă de atâtea încercări fără vreun răspuns și de observațiile prietenelor care erau îngrijorate de faptul că nu mai ieșeam nicăieri, nu mai vorbeam aproape cu nimeni și slăbisem considerabil, m-am hotărât să fac o schimbare. Totuși, pentru a face această schimbare, m-am gândit să mai ofer o ultimă șansă obsesiei care mă mistuise, ca mai apoi să dau totul uitării.

M-am întâlnit după ore pentru o porție dublă cu prietenul care îmi alimenta viciul,iar bonus, pentru că eram client fidel, mi-a oferit trei pastiluțe albe ca fulgii de zăpadă. Le-am luat repede să nu mă vadă nimeni și am plecat spre casă. Mi-am luat și o sticlă cu vin și m-am închis în cameră. Am aprins câteva lumânările parfumate, am umplut un pahar un pahar cu licoarea sângerie și am început să-mi fac cateva țigări în care era mai mult drog decât tutun. Am fumat încet, bucurându-mă de starea de relaxare în care eram indusă. Cu mâna tremurândă mi-am mai pus un pahar cu vin, și l-am băut pe nesimțite, nu puteam să mă gândesc la nimic, aveam mintea asemenea unui vid. Mi-am mai aprins o țigara în timp ce mă plimbam prin cameră, iar din cauza drogului am început să mă panichez, deoarece nimic nu avea vreun rezultat. M-am întins în pat, priveam tavanul și tremuram de disperare. Am auzit telefonul vibrând, iar când mi-am întors privirea spre noptieră am văzut cele trei pastiluțe. Deși nu plănuisem să le iau, disperarea mă făcuse să le înghit rapid, pe toate trei, pentru a fi sigură de efect.

Îmi aminesc de telefon și întind mâna după el pentru a citi mesajul. Nu aveam numărul salvat. Din lungul mesaj am reușit să deslușesc doar ultima propoziție ”Ajung la tine cât de repede pot!Andrei”. După câteva secunde în care am rămas blocată, de parcă toata viața mi s-a derulat în fața ochilor, am fost lovită de un val de lacrimi, care nu știam dacă sunt de fericire sau de tristețe. Reușisem să găsesc răspunsul la întrebarea care m-a frământat în tot acest timp. Mă simțeam eliberată din lanțurile uitării, care m-au stăpânit atât de aprig. Nefiind sigură pe faptul că pot ține măcar pixul în mână pentru a scrie corect și de frica de a nu uita, m-am străduit să înregistrez răspunsul, apoi o liniște nemaîntâlnită mi-a îmbrățișat trupul și m-am cufundat într-un somn adânc.

Ușa s-a deschis și intră un bărbat tânăr, a aprins lumina și l-am recunoscut. Stăteam în fața lui și așteptam să-mi spună ceva, nu îl mai văzusem de luni întregi, dar el și-a îndreptat pașii spre pat. Strigam la el și nu reacționa,nu înțelegeam ce se întâmplă, am crezut că poate am halucinații din cauza pastilelor. L-am văzut cum zguduie ceva pe pat,dar fără roade.

M-am apropiat de pat și atunci am observat că am trecut prin bărbat, iar pe pat zăcea trupul meu, Andrei a pus capul pe pieptul meu și a izbucnit în plâns. Abia atunci am realizat ce se petrecea, toată viața mi se scursese din măduva oaselor și rămăsesem doar o reflexie a ceea ce fusesem cândva.

Căutând orice indiciu despre moartea mea, acesta găsește telefonul și vede o înregistrare vocală. ”Cel pe care îl iubesc m-a învăluit în ceață odata cu plecarea lui și tot el m-a eliberat,acum că s-a întors” s-a auzit strident din difuzorul telefonului.

Povestea firului de iarbă

Neculau Ioana

Mi se părea că sunt aici de o veșnicie, că aveam aceeași vârstă cu tot ce mă înconjura. Credeam că știu și am văzut totul. Și cât de mult mă înșelasem! Duceam o existență inertă, cufundată în neștiință. Apoi au apărut întrebările și setea de a afla răspunsurile al căror scump preț am fost obligat să-l plătesc.

Obişnuiam să privesc permanentul schimb de locuri dintre Soare și Lună, admirându-le veșmintele pe care și le schimbau de fiecare dată când își făceau apariția, de parcă s-ar fi chemat unul pe altul ca să își țină locul, să ne vegheze, cât celălalt își schimba straiiele de care se plictisise, iar când reveneau, erau mai strălucitori și mai frumoși ca înainte.

Însă, cu toată frumusețea și măreția sa la un loc, Soarele nu a reușit niciodată să îmi câștige simpatia. Mereu mi-a părut cea mai perfidă și prefăcută ființă pe care am cunoscut-o. La început, era blând și bun, mângâind toate ființele pădurii cu săruturile sale calde, însă mai târziu a devenit crud și necruțător, aruncând asupra noastră cu săgeți otrăvite, ce ne ardeau și ne sufocau, rănind stejarii ce oftau mereu, plângându-și povara pe care trebuie să o suporte. Uneori, oftatul stejarilor ajungea până la Soare, care părea că își dădea seama de greșeala sa și se ascundea după o perdea de nori reci și posomorâți, începând să plângă. Câteodată, plângea ușor, lăsând mici firicele de apă să cadă deasupra noastră, răcorindu-ne, alteori plângea în hohote, țipând și aruncând de după perdeaua de nori cu niște pietricele albe și reci, ce-mi acopereau baza tulpinii, pe care ajungeam să nu o mai simt din cauza răcelii lor. De multe ori nici Luna nu mai apărea din cauza lui, plângând și ea cruzimea Soarelui, care, după ce își liniștea ființa, revenea, strălucitor și mândru, continuându-și veghea asupra noastră, din nou blând și bun, încercând să recâștige admirația stejarilor și a noastră. Și reușea. Stejarii erau liniștiți din nou, iar frații mei își reîncepeau flecăreala interminabilă, chicotele lor răsunând până la Soare, ce râdea împreună cu ei. Numai eu am fost cel ce nu a reușit să aibă încredere în el din nou. Nu puteam să îi iert faptul că din cauza lui, mulți dintre frații mei au fugit din calea lui.

Luna, în schimb, a fost cea care m-a atras din totdeauna. Frumusețea ei sublimă și eleganța sa parcă vrăjește întreaga pădure atunci când își face apariția însoțită de alaiul ei de licurici, sau cum le spun stejarii, Stele.

Cât timp Soarele stătea deasupra noastră, în jurul nostru era un forfot continuu, iar stejarii întâmpinau mereu Vântul, înclinându-și ușor crengile la venirea lui. De fiecare dată când acesta își anunță vizita, trimitea înaintea sa mici adieri încărcate cu un ușor parfum dulce, la apariția lui, parfumurile multiplicându-se și diversificându-se,acompaniate de mii de sunete, mereu altfel, mi-ar lua o veșnicie să le pot memora pe toate! Când îl întrebam pe stejarul ce mă ținea în poala sa de câteva parfumuri, ce sunt și de unde vin, acesta își înclina crengile deasupra mea, încercând să își amintească numele lor, tresărind apoi, răspunzându-mi că e parfum de lăcrimioară, de trandafir sau de liliac. În ceea ce privea sunetele aduse de Vânt odată cu adierile sale, nici el nu

știa ce să spună. Dacă îl întrebam pe Vânt, acesta nici nu mă băga în seamă, ci își continua flecăreala cu stejarii, râzând în hohote și spunându-le felurite povești. De cele mai multe ori ascultam ceea ce vorbeau fără să atrag atenția. Îi auzeam vorbind despre sunetele pe care le aducea Vântul, ce erau, după cum spunea el, voci, râsete, cântece și înșiriri de cuvinte, ale căror sens nu am reușit niciodată să îl înțeleg. În special „Timpul” și „Moartea”. Pe acestea le-am auzit cel mai des rotite de acele voci aduse de vânt, în fraze a căror însemnătate nu am putut să o aflui: „Mai e timp”, „Ne vedem dacă am timp.”, „Până ce moartea ne va despărți”. De când le-am auzit, în mintea mea au început să crească semințele unor întrebări ale căror răspunsuri ardeam să le aflui. Ce înseamnă ele? Oare au parfum? Dacă da, ar fi mai suav decât cel al florilor de liliac? Ce e Timpul? Cum se simte? Și Moartea? Ea de unde provine?

Am întreat din nou stejarul și despre acele cuvinte, dar nu voia să îmi răspundă. Doar își mișca crengile alene, ca și cum s-ar fi întreat odată cu mine de însemnătatea lor. Și nu reușeam să înțeleg cum Vântul dădea explicații pentru orice alt cuvânt mai puțin la acestea două... Oare nici el nu știa ce înseamnă? Sau nu vroia să spună? Dar de ce? Ce adevăr ar putea ascunde de nu ar trebui să-l știe nimeni?

Am încercat să aflui și de la păsările ce apăreau de nicăieri, vesele și flecărețe, ce se așezau pe crengile stejarilor. Dar nici ele nu mă băgau în seamă, ci își continuau vesele ciripitul, ba cântând împreună cu vântul, ba spunând povești, întrerupându-se unele pe altele, ajungând să se certe, stârnind râsetele întregii păduri. Una din ele însă a atras atenția prin glasul-i subțire, cântând și lăsând să cadă asupra noastră vâlul poveștii pe care o făurise. A început să cânte despre niște locuri îndepărtate numite orașe, unde trăiesc oameni, de unde Vântul fură mereu parfumurile și acele voci pe care ni le trimite nouă și de care râde neconștient. „Ce sunt oamenii?”, mă întreb uitându-mă la mica înaripată ce nu conținește din vorbit, scuturându-și din când în când aripile sale mici. „Oare arată ca mine? Și cum de există și alte locuri în afară de acesta? Oare acolo se duc Soarele și Luna cât nu sunt aici? Dar oare... Acolo este Moartea? Sau Timpul?”

Întrebările începeau să formeze un șir încâlcit și nesfârșit, făcându-mă să realizez că până acum nu am știut absolut nimic. Am auzit lucruri pe care nu mi le-am putut imagina vreodată și pe care nu le voi putea vedea niciodată. Eram obligat să stau aici, în pădure, visând la o lume a cărui taină nu o voi putea pătrunde.

Un oftat îmi oprește firul gândurilor și mă face să îmi ridic surprins privirea. Era Soarele. Părea bolnav. A început să pălească și nici căldura sa nu mai era atât de puternică. O senzație stranie a început să pună stăpânire pe mine, făcându-mă să tremur de la rădăcină până-n vârf. Era un sentiment ciudat, ce mă anunța că ceva neplăcut avea să se întâmple... Soarele se ascundea după nori și plângea din ce în ce mai des. Nici Luna nu voia să ne mai vadă. Și nu înțelegeam de ce. Nu făcusem nimic greșit. Începea să fie din ce în ce mai frig și în jur totul începea să se îmbolnăvească. Mai întâi a fost Soarele, apoi stejarii, ale căror frunze au pălit și au început să cadă pe rând. Și par atât de triști... frații mei, la fel. Oftează de zor și îngălbenesc cu fiecare clipă; nici nu mai sunt în stare să vorbească. Iar eu... Continuum să mă gândesc la oameni, încercam să îmi imaginez cum arată, dar fără să pot reuși. Încercam să îmi dau seama ce parfum are Timpul, dar nici de asta nu puteam să îmi dau seama...

L-am mai întrebat odată pe stejar dacă știe ce fel de parfum are Timpul.. Și-a întors crengile spre mine și mi-a spus: „Timpul miroase a Moarte.” Deci, asta era Moartea... Un parfum... Dar de ce fel? E delicat și dulce, sau puternic și înțepător? Stejarul își mișcă crengile, dând de înțeles că nu știe să îmi răspundă; sau nu vrea. Am început să nu-l mai înțeleg.

Și mi-e frig. Tremur mereu... Marea majoritate a fraților mei au plecat, rând pe rând, fără să spună unde. Soarele abia mai iese de după perdeaua de nori rece și sinistră. Începe să îmi lipsească prezența lui. I-am mărturisit din nou stejarului gândurile mele, iar acesta mi-a spus: „Acesta e Dorul.” Mi-am ridicat privirea spre el. E din ce în ce mai bolnav. Așa că am început să-i povestesc tot ce am observat, sperând că îl voi face să se simtă mai bine, înveselindu-l puțin. I-am spus despre tot ce îmi place. I-am spus despre antipatia pe care o avusesem la început față de Soare, că mereu Luna m-a vrăjit cu gingășia ei, la cât de enervante îmi păreau vrăbiile, iar el mă asculta, mișcându-și alene ramurile sale golașe. I-am spus și despre faptul că îmi doresc să văd ce se află dincolo de pădure, cum arată orașele și cum sunt oamenii... „Asta, se numește Vis...”, șoptește, aplecându-și și mai tare crengile deasupra mea. Așa am ajuns să-i spun și cât de diferit arată totul. Cât de frumos era cândva și cât de veștejit și trist e acum... Cât de mult s-au schimbat toți. „Acesta este Timpul” îmi șoptește. Tresar la auzul cuvântului ce mi-a măcinat gândurile de atâtea ori. O senzație de căldură îmi umple întreaga ființă și mă face să tremur de bucurie. „Timp”. În sfârșit am reușit să aflu ce înseamnă! Dar bucuria nu a durat mult, căci un Vânt puternic și rău voitor a început să mă lovească aproape smulgându-mă din pământ. Frigul a început să mă cuprindă din ce în ce mai tare și, pentru a doua oară, un sentiment puternic și neplăcut m-a cuprins, anunțându-mă că ceva groaznic avea să se întâmple. Am întrebat din nou stejarul de ce simt asta și ce poate însemna, iar el, tremurând din cauza frigului, abia reușesc să îl aud cum spune: „Asta este Frica.”

Simt cum ceva rece se așează deasupra mea. Mă uit înspre cer și văd roiuri de fluturi albi căzând din perdeaua de nori ce ascundeau Soarele. Oare sunt Stelele ce însoțeau Luna? Au frumusețea și gingășia ei... Să fi avut oare dreptate frații mei când spuneau că Stelele sunt puii Lunii? Dar de ce au venit aici, părăsindu-și mama? Să-i fi alungat ea? Se poate să se fi supărat pe ei și să le fi spus că nu mai vrea să-i vadă... Și cât de delicați sunt! Exact ca ea... Reci și înfiorător de frumoși. Și atât de mulți! Aproape că m-au acoperit până la vârf. Și continuă să cadă! Se așează cu toții deasupra mea! Și de ce mi-e frică? Sunt mult prea frumoși ca să poate face rău... Și totuși... Mă îngheață... Din cauza lor tremur din ce în ce mai tare. Am strigat stejarul. L-am implorat să-mi spună de ce se întâmplă toate astea, dar nu mă auzea. Era atât de sleit de puteri, încât nici nu putea să mai audă sau să mai vadă ce e în jur, în timp ce puii Lunii chicoteau și șopteau neconștient: „Timpul! Timpul!”.

Cu cât cădeau mai multe Stele, cu atât deveneam mai slăbit. Tremur în continuu, abia mai pot să mă mișc sub stratul gros de Stele de gheață de deasupra mea. Stejarul, singurul prieten ce-mi mai rămăsese, nu îmi mai vorbește. Poate că a plecat și el după fraților mei. Și pe mine de ce nu m-a luat? M-a lăsat aici, singur, acoperit de răutățile astea mici și reci ce îmi sorb și ultima fărâmbă de energie.

O durere puternică mă face să înțepenesc. Nu mai pot face nici măcar o mișcare și mă simt atât de slăbit! Privirea începe să mi se încețoșeze și cu fiecare clipită nu mai pot rost nimic,

în timp ce micile creaturi de gheață chicotesc de zor și șoptesc: „Asta e Moartea, asta e Moartea!” Moartea? Asta e? Asta am dorit să aflu atât de mult? Cum am putut să fiu atât de naiv? Tot timpul acesta am avut senzația că e un lucru minunat cum nu am mai văzut... Cât de mult m-am putut înșela! Privirea începe să se întunece și mai tare și auzul devine din ce în ce mai slab. Un fior mă străpunge de la rădăcină până în vârful tulpinii. Simt că în curând, pentru mine, totul se va termina. Nu voi mai putea să admir Luna, nu voi mai simți căldura amețitoare a Soarelui, nu voi mai putea simți parfumurile aduse de Vânt și nu voi mai putea auzi cântecul păsărilor și poveștile lor minunate... Și asta pentru că am cutezat să îmi pun întrebări. Am vrut să cunosc, să dețin cunoștințe, pentru care acum, trebuie să plătesc. „Acesta, e Sfârșitul.” îmi răsună în gând, ca un ecou, vocea stejarului, zâmbind în sinea mea, știind că nu voi mai putea să îi mai vorbesc vreodată.

Întuneric. Liniște. Numai gândurile mele continuă să facă gălăgie, însă, încet, încep să nu le mai aud nici pe ele. O ultimă întrebare mi-a venit în minte, înainte de a nu a mai fi: „Și oamenii?”

Părea că nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău

Nica Bianca- Elena

Atmosfera era ca a unui tablou extras din Muzeul Internațional al sfârșitului Primăverii. Părea că nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău. Aerul era cald, cu un parfum dulce de lene și moleșeală. Zi însorită și plictisitoare.

Familia M. își desfășura diminețile în aceeași rutină monotonă. Nimic nu era nou, altfel, care să poată să coloreze tabloul. Totul era complet în alb și negru, lucrurile decurgeau cum trebui. Nimic nu deraia de pe șinele grele și reci ale rutinei. Drumul le era clar, mereu mergeau pe drum drept, fără ocolișuri, escade, curbe sau semne care să avertizeze șoferii de prezența unor vieți ce se perindă bezmetice prin zonă. În fiecare dimineață treceau peste același pod îngust și vechi, mereu oprindu-se la câțiva metri după traversarea acestuia, unde un magazin hipnotiza trecătorii cu un parfum de covrigi calzi, abia scoși din cuptor de o bunicuță simpatică și universală de la care această familie cumpăra mereu covrigei pentru Amber, pornind din nou la drum, oprindu-se la o înșiruire de clădiri mari și impunătoare printre care se afla liceul fetei.

Părea că nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău, dar în dimineața asta, ceva avea să se schimbe...

Amber era o copilă de 15 ani, slăbuță și firavă, cu o piele albă ca a zahărului, cu părul de culoarea scoarței de brad ale căror vârfuri îi gădilau umerii, cu niște mâini micuțe încât părea că orice i-ai fi dat să țină în mână l-ar fi scăpat din prima secundă. În orice context ar fi putut trece drept o copilă de 10 ani, însă o dădeau de gol buzele subțiri care fremătau încontinuu și ochii verzi care aruncau priviri al căror înțeles doar ea îl cunoștea.

Părea că nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău, dar în dimineața asta, ceva nu a mers bine, ceva s-a schimbat...

Dimineața decurgea ca oricare alta dar aerul anunța ceva nou. Neprevăzutul era să se instaleze în mijlocul rutinei. Drumul era lin, fiecare își vedea de activitatea lui, tatăl conducea liniștit bătând cu degetul arătător pe volan și fredonând o melodie veche, mama își sorbea cafeaua din termosul ei violet, citind o revistă cunoscută de modă și Amber își încânta urechile cu basul din melodii dupstep. Traversau podul și se pregăteau să poposească la magazinul bunicuței, când un raton, atras de parfumul covrigilor, le-a tăiat calea țâșnindu-le în fața chiar la mijlocul podului.

Stăteam cu ochii închiși și ascultam basul puternic al unei melodii, gândindu-mă la o lume utopică ce se învârtea în jurul meu, când o schimbare bruscă de direcție m-a făcut să sar de pe bancheta din spate, lovindu-mă cu capul de geam amețindu-mă puțin având senzația de zbor pentru câteva secunde care păreau că au stat în loc. Atracția gravitațională a început să își spună cuvântul atunci când mașina a început să se rostogolească, lovindu-mă fie de banchetă, fie de

geam, fie de tavan. O pânză neagră mi s-a pus pe ochi înainte de a simți ultima rostogolire a mașinii, auzind strigătul tatei și bocetele mamei, iar apoi am adormit.

O voce duioasă, poate divină, mi-a șoptit: „Doar închide ochii, totul va fi bine.”

Locul în care m-am trezit nu părea deloc să fie realitatea, m-am uitat în jur și nimeni și nimic nu părea că doresc să îmi ofere urări de primire. I-am strigat pe mama și pe tata și nu am primit niciun răspuns, a fost ca și cum erau supărați pe mine, am început să alerg dintr-o parte în alta cu disperare, sperând să văd sau să aud pe cineva, dar în zadar, aveam senzația că am alergat pe loc. Tot ce era în jurul meu era un alb sidefat și în locuri niște nuanțe de un verde șters. Mergând totuși dintr-o parte în alta sperând că voi găsi un suflet care să îmi explice ce se întâmplă, am găsit un As de inimă roșie, mototolit. L-am ridicat și l-am pus în buzunar sperând că este un semn. Cu speranță în suflet am continuat să merg și am dat de un maldar de gunoi. M-am năpustit asupra lui, sperând că pot găsi ceva ce m-ar putea ajuta să ies din coșmarul în care mă aflam. Însă nimic... Acele câteva piulițe, bucăți de material murdare de vopsea, bețișoare chinezești, foi mângălite și mototolite din care nu înțelegeai nimic, role rupte și mototolite de staniol și rolele rămase de la acestea era tot ce se găsea. M-am așezat deznădăjduită pe jos, începând să plâng. O voce a instinctului mi-a spus că tebuie să construiesc ceva din ele. Aveam nevoie măcar de o imitație a ființei umane, ca să nu mai fiu atât de singură. Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat de pe jos, am apucat câteva materiale din fața mea și am început să le asamblez. După multă trudă, am reușit să creez un omuleț de dimensiunea mea. Dacă ar fi avut un strat de piele, ar fi semănat perfect cu mine.

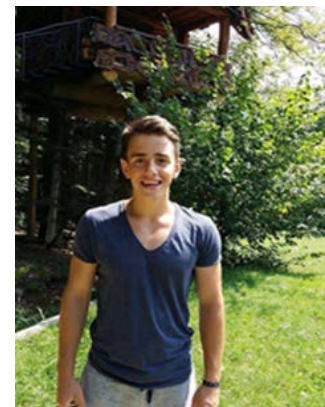
L-am luat de mână și l-am târât puțin până în dreptul unei pete verzui ce emana un miros de trandafir. M-am așezat lângă ea și am început să-i vorbesc omulețului ca și cum m-ar fi auzit. I-am povestit despre lumea utopica în care aș fi dorit să trăiesc, cum ar fi arătat și cum ar fi fost parfumată. Am făcut o pauză și un oftat mi-a scăpat printre buze. Măcar de m-ar fi înțeles. Când mi-am ridicat privirea și m-am uitat în jur am realizat că în timpul ce vorbisem, toate lucrurile pe care mi le-am imaginat s-au materializat în jurul meu. M-am ridicat și am început să mă plimb printre clădiri cu arhitectură ciudată, statui cu personaje din filme și cărți, păduri cu copaci al căror parfum era asemenea celui de covrigi proaspeți. Tot plimbându-mă, am băgat mâinile în buzunarul de la geacă unde am simțit o bucată de hârtie. Am scos-o speriată și m-am uitat la ea. Era Asul de inima pe roșie pe care îl găsisem la început. M-am întors și am văzut că omulețul era chiar în spatele meu, de parcă o forță nevăzută l-a adus la mine. Uitându-mă mai bine la el, am văzut că lăsasem un loc liber în zona pieptului. O voce mă îndemna, aproape implorându-mă „Haide!”. M-am mai uitat odată la cartea de joc din mână și fără să mai stau pe gânduri am așezat-o pe pieptul omulețului. O lumină puternică a făcut totul să se năruie...

Nu mai vedeam și nu mai simțeam nimic. Atunci am deschis ochii. Și un miros puternic de medicamente mi-a atacat nările. Lângă patul pe care mă aflam, părinții mă priveau cu lacrimi în ochi. Uitându-mă la corpul întins, am observat o cusătură proaspătă în zona pieptului.

Nimic rău nu se mai putea întâmpla.

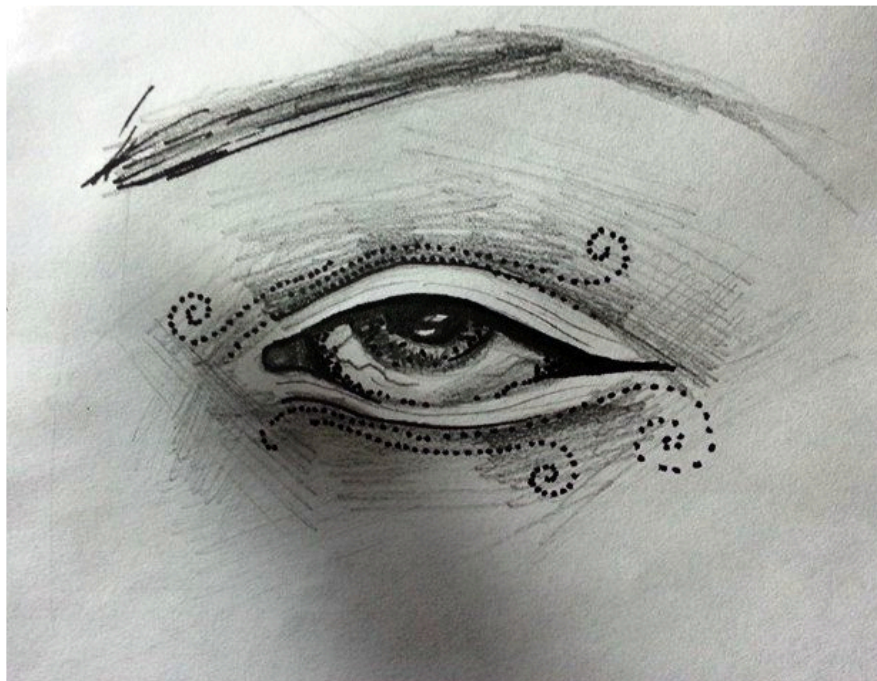
Billie Jackson

Pîtea Narcis

Niciodată nu m-am gândit să încerc ceva nou și poate o schimbare m-ar fi ajutat să îmi deschid orizontul. Venind de pe străzile pe care le frecventez în fiecare zi încercând să îmi câștig existența prin muzică, mă gândeam să încerc ceva nou, cei zece lei pe zi ajungându-mi doar să beau o cafea și să mănânc la prânz. Muzica întotdeauna m-a ajutat să uit de mine, să mă desprind de materie și să plutesc în orizonturi nedescoperite încă. Fiecare sunet auzit involuntar îmi trezea în minte noi și noi dimensiuni artistice. Imaginația mea stârnită colinda pe culmile nedescoperite încă ale creației. Încet, încet mă desprindeam de tot ce este material și intram în universul mirific al artei. Cu fiecare acord intensitatea sentimentelor mele creștea și mă simțeam un erou, mă simțeam puternic, în stare să ating orice țel mi-aș fi propus, descătușat de orice energie negativă și în suflet cu un dor imens de a descoperi noi și noi valori. Acest sentiment este unic, nu poți să îl îmbraci prea mult în cuvinte, sunt trăiri pe care le înțelegi doar atunci când le ai și de care nu ai dori să te desparți vreodată. Din acest motiv mi-am ales acest drum, deoarece această stare a mea se transmite trecătorilor care în goanna lor către grijile cotidiene se opresc pentru o clipă să asculte o melodie și, impresionati, reacționează fiecare în felul lui: unii mă aplaudă, altora li se furișează câte o lacrimă între gene, iar alții se îndepărtează fără să mă lase să intuiesc că de fapt și inimile lor au fost încălzite. Alții îmi aruncă câte un bănuț. Sunt zile în care aș vrea parcă să renunț, sunt prea deprimat, sau am frământări pe care nu le pot împărtăși nimănui pentru că nu am familie și nu am niciun sprijin...Am doar câțiva prieteni și singurul meu refugiu este Dumnezeu și apoi chitara. El mi-a dat darul acesta și este singurul meu mod de a mă conecta cu cerul de unde îmi vine totdeauna inspirația. În fiecare duminică îmi iau chitara, intru într-o biserică, mă așez pe ultimul rând de bănci și ascult sunetul angelic al orgii cu fluiere și vocile melodioase ale coriștilor. Mă las purtat și de acest sentiment plăcut și, șoptit, înalț o rugăciune, apoi ies de acolo, mă duc din nou pe stradă și îmi continui aceeași viață plină de griji și frământări, dar încălzită de această pasiune a mea, muzica. Deodată se aude sunetul telefonului public din apropiere și tresar. Mă duc agale către el și răspund. E unul din prietenii mei, Franklin, care cu vocea gătită de emoții mă anunță că aș putea încerca să mă înscriu la un concurs organizat de o casă de discuri cu producători renumiți și aceasta ar putea fi o șansă pentru mine de a depăși viața mizerabilă pe care o duc. Nedumerit, nu știu ce să spun, dar o voce interioară îmi spune să încerc și atunci accept. Ne întâlnim la bufetul gării, la un pahar de suc și un covrig și stabilim detaliile. El încearcă să mă încurajeze, dar eu sunt încă sceptic, crezând că muzica mea s-ar putea să fie criticată și atunci mă las convins până la urmă, promițându-i că voi participa. Radioul bufetului, cu sunetul lui hodorogit, anunța că mai sunt cinci zile până la celebrul concurs, când artiștii mediocrii pot să-și încerce norocul. Următoarele cinci zile au trecut foarte greu, cu momente de liniște, de zbucium, de frământare, disperare, chiar agonie câteodată. În mintea mea se luptau două forțe: un gând îmi spunea că muzica mea va fi criticată și lumea se va uita după aceea la mine ca la un impostor și nu voi mai primi nici măcar puținii bănuți pe care îi am. Dezorientat, n-aș ști ce să mai alerg și până la urmă aș muri în mizerie. Apoi

apărea o șoaptă timidă care mă încuraja îndemnându-mă să mă agăț de această șansă, căci nu se știe niciodată de unde îți poate zâmbi norocul. Tot gândindu-mă la aceste lucruri, am început să visez: și eram pe o scenă imensă, reflectoarele împrăștiau așchii de lumină și un public numeros scanda numele meu: Billie! Billie! Billie! Am tresărit și m-am trezit: în fața mea era o bătrână cu părul răvășit, care urla la mine să mă mut mai încolo, ca să-și pună ea taraba cu semințe de dovleac la păhărel. Cu o noapte înainte de concurs m-am dus sub podul central și mi-am curățat ghetele, mi-am pieptănat părul încercând să-l imit pe un artist ce-l văzusem eu cândva într-o reclamă, mi-am netezit hainele ponosite și mi-am lustruit puțin chitara. Cu pași nesiguri și emoții mari am ajuns la locul concursului. Am urmărit cu degetele tremurânde numele meu pe listă și, spre mirarea mea, eram printre primii. Am așteptat în culise până când mi-am auzit numele și, cu pași nesiguri, am ajuns la microfon și am început să cânt. Sunete din ce în ce mai melodioase au umplut încăperea și, rând pe rând, întreg publicul a început să mă urmărească cu cea mai mare atenție. Cu ochii plini de emoție mi-au sorbit fiecare cuvânt și acord, până în momentul în care ultimele note s-au stins. Am închis ochii, crezând că poate nu le-a plăcut, dar toată sala s-a ridicat în picioare și un ropot de aplauze au umplut încăperea. Inima mea s-a făcut cât un purice, m-am aplecat în semn de mulțumire și, în timp ce publicul îmi scanda numele, am părăsit sala. La sfârșit, când juriul a decis, am fost chemați în față și a urmat un moment de suspans în așteptarea rezultatului final. După câteva momente, juriul a anunțat: câștigătorul concursului nostru este...Billie Jackson!

Bucle albastrii

Plugaru Ilinca – Maria

Și-a strâns culorile și a plecat, grăbită, spre casă.

Îl cunoscuse în urmă cu două săptămâni, când a venit pur și simplu la ea, să îi ofere o floare și să îi mărturisească faptul că i-a atras atenția. Era brunet, avea ochii căprui și foarte pătrunzători și un zâmbet în colțul gurii care nu părea să dispară vreodată. Era un băiat frumos, dar nu asta o interesa pe ea. Nu se simțise scârbită de el. Era prima oară când simțea...simpatie pentru o persoană de sex masculin. Se hotărâse să-l invite la o cafea, însă el i-a luat-o înainte, oferindu-i odată cu floarea și un bilet pe care erau scrise coordonatele următoarei lor întâlniri.

Va trebui să se prezinte... Ce să-i spună? O cheamă Ophelia (de când a citit Hamlet prima oară, dar asta nu e treaba lui)... O cheamă Ophelia și are douăzeci de ani. Se uită în jos la mâinile ei pline de culori. Pictează în Montmartre de la optsprezece ani. Dacă asta ar fi fost o secvență dintr-un film, petele de culoare de pe palmele ei ar fi fost atent desenate, ar fi avut o cromatică plăcută și ar fi încântat privirea. Culorile ei hotărâseră, însă, să se amestece într-un gri-marونیu, cu pete galbene și roz. Nimic încântător.

Își scoate cheia și deschide ușa. În grabă, scapă sacoșa de pânză cu toate materialele. O lasă acolo, lângă hainele purtate acum o săptămână și bocancul plin de noroi. Se îndreaptă spre dulap, pentru a-și lăsa hainele înăuntru, dar se oprește, privirea fiindu-i atrasă de citatul scris pe lemnul scorojit al acestuia: "Nu sunt sigur că exist, de fapt. Sunt toți scriitorii pe care i-am citit, toți oamenii pe care i-am întâlnit, toate femeile pe care le-am iubit, toate orașele pe care le-am vizitat". Se privi în oglindă. Era frumoasă. Știa că este pentru că nimeni nu îi spusese vreodată că nu ar fi și pentru că se știa admirată de toți cei din jur. Totuși, ei i se întâmplase o singură dată să se privească în oglindă și să se vadă ca pe o persoană frumoasă.

Își îndreaptă pașii spre bucătărie, să-și facă un ceai și să mănânce. Se așază la fereastră și începe să înfulece lacom din farfurie. Plouă. Iar. Altul nu s-ar sinchisi prea tare din pricina unor picături de apă. Drept dovadă, în stradă, un băiețel sare în băltoace, fericit, stropind un trecător pe tivul pantalonilor. Acesta, însă, nu observă. Cu ochii ațintiți spre cer, se bucură de picăturile ce îi acoperă pielea îmbătrânită a obrazilor, ca și cum ploaia l-ar întineri. Când era la orfelinat, și ea se juca în ploaie, până când îngrijitoarea o ducea înăuntru, unde îi trăgea o muștruluală zdravă, de față cu toți ceilalți copii. Poate când va îmbătrâni, va lăsa și ea ploaia să-i intre în piele, cu atât de multă bucurie, ca omul de pe stradă. Dar acum pictează pe stradă. Ploaia nu-i priește.

Se întoarce în dormitor pentru a se îmbrăca. Își pune pe ea o rochie verde crud. Nu i-a plăcut verdele, până nu l-a observat peste tot prin casa Marthei. La fel s-a întâmplat și cu filmele lui Tarantino, muzica folk, copiii și bărbații. Nu îi plăceau, dar credea că așa îi atrăgea atenția. Plus că erau mereu în jurul ei. Martha avea o fată, Eveline, Eveline avea un tată, Claude, și Claude fluiera mereu, când intra în casă, melodia din Kill Bill.

La gât, se chinuie să-și lege colierul din jad. O strânge puțin, pentru că Eveline i l-a stricat și a fost nevoită să îl scurteze. Nu putea să sufere copiii. Băieții din orfelinat erau insuportabili, scăpând de plictiseală cu ajutorul farselor. Adolescente erau grupul lor țintă. O dată se trezise cu buclele ei blonde, pătate cu o vopsea hidoasă, albastruie. Până și îngrijitoarele au râs. Când o profă de muzică, cu haine

demodate și o pălărie de paie ridicolă, o găsisese dormind pe stradă și se oferise să o găzduiască, trecuseră deja doi ani de când se atinsese vreun copil de părul ei. Însă dimineața se trezi cu Eveline, fiica profei, pieptănându-i buclele și cântând ceva cântecel straniu în spaniolă, și crezând că e un coșmar, țipă și o lovi pe față cu dosul palmei, peste nas.

Se obișnuise între timp cu ea, dar dacă s-ar fi întâmplat să rămână singure pe plajă și copila să înceapă să țipe din apă după ajutor... ar fi țipat mult și bine.

Cât despre Claude... nu se sinchisise prea tare de el, până când nu înțelese natura afecțiunii sale față de Martha. Femeia o tratase ca pe o fiică, avusese grijă de ea și o ajutase să se pună pe picioare. Când devenise majoră, plecase în mare grabă de la orfelinat, crezând că lumea de după gratiile ce o înconjuraseră era plină de oportunități și lipsită de piedici. Nimic mai greșit.

Privirea îi rămâne fixată pe un CD cu muzică jazz, primit de la Martha. La cei 43 de ani ai ei, ar fi putut, mai degrabă, să-i fie mamă Opheliei, decât Evelinei. De altfel, așa se și formase legătura dintre ele. Nu de puține ori s-a surprins în ipostaza jenantă de a o striga "maman". Martha, desigur, fusese foarte încântată de aceste "accidente", lucru care acum o făcea pe Ophelia să vrea să-și lege un pietroi de gât și să se arunce în Sena.

Totul mergea bine până acum patru luni. Neavând un termen de comparație, Ophelia credea că o iubește pe Martha la fel cum o iubește și Eveline. Părea logic, nici nu se gândise la o altă variantă. De aceea, când Martha i-a spus cât de frumoasă este, cuprinzând-o de mijoc și sărutând-o pe frunte, Ophelia a rămas șocată, neștiind ce însemna fiorul care o cuprinsese pentru câteva secunde. S-a uitat apoi în oglindă și, dat fiind că pentru ea, tot ce spunea Martha era adevărat și corect, nu și-a putut dezlipi ochii de pe reflexia ei, timp de câteva minute. Era frumoasă.

Întrucât ușa, străduindu-se să nu scape umbrela și geanta din mâini. Se mutase singură, deoarece nu putea să mai suporte să îl vadă pe Claude primind tipul de afecțiune pe care acum înțelegea că îl dorește și ea. O vizita pe Martha la orele la care era sigură că acesta nu era acasă. Îi era greu să o vadă acum, dar nu ar fi rezistat fără ea mai mult de o săptămână.

Localul era aproape de apartamentul ei. Intră repede, își scutură puțin umbrela și se îndreaptă spre locul unde era el așezat. Băiatul o vede și se ridică să o salute, lăsând pe masă cartea pe care o citea. Hamlet.

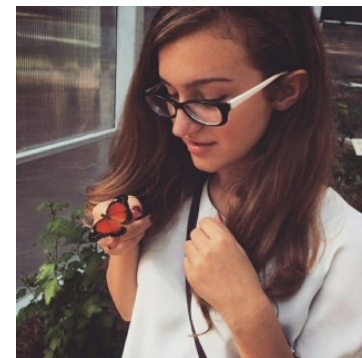
-Mă bucur că ai decis să vii! Eu sunt Paul.

Ophelia se uită în ochii lui, neștiind exact ce să răspundă. Prin minte îi trec un vălmășag de lucruri, orfelinatul, Martha, rochia verde, buclele albastre, muzica folk, ochii căprui, floarea, Hamlet. Brusc, numele ei împrumutat i se pare ridicol, copilăresc. Îi strânge mâna cu încredere și îl privește zâmbind larg.

-Eu sunt Stella.

Povestea unei povești care a mai fost povestită

Elida Rotaru

A fost odată un sătuc în care nu era niciodată frig. Mereu era prezenta o zăpușeală insuportabilă și o căldură infernală. Simțeați că ești într-un cuptor încins, gata să explodeze. Nu existau râuri sau alte ape prin împrejurimi iar toate fântânile erau secate. Pământul era uscat astfel nu creștea nimic. Urmele de vegetație rămase erau arse, iar sătenii le priveau cu ură. În centru acestei lumi se afla o crâșmă, situată vis-a-vis de o biserică veche din lemn, arsă și ea. Locuitorii nu aveau alte preocupări și nici nu se străduiau să-și găsească, așa că mereu crâșma era plină de oameni de toate vârstele. Dacă într-o duminică seara încercai să te plimbi pe acolo, asta dacă reușea să faci față căldurii, satul era pustiu, toată lumea fiind adunată în centrul axei lor. Și asta este ceea ce vom face. Dacă cititorul va face efortul de a-și imagina cele descrise și-și va contura cârciuma drept o încăpere sărăcăcioasă murdară, din care ies diferite zgomote eterogene, va obține exact imaginea acestei clădiri. Dacă cititorul va deschide ușa acesteia va fi izbit de mirosul puternic de mort, alcolo și mușegai. Dacă neavând ce face, rătăcit, cititorul va încerca să între și să fie nevoit să aibă grijă la găurile din podea și la petele de murdărie, va trebui să evite niște bucăți de lemn rupte, care sincer nu știu ce căutau acolo și va avea drum liber către locul în care se vând băuturile consumate deja în exces de persoanele prezente. Dacă dezgustat, va avea ideea să ridice privirea și va vedea femei, bărbați și copii cu fețele desfigurată, de o tulburare etilică puternică, murdari, cu haine ce sunt mai mult zdrențe și care se comportă mai mult ca niște dobitoace decât ca niște oameni, însă dacă cititorul s-ar uita mai atent ar observa într-un colț un bărbat bătrân, singurul ce sta liniștit. Neștiind locul, cititorul ar putea crede că acest personaj nu se încadrează deloc în peisaj și că a ajuns acolo din greșeală, dar respectivul este de fapt unul dintre cei mai vechi și fideli vizitatori ai acestei locații. L-am văzut de multe ori acolo. O față plină de riduri urâte, statură destul de mică, o alură taciturnă și o față destul de inexpressivă, dar pe care se poate observa o sclipire de istețime și un oarecare spirit analitic, ar descrie destul de bine personajul asupra căruia ne vom concentra pe moment atenția. La o primă privire, părea ca bătrânul studiaza cu atenție oamenii din jurul lui, locul și eventual chiar și pe el însuși. După câteva momente, acesta începe să plângă, să urle și să izbească cu pumnii în masă. Imaginea, cu toate că ieșea în evidență, nu era băgată în seamă de nici unul dintre oamenii aflați la cârciuma. Nimeni nu s-a gândit să dea măcar dovadă de o falsă compasiune sau complezență. Neavând spectatori la drama sa, decât eu și cel mai probabil plictisitul cititor, bătrânul decide să plece într-o fugă bruscă. Chiar dacă eram complet indiferent și nemișcat de comportamentul acestui om comun, decid să îl urmez. Beat și având vederea orbită de întunericul nopții, bătrânul, al cărui nume nu contează, cade din greșeală într-o fântână. Iar atunci, în amețea lui, mă vede pentru prima dată, deși eu îl mai întâlnisem înainte de atâtea ori. E speriat și nu știe cum să reacționeze în fața șarpelui care a apărut deodată în fața lui, adică eu. Așa reacționează toți. Mă apropie încet. Știu că nu va fugi, nu are de ales. Are nevoie de mine. Îl urmăresc de ceva timp: om bătrân, frustrat, nemulțumit de condiția și de viața lui, care parcă ar face ceva să se schimbe dar care parcă simte că nu e în

putea să facă această schimbare. De-abia dacă poate să-și verbalizeze dorința, deși voința există. Însă eu o cunosc deja. Om banal care a așteptat mereu ca schimbarea necesară să se producă spontan, fără a face nimic. Datorită unor oameni de felul acesta, ființele ca mine reușesc să trăiască și să se hrănească din resturile lor disperate. Așa că i-am oferit un contract. Frigul subit, ce venea de la mine îl deranja și a încercat să se împotrivescă la început. Deși niciunul dintre noi nu putea vorbi, ne puteam înțelege mult mai bine decât prin cuvinte. Nu a rezistat mult. Știa că eram singurul care îi putea oferi ceea ce dorește și asta încă pentru un preț nesimțitor de mic cerut de mine. Știam că a acceptat iar contractul este încheiat. Nicio întrebare, nicio împotrivire. L-am lăsat acolo bucuros că mi-am făcut treaba.

A doua zi, bătrânul meu, s-a trezit în cea mai bogată casă, înconjurat de bogății. Bani, bijuterii, aur și multe alte fleacuri prețioase. Chiar mai mult, devenise și primarul satului. Nu mai era murdar iar mirosul îngrozitor fusese acoperit cu unul mult mai plăcut, însoțit de niște haine elegante, la modă, curate. Îi observ bucuria. O bucurie comună. Acum era un om bogat, important, cu putere, însă, tot la fel. Și-a depășit o condiție. Cu mai mult nu îl pot ajuta, așa că plec în drumul meu. Nici un sătean nu era însă impresionat, întrucât nimeni nu observase schimbarea.

Peste șapte zile am revenit. Il găsesc la fel ca la început. Trist, singur, frustrat și nervos, la un loc cu restul cetățenilor în crâșma respectivă. Din nou are aceeași reacție. Urla, izbește, plânge și fuge. Afară ne întâlnim. Știam că e furios pe mine, că m-ar omorî, însă nu putea face acest lucru. Eram nedumerit. I-am oferit ce a dorit și el pretindea că lipsea ceva, că parcă totul e la fel. Nu totul, ci doar el. Eram oarecum amuzat. Trebuie să recunosc că i-am zâmbit malițios și i-am explicat tot ceea ce s-a întâmplat: nu puteam să îl ajut mai mult și nimeni cu excepția sa nu ar fi putut face acest lucru. O condiție interioară nu se schimbă peste noapte... și nu de un șarpe. Degeaba era supărat pe mine. Eu am făcut doar ce i-am promis. El a ales. Nimeni nu l-a forțat. Încearcă să mă atace cu o piatră. Mă amuza. Era slăbit și nu avea vlagă. Eram plictisit, așa că intervin și mi iau partea de contract promisă, dintr-o înghițitură. Până și suflul acela vital s-a saturat și el, spre bucuria mea de acel bătrân nenorocit și a decis să fugă.

Și când te gândești că idiotul ar fi putut să evite toate acestea. Ar fi putut să se mute oricând din acel sat dacă ar fi acționat în direcția respectivă. Ar fi putut, destul de greu însă într-un final, chiar dacă nu ar fi reușit ar fi fost măcar mai aproape. Am plecat de la locul faptei, sătul și mai mulțumit. S-a terminat mult mai repede decât mă așteptam. Acum imi pot continua drumul, găsind alți oameni ca el.

Era să uit de cititorul care a stat cu mine până în acest moment așteptând deznodământul. Deznodământul a venit iar cititorul poate pleca. El, cel puțin nu trebuie să-și facă griji... pe moment, poate, el e în siguranță.

Războaiele vieților noastre

Scripcaru George – Daniel

23 iulie 1975

În lumina orbitoare a după-amiezii , ne deplasam printre palmierii junglei columbiene. Vegetația deasă și mai ales fauna ne dădeau bătăi de cap. Probabil ar fi trebuit să ne oprim, dar nu era o opțiune! Dacă noi am fi stat , atunci cartelul ar fi reușit să livreze în continuare , pe piața neagră a Americii , tone de cocaină și simultan , să comande o mulțime de asasinate!

Vincent, amicul meu de artilerie, mergea cu o pălărie trasă pe ochi. Clasicii lui ochelari de seducător și trabucul cubanez pe care îl fuma cu nesaț pentru a-și calma tensiunea psihică , îl transformau mai degrabă într-un „ Don Juan” decât într-un ofițer .

-La naiba! M-am plictisit de mers! Când vom da peste jigodiile acelea de preparatori , poți fi sigur că am să le zbor bucuros creierii! spuse Vincent cu indignare!

-Ai răbdare, bătrâne! Te-ai trezit cu fața la cearșaf astăzi? replică Steve.

-Nu, doar că mă dor picioarele, îl contrazise comandantul.

Comandantul nostru , domnul Hector era într-o situație delicată. Ar trebui să vă spun pe scurt povestea lui: Când era în vârsta adolescenței , aproximativ vreo 12 ani se apucase de vândut droguri pe străzile orașului „Juarez” din Mexic pentru a-și întreține propriile nevoi . Continuă în acest fel , până la vârsta de 20 de ani, când fu arestat în Venezuela , extrădat în S.U.A și trimis la închisoarea Marion pentru a i se da pedeapsa închisorii pe 50 de ani! Acuzațiile erau foarte dure: trafic internațional de cocaină cu intenția de a vinde. Dar, în cel de-al treilea an fu anchetat de FBI și fu de acord să se înroleze pentru a-și scăpa pielea. Hector urma să devină , nu peste multă vreme unul dintre cei mai buni militari în razboiul contra cartelurilor. Aș fi vrut să scriu în continuare despre asta , dar eram aproape de destinație!

-Tacă-vă fleanca pentru o secundă , nu suntem singuri ! spuse Steve, cu toate că el aproape țipa.

Într-adevăr nu eram singuri . Pentru prima oară în viață vedeam de unde începe acest lanț al distrugerii în masă. Mirosul de benzină îmi ardea practic nările , însuși aerul era înlocuit de combustibil și chimicale! În orice caz, era suficient să scapi pe jos o brichetă aprinsă și te-ai fi carbonizat. Dacă se întreba cineva ce cauta benzină în junglă , nu era pentru că găsisem vreo stație de alimentare , ci era folosită pentru diluarea pastei de coca. Fermierii doar culegeau și

plantau florile , după care angajații „Los Zetas” preparau praful ce urma ce urma pentru milioane de dolari.

Laboratorul era suficient de mare să-l faci depozit de alimente , dar era mai bine păzit ca o ambasadă ! Vincent ochii doi oameni, probabil mexicani , înarmați cu mitraliere de calibrul 45. Însă , odată ce Steve urma să-și pună luneta la ochi , nu avea să mai rămână din ei decât balți de sânge!

Domnul fie cu noi! Și primul glonț zbură asurzitor în tâmpla primului gardian care nu avu timp nici măcar să ridice arma. Imediat am mers înainte cu pistolul strâns puternic între degete , dar am constatat că nu mai era nevoie de mine , deoarece și cel de-al doilea gardian zăcea inconștient pe pământ. Hector se furișase în spatele lui și dându-i o lovitură de tipul celor date de maestrul de karate , direct în gât, pentru ca mai apoi să ne reunim pentru operațiunea de asalt.

Acum că zona era liberă , aveam un nou rol. În ghiozdan , promisem de la bază , un explozibil de tip C4 și atunci era timpul să-l folosesc. Ușa era din metal , puternic rezistent la impact. Dar avea o slăbiciune și anume partea de sus, acolo unde este mecanismul de rotire care coboară ușa. Deci, nimic mai simplu!

Urcând scările , simțeam că tensiunea îmi creștea. Totuși, trebuia să o fac. Bomba scoasă din ghiozdan avea un aspect gălbui , cu multe fire verzi, și urma să explodeze în 30 de secunde. Am accesat codul „ 1933” , am programat-o și după aceea a fost necesară fuga. Dar fără să îmi dau seama,pe a treia treaptă a scării, aveam deja un pistol în ceafă. Am ridicat mâinile .

-Dezamorsează bomba! zise vocea din spate.

-Bine,dar mai întâi lasă arma.Această simplă vorbă , cred că pusese capac la toate. Nu fusesem tocmai inspirat să pun condiții, dat fiind că nu eu voiam să mor.

-Atunci , la revedere! Auzeam vocea,dar și pentru el fu mult prea târziu fu mult prea târziu , când bomba exploză fără să ne mai lase timp de reacție.Acesta era ultimul lucru pe care mi-l aminteam.

-Unde sunt? Desigur era o întrebare retorică. Imediat după ce un sfert de laborator sări în aer , mă găseam pe pământ. Nu semăna cu terenul betonat al marilor orașe americane, absolut deloc, de fapt acesta era mult mai moale. M-am ridicat în picioare, deși eram amețit.Încă nu sesizam că îmi curgeau șuroaie de sânge din nas.

-Vino aici! Hector se uita la mine cu maxilarul încleștat, fără să mai zică altceva.Urma, imediat să înțeleg de ce. Ne înșelasem cu paza laboratorului.Fusesse păzit doar de vreo 10 gardieni , probabil datorită camuflării foarte bune din junglă. Dar asta putea să însemne două lucruri : fie ajunsesem prea târziu , fie acesta era doar o mică captură din întregul lanț de producție.

Vincent murea de nervi .Însă se mai calmă când observă că nu v-a pleca cu mâna goală.3 lăzi așezate una peste alta așteptau pentru a fi deschise. Steve fu primul care se năpusti la ele și după ce le tăie protecțiile începu să râdă : 2 dintre ele conțineau probabil 3 milioane de dolari , dar ce-a de-a treia era goală.Primele însemnau deci, profiturile din ultima lună. Dar spre ghinionul nostru, toată cocaina acelu laborator era deja în drum spre Chicago.

-Acum chiar că au dat de naiba! Spusei eu , gândindu-mă că ce va urma va fi de fapt, o luptă personală.

1 august 1975

Acum s-a terminat. Iată o veste bună. Dar existența este o monedă cu două fețe. Există astfel și o parte rea. De ce? vă întrebați. Nimic mai simplu . Suntem doar pioni într-o tabără ce este posibil să nu aibă mai multă dreptate decât cealaltă. Dar, acesta este crezul nostru, lupta noastră.

Mă aflam la Departamentul de Securitate și Forță Militară a Columbiei.Împreună cu Vincent, urma să privim la un lucru cu totul neașteptat: interogatoriul lui Kingstone , un foarte cunoscut traficant și dealer de droguri. Aici mă voi limita la câteva date :Kingstone era doar o poreclă , nicidecum numele.Dacă mai țineți minte , v-am spus că suntem doar soldați , deci numele ne este necunoscut ! Era numit „Regele” datorită performanțelor sale , reușind să vândă în doar o lună pe malul râului Mississippi , tone de cocaină. Acesta era doar un număr , mai sigur în jur de 2 tone , dar aș putea să vă spun că e mai greu de făcut decât vă puteți imagina! Mai întâi , folosindu-se de falși informatori și de polițiști corupți , lansă pista a ceea ce părea că va fi cea mai mare captură de narcotice de 30 de ani încoace. Dar nici măcar FBI-ul nu bănuia că va fi un atentat cu mașină capcană. Colonelul Williamson , cunoscut militant împotriva violenței cartelurilor , căzu pradă exploziei.

Un zgomot puternic mă trezi la realitate.Kingstone era adus în cătușe în fața noastră , dar aveam protecția , și anume acel geam ce ne permite să-l vedem , dar el nu ne poate vedea. Masa din camera cu pereții betonați era destul de lată pentru a așeza la ea mai multe persoane. Cel care susținea interogatoriul era Bill Mccharty , ofițer superior al Departamentul specializat în spionaj și Recrutări de informatori.Kingstone se așeză la masă într-un fel destul de incomod, ceea ce denota stresul. Pentru pentru prima oară, era față în față cu legea. Acest bărbat cu părul lung și blond , până la gât, cu ochii mici și negrii , dar și cu o barbă aranjată în stilul secolului 20 , putea fi orice , dar nu un criminal de acest fel. Stătea cu mâinile împreunate în fața lui Mccharty, așteptând deznodământul.

-Bun venit, Kingstone! Spuse Bill. Astăzi ai șansa unei schimbări, șansa unei vieți noi!

-Ce naiba vrei? rosti Kingstone. Până la urmă m-ați prins, e adevărat, dar nu fără noroc.

-Ești un idiot dacă crezi că vei scăpa basma curată.Șansa unei noi vieți înseamnă să-ți mărturisești păcatele și poate vei primi o reducere a pedepsei.

-Cum dorești, însă tu vei avea o surpriză!

-Termină cu palavrele! Spune-mi, pentru cine lucrezi? Cine sunt cei din spatele tău?

-Lucrez pentru mine , dacă nu pot trăi o viață decentă, rosti Kingstone indignat, prin mijloacele legii , atunci voi face tot ce e necesar pentru a trăi. Vezi tu , cu toate că mi-am dat interesul să fiu educat și să devin un bun cetățean , viața nu ne lasă uneori alternative.

Priveam prin geam cu o oarecare tristețe, știind pe cineva în situația lui : acel cineva nu fusese nimeni altul decât comandatul Hector. Vincent fu lăsat fără cuvinte.

-Dar tot ai pe cineva în spate! zberă Mcchartey. Știi, Constituția Americii, are unele legi foarte întortocheate. Însă , în caz că nu știai , noi suntem FBI-ul și tu fiind cetățean american , vei înfunda penitenciarele , dacă nu vei muri , pur și simplu.

-Deci , pedeapsa capitală? Asta e tot ce ai? Crezi că mie mi-a plăcut să omor oameni prin ce le dau, să fac zilnic călătorii din America spre Columbia? Ești tare nătărău dacă crezi că știi tot despre mine!

Mcchartey nu mai suporta. Îi trânti pe masă dosarul plin de acușări și îi spuse -Acum ce mai ai de spus? După aceea , îi arată sentința : „ Tribunalul Americii îl condamnă Harry Peterson W. la pedeapsa capitală datorită următoarelor acușe , pe deplin dovedite „.

-Deci, nu mai am nicio scăpare.Dar , spune-mi , mai întâi , te temi de moarte?

Mcchartey părea puțin surprins . Replică „Nu mă tem de nici de moarte , nici de cei ca tine. Însă , tu ar trebui să te întrebi asta!”

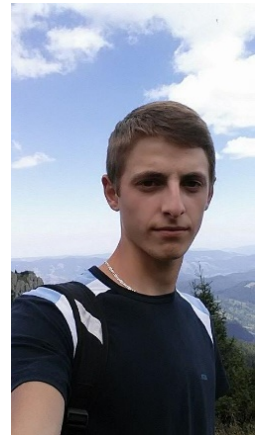
Kingstone păru extrem de abătut și replică : Astăzi vom vedea cine are dreptate!

Apoi, deodată , rupse lanțul ce unea cele două cătușe. Ce naiba? țipă Mcchartey, dar nu mai avu timp ... Kingstone își rupse și cămașa de deținut , și abia atunci Mcchartey înțelese la ce se referea Kingstone. Avea o centură de explozibil , înfășurată în jurul stomacului. Apăsând cu putere detonatorul sub forma unui buton roșiatic își strigă ultimele cuvinte : Îmi doresc ca acestea să nu se fi petrecut niciodată .Voi, cei care mă priviți de dincolo de geam , pedepsiți cartelul , căci eu nu am fost toată viața decât un pion al sorții. Ultimul său cuvânt se auzi puternic și închizând ochii , căzu într-un vârtej de lumini, după care urmă explozia.

Atenție! fu strigătul meu , dar deja exploziile distrugau camera interogatoriului, prefăcându-l în scrum. În fața mea , Mcchartey, era înghițit, fără șansă de scăpare , de consecințele proprie-i voințe.

Viața lui Dante Enrick

Ungureanu Andrei

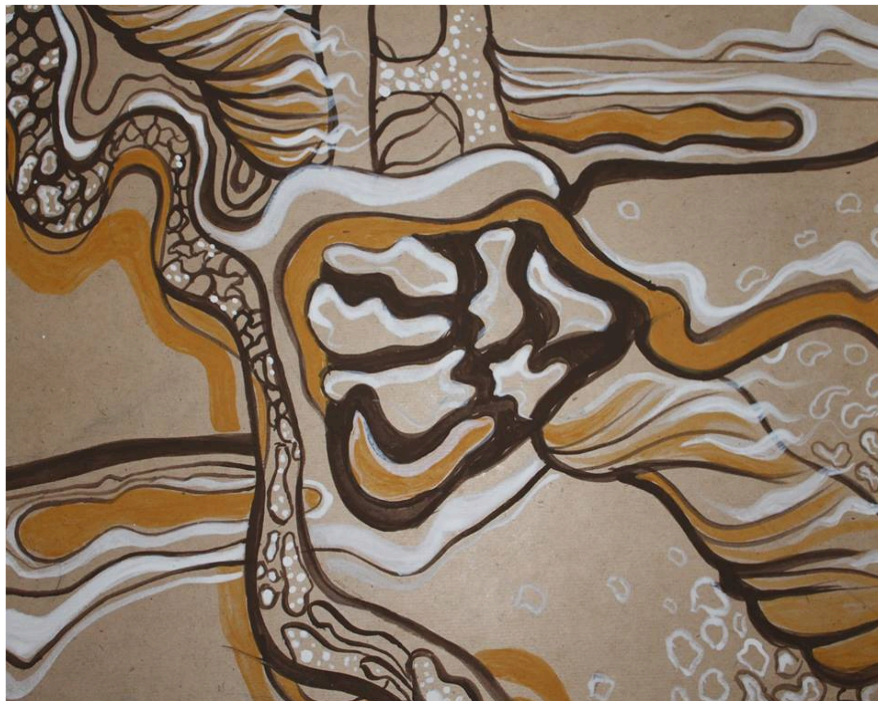
Pe când corabia Zarafo era pe cale să se scufunde din pricina furtunii, de pe Marea de Cristal, căpitanul William Cronon ieși din cabina sa, apucă cârma și începu să se confrunte cu furtuna. În zadar se chinu deoarece un val uriaș scufundă corabia împreună cu tot echipajul, dar căpitanul sprijinit de o scândură se ridică la suprafață, urmând că soarta să îl poarte pe o coasta de pământ. Acolo se întâlnește cu o ceată de băștinași, fiind capturat și dus în sat, unde șamanul, în urma viziunilor, îl numește căpetenia tribului. Trecură o perioadă de timp și într-o bună zi ancoră o nava care venise cu gândul de a coloniza și îl luă prizonier urmând a fi vândut pe piața sclavilor.

Aici luă sfârșit povestea lui Dante Enrick, deoarece nu putea să o termine de spus din pricina băuturii. Dante Enrick, aventurier din vestul Londrei, în vârstă de 52 de ani, scund, gras, neîngrijit, cu barbă și păr lung, ochi negri, aproape fiecare seară petrecând-o în cârciumă unde încerca să termine de spus povestea. Poate vă întrebați de ce bea așa mult. Ei bine el a avut o copilărie tragică, cu un tată bețiv care îl bătea atât pe el cât și pe mama lui, până când mama acestuia a murit, fiind singura care îl ținea în viață. În cele din urmă fu nevoit să plece să muncească pentru a trăi, lăsând în urmă totul, chiar și pe tatăl lui. Cu timpul s-a căsătorit, a avut chiar și doi copii, dar vrednici de aventură că și tatăl lor, Dante porniră cu toată familia în larg și se pare că s-a întors singur deoarece o furtună scufundă baracă, împreună cu familia acestuia, neputând ai ajuta. Vă sună cunoscut? Sigur că da! Într-o oarecare măsură această întâmplare este asemănătoare cu cea a căpitanului William Cronon, din povestea lui Dante. În prezent, Dante, face curat pe diverse vase din port, iar cu banii câștigați se duce la cârciumă și începe să bea până numai poate sta treaz. Mulți aventurieri, prieteni de pahar ai lui Dante, atunci când se întâlneau seară, îl cinsteau pentru a sfârși povestea, ba chiar mulți au început să parieze pe acest sfârșit, unii susținând că William este mort, alții ziceau că încă mai este sclav, dar nimeni în afară de Dante nu știa că această poveste este inspirată chiar din propria viață.

Într-o zi când spală un vas, văzu un copil pe marginea mării care plângea. De îndată se coborî și vorbind cu acel băiat află că a rămas orfan. Imediat după spusele copilului, Dante căzu pe gânduri și își aduse aminte de copilăria lui. Se gândi să îl adopte, iar după acest gest dispăruse și patima beției, deoarece nu mai avea timp de cârciumă. După doi ani copilul se angajase pe un vas, ca ajutor al căpitanului. Și din nou Dante rămâne singur, dar de dată aceasta este un alt om, dornic din nou de aventuri, cu toate că era în vârstă. Astfel a fost recrutat într-un echipaj, îndrăgit fiind de căpitan, iar după moartea acestuia Dante Enrick a devenit moștenitor al vasului. Din nou soarta își lasă amprenta și îl obligă să călătorească pe aceeași mare unde s-a

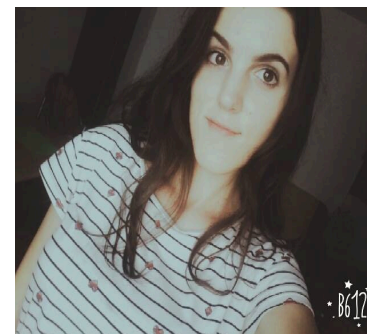
scufundat familia lui. Înainte de plecare se duce la cârciumă și își comandă sirop de arțar, așezându-se la o masă, dar nu apucă să ducă paharul la gură că a fost înconjurat de foștii lui prieteni, care îl sileau să își termine povestea. Acesta reia povestea, iar când ajunge la final, toți cei din jurul lui rămân uimiți că în tot acest timp Dante Enrick era de fapt căpitanul William Cronon.

După trei zile a venit și timpul plecării lui Dante în larg. O mulțime de oameni îl aclamau și îl urmau pâna la vas, rugându-l să se întoarcă. Astfel, după ce ridică ancora, ordonă să plece înspre Marea de Cristal. Ajunși în mijlocul mării, s-a stârnit o furtună aprigă și de înadată Dante își aduse aminte de ce a pățit el când era mai tânăr. În scurt timp a început să adune echipajul și să îl adăpostească, iar când credea el că au scăpat cu viață, un val îl luă și îl înneca în mare, scufunzându-se fără urmă. După ce vasul a ajuns la desinație și după ce apele s-au mai potolit, s-a format o echipa de căutare cu gândurile că îi vor găsi trupul. Ajunși la acel loc, au văzut că sclipește ceva în adâncuri și se dovedea a fi ceasul de aur al căpitanului. O dată cu ceasul a fost găsit și cadavrul lui Dante, care era lângă încă trei trupuri, o femeie și doi copii. După analiză trupurilor s-a dovedit a fi chiar familia acestuia, iar toți prietenii lui au rămas uimiți și tot o dată îngroziți.

Mister WHO

Voican Iustina

Simt borboanele de transpirație cum mi se preling delicat pe tâmplă, buzele sunt din ce în ce mai uscate, iar restul corpului mi-e cuprins de convulsii. Nu mai am puterea să îmi controlez gesturile ,sunt pierdut. Visul... Același vis care mă bântuie de patru ani, același vis care ușor,ușor a început să se transforme într-o realitate de care nici eu nu mai sunt sigur de o vreme, nu știu dacă e creația pură a imaginației sau dacă Lucifer a convenit că e vremea să plătesc pentru păcatele mele și am fost adus în Iad. Un singur lucru rămâne cert, orice ar fi acest infern , am rămas blocat și mă rog ca într-un final să apară cineva care să îmi arate calea.

Deschid ochii cu greutate, clipind des, fiindu-mi greu să mă desmeticesc din cauza luminii și a căldurii ce mă lovește cu putere.Mă simt gol de parcă tot ce am trăit până atunci mi-a fost smuls în timpul furtunii ce mă cuprinde noapte de noapte. Durerea este înlocuită de o amorțeală ce mi-a anesteziat sistemul, amintirile, gândurile, dorințele au dispărut și chiar dacă sunt undeva acolo, sunt atât de departe , încât în curând îmi vor devenii străine , iar eu voi sfârșii într-o piesă în care o altă jumătate ajunge să mă controleze. Dar astăzi care va fi aceea?

Sunt Charlie. Sau poate Drake. Ieri sunt sigur că am fost Billy, iar săptămâna trecută am oscilat între Allan și Robbie. Dar, astăzi după atâta vreme ,sunt eu. Bună sunt Ecco. Am 26 de ani și până acum patru ani nu a existat nimic care să mă împiedice să mă realizez pe toate planurile. De când mă știu nu am apreciat niciodată ce mi-a fost oferit de către divinitate, nu m-am bucurat atât cât ar trebuit de viața pe care o duceam, nu am știut, dar nici nu m-am străduit să trăiesc fiecare clipă cu intensitate, să fiu mândru de tot ce am realizat. Nu am făcut nimic din toate acestea ci le-am pus în cărca timpului, spunând că va veni un moment în viață în care mă voi schimba, că în viitor mă voi strădui mai mult, că este destul timp să fac ce îmi propun. Minciuni, minciuni, minciuni. Mi-a plăcut toată viața să mă mint , să cred că acest zid pe care l-am construit în jurul meu mă va proteja de apăsătoarea realitate, să sper că schimbarea va veni singură fără vreo mișcare din partea mea. Tot ce am făcut a fost să las vremea, șansele, oportunitățile să treacă pur și simplu pe lângă mine, crezând că vor apărea altele , însă destinului îi mai rămăsese un as în mânecă să-mi dovedească că doar într-o clipă poți pierde ce ai clădit într-o viață.

Într-o zi, m-am trezit că nu mă mai simt legat de nimic ce mă înconjură. Familia îmi era străină, eram oribilat de felul în care am putut să îmi redecorez casa, nu știam ce a fost în mintea când am hotărât să mă angajez ca bucătar, de ce aveam un câine în apartament și de ce ascultam muzică country în fiecare seară. Nu am dat importanță acestor lucruri spunând că trebuie să fie o fază a anilor 20, dar când șeful m-a sunat dezamăgit că nu înțelege de ce îmi dau demisia când lucrurile merg atât de bine, când am găsit casa curată deși eram sigur că nu mai făcusem de o săptămână, când mama mi-a mulțumit pentru florile pe care i le-am trimis și când m-am trezit șocat realizând că eram cât pe ce să mă înnece în cadă, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu mine. Am fost la doctor, la psiholog , la psihiatru , am citit o groază de articole, am căutat într-o mulțime de cărți , dar răspunsul era simplu : Sindromul personalităților multiple. La început a trebuit să mă obișnuiesc cu gândul că în orice clipă voi devenii o altă persoană, că

în timpul unei discuții s-ar putea să mă trezesc că nu am nici o idee despre ce vorbesc, că o să-mi pierd prietenii, familia . Când m-am trezit într-o casă cu pereții vopsiți în alb am crezut că îmi cumpărasem o nouă locuință, dar de fapt darnicul de Steward, ajunsese să îmi vândă tot, dar tot din casă. De ceva vreme , știam nebuniile și fixațiile fiecărui ego de-al meu: Eric avea intoleranță la lactate, Billy era înnebunit după reptile, v-aș povesti acest episod, dar cicatricea lăsată de șarpele Boa cu care m-am trezit încolăcit în jurul meu într-o noapte mă face să îmi piară cheful de povestit, Dinn care e obsedat de seria de filme Chucky s-a hotărât să umple camera de zi cu 60 de păpuși și cum să-l uităm pe Harold din cauza căruia am aflat cum arată arestul poliției petrecând-mi o noapte închis pentru că subsemnatul avea o plăcere de-a șterpelii de peste tot , fiind cleptoman. A fost distractiv să descopăr fiecare personalitate, să o înțeleg, să o accept, însă când s-a ajuns să nu mai existe timp și pentru mine, lucrurile au luat-o razna. Mă simțeam pierdut în aceea mulțime, mă uram că nu am încercat să caut o soluție, acceptam orice, îmi vreau doar viața înapoi. Sunt sigur că asta e o pedeapsă , dar din păcate sunt prea slab ca să pot să o duc. Mi-e teamă că o să fiu înghițit de propriile mele gânduri sinucigașe . Mă acapareză noapte de noapte , sufocându-mă și sleindu-mă de puteri.....Rămân cu stiloul în aer pierdându-mi ideea din cauza ciocăniturilor din ușă :

-Domnule Who? (e porecla pe care am ales-o după ce am ajuns aici, personalul știind de problema de care sufăr mă întreba în fiecare zi cine sunt, pisat de întrebare și obsedat de acest cine, am hotărât să mi se spună Who fiind sigur că nimic nu mi s-ar fi potrivit mai bine). V-am adus pastilele. Văd că vă simțiți mai bine astăzi, poate mai târziu vă hotărâți să vă alăturați celorlați pacienți în camera de recreere. A trecut ceva vreme de când nu ați mai pus piciorul acolo și cred că a venit vremea să o faceți, aștept să mă anunțați, dar mai întâi să verificăm că vă luați doza.

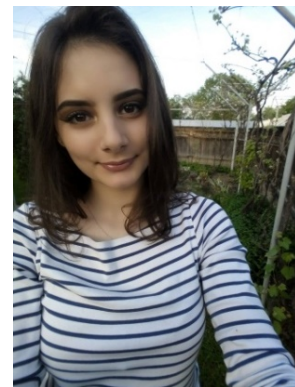
-Îngân , ascunzând zâmbetul ce e gata să îmi răsară pe buze, strâng pastilele în pumn , prefacându-mă că le iau, dau apa peste cap, deschid gura să-i arăt asistentei că mi-am făcut treaba și poate să plece . Mă uit la pastilele ce le am în palmă, hotărându-mă să le scot și pe celelalte, adunate de atâta timp, în interiorul căptușelii pernei .Nu am putut să le iau până acum , trebuia să rămân lucid , deși am venit aici de bunăvoie pentru a fi vindecat , nu puteam permite să mă pierd după ce m-am regăsit de atâta timp. Sunt eu. Dar până când? Fără să mai stau pe gânduri iau toate pastilele. Ușor , ușor locul se încețoșează și fiind aproape să îmi accept sfârșitul mă gândesc cum era viața mea înainte de nenorocire: eram atât de monoton, de singuratic, de pierde vară și după ce a apărut restul parcă viața mea a luat o altă întorsătură și oricât de încurcată ar fi fost abia acum realizez că existența mea s-a resetat în acel moment, poate mi-a fost dată șansa să încerc altceva , am primit o altă obține.

Cu ultimele puteri mă târăsc spre ușă și încep să bat, prăbușindu-mă după câteva secunde pe podea .În acel întuneric mai puteam auzi doar pașii grăbiți de pe holuri și picăturile ce se lovesc de marmură: Pic, pic, pic. Voi rămâne pierdut? Apoi liniște, întuneric, frig, singurătate.....

-Domnule Who, mă auziți.....!?

VĂZUTUL ȘI NEVĂZUTUL

Andreea Zănoagă

A fost odată un împărat slăvit și milostiv. Odată, pe când călătorea într-o caleașcă de aur, înconjurat de străjeri și demnitari, i-au ieșit înaintea doi oameni slabi, palizi la față, îmbrăcați în haine zdrențăroase și murdare. Împăratul știa că ei și-au istovit voit trupurile printr-o viață aspră, prin munci grele, slujind lui Dumnezeu și oamenilor. Când i-a văzut, a coborât din caleașcă, a căzut în genunchi în fața lor, li s-a închinat până la pământ și ridicându-se, i-a îmbrățișat și i-a sărutat. Dregătorii au rămas uimiți de acest gest și s-au indignat, zicând unii către alții:

- Iată până la ce înjosire a ajuns împăratul nostru!

Dar, neîndrăznind să-și exprime gândurile lor în fața împăratului, ei l-au rugat pe fratele acestuia să-i spună că este necuviincios să necinstească în felul acesta coroana împărătească. Fratele împăratului gândea la fel ca dregătorii, însă la reproșul lui, împăratul nu i-a dat niciun răspuns.

În acea țară era un obicei: atunci când împăratul voia să condamne pe cineva la moarte, trimitea un vestitor în fața porților condamnatului pentru a-i vesti acestuia, prin sunetul trâmbiței, pedeapsa cu moartea.

În aceeași seară, după ce fratele lui i-a reproșat purtarea în fața cerșetorilor, împăratul a trimis trâmbița morții să răsună în fața locuinței fratelui său. La auzul acesteia, fratele împăratului s-a cutremurat de spaimă, căci aceasta, nici măcar o dată nu a fost auzită pe timpul domniei milostivului său frate și toată noaptea a petrecut-o în frică, pregătindu-se de moarte. Când s-a făcut dimineață, prințul împreună cu soția și fii săi, s-au îmbrăcat în haine mohorâte și au venit la palatul împăratului, s-au așezat în fața ușilor lui și au început să plângă și să jelească. Auzind acestea, împăratul l-a chemat la el și, văzând că plânge, i-a spus:

- Omule nesabuit! Tu te-ai înfricoșat la auzul trâmbiței vestitorului pe care ți l-a trimis fratele tău, bunul tău frate, și ai venit la ușile mele, înjosindu-te și plângând; cum ai putut să mă judeci pe mine, când eu, în smerenia inimii, i-am sărutat pe propovăduitorii Dumnezeului meu, care prin chipul neputinței lor mi-au prevestit moartea mai bine decât orice trâmbiță? ... Eu am procedat cu tine așa, ca să îți fie învățătură de minte. Du-te liniștit la casa ta, iar pe cei ce care au gândit asemenea ție, îi voi învăța în alt fel.

Peste puțin timp, împăratul i-a chemat pe acei dregători ce i-au socotit înjositoare smerenia lui în fața oamenilor sărmani. Împăratul le-a arătat acestor dregători patru cutii de lemn: două dintre ele erau ferecate cu aur și bătute în cuie de aur, iar celelalte două erau unse cu smoală și legate cu sârmă.

Împăratul a pruncit dregătorilor să aprecieze valoarea lor. Dregătorii, ca și ceilalți oameni, care de obicei judecă după ceea ce se vede, s-au gândit că în cutiile ferecate cu aur se

află o parte din comoara împărătească și au susținut că acele cutii sunt mai valoroase, însă privind la cutiile mânjite cu smoală și funingine, au hotărât că acelea nu merită prețuite. Atunci împăratul le-a spus:

- Mă gândeam că veți judeca astfel, după cum vi se arată ochilor voștri trupești. Și împăratul a poruncit să fie deschise cutiile aurite. Când le-au deschis, din ele a ieșit un miros urât.

- Priviți ce este în ele, a spus împăratul.

Dregătorii au privit și văzând oase umane putrezite, s-au dat înapoi, înfricoșați. Și împăratul le-a spus:

- Cutiile acestea sunt asemenea acelor oameni care, îmbrăcându-se în haine scumpe și plăcute vederii, se laudă cu puterea și slava lor, iar sufletele lor sunt pline de murdărie și fărădelegi.

Apoi, împăratul a poruncit să se deschidă celelalte două cutii, unse cu funingine și smoală. Când au fost deschise, din ele s-a răspândit un miros frumos, încât nu se mai simțea duhoarea din celelalte cutii.

- Priviți ce este acolo, a spus din nou împăratul.

Dregătorii au privit și au văzut înăuntru nestemate, peste care era vărsat mir de mare preț. Astfel, împăratul le-a zis:

- Știți voi cu cine se aseamănă aceste cutii? Ele se aseamănă cu oamenii smeriți, îmbrăcați în haine zdrențuite. Voi îi judecați pe acești oameni după îmbrăcăminte, iar pe mine m-ați defăimat că m-am plecat în fața lor până la pământ, numai pentru că erau îmbrăcați în haine rupte. Dar voi nu ați înțeles ce este în sufletul lor. Eu însă am văzut cu ochii minții mele frumusețea lor sufletească și m-am închinat înaintea virtuților și smereniei lor și am socotit această vrednicie mai presus de coroana împărătească, mai bună decât ospețele împărătești și mai prețioasă decât giuvaierele.

Așa i-a făcut de rușine împăratul pe dregătorii săi și i-a învățat să nu fie înșelați de ceea ce văd, ci să se străduiască întotdeauna să vadă comorile sufletești nevăzute, ascunse în inima omului.

Autorii

1. Albu Iuliana - *Motivul existenței Lillei*
2. Andrei Ioana - *Nu e totul perfect*
3. Apetri Alex - *Viața ca-n vis*
4. Bertalan Antonia - *Iubirea unui glonț*
5. Boacșă Teodora - *Scrisoare de adio*
6. Botez Emanuela - *Obsesii infantile*
7. Burduja Mihnea - *Jurnalul unui pianist*
8. Buruiană Mihail - *Tabula Rasa*
9. Chiriac Raluca - *Existență*
10. Constantin Marina - *Fascinația neprevăzutului*
11. Costînea Mihai - *Experiență eșuată*
12. Dițu Ionuț - *Băutura e făcută să fie băută*
13. Fermuș Iulia - *Mărturie anonimă*
14. Galer Oana - *Cine sunt eu ?*
15. Găucan Otilia - *Mereu alături de ea*
16. Guraliuc Miruna - *Pe strada "Tudor Mușatescu"*
17. Iacob Laura - *Ceai sau cafea ?*
18. Iliescu Raluca - *90 de ani*
19. Laza Raluca - *Metastază*
20. Mancaș Ana-Maria - *Negustorul de amoruri*
21. Marcu Cezara - *TIC TAC*
22. Moroșan Melina - *Anotimpurile*
23. Nanu Andreea - *Viciu*
24. Neculau Ioana - *Povestea firului de iarbă – Proză premiată cu participarea la Faza națională a Concursului de creație literară "Tinere Condeie", 2017*
25. Nica Bianca - *Părea că nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău*
26. Pîntea Narcis - *Billie Jackson*
27. Plugaru Ilinca - *Bucle albastrii*
28. Rotaru Elida - *Povestea unei povești care a mai fost povestită*
29. Scripcaru George - *Războaiele vieților noastre*
30. Ungureanu Andrei - *Viața lui Dante Enrick*
31. Voican Iustina - *Mister Who*
32. Zănoagă Andreea - *VĂZUTUL ȘI NEVĂZUTUL*

